உந்தும் உவகை

மு. மு. இஸ்மாயீல்

வானதி பதிப்பகம்

உந்தும் உவகை

மு. மு. இஸ்மாயீல்

வானதி பதிப்பகம்
13. தீனதயாளு தெரு
தி.நகர். சென்னை-17.

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர், 1987

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 17-00

மாருதி பிரஸ்,
173, பீட்டர்ஸ் சாலை,
சென்னை-600 014.

பதிப்புரை

இலக்கியச் செல்வர் நீதிபதி மு.மு. இஸ்மாயீல் அவர்கள் லட்சிய நோக்கோடு எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை வாசகர்களுக்கு வானதி பதிப்பகம் நூல் வடிவில் வழங்குவதைப் பெருமையாகக் கருதுகிறது.

இந்தக் கட்டுரைத் தொகுதி **உந்தும் உவகை** எனும் தலைப்பில் வருகிறது. இதில் மொத்தம் பத்துக் கட்டுரைகள் உள்ளன. அத்தனையும் இலக்கியச் செல்வங்கள்.

"இலக்கியம் ஊன்றிப் படிப்பதற்காகப் படைக்கப் பெறுவது. அதைப் படைப்பவர்கள் பரந்த அறிவும், ஆழ்ந்த ஞானமும், கூர்த்த மதியும், நுண்ணிய உணர்வுகளும் உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப் பட்டவர்களுடைய படைப்புத்தான் படிப்பவர்களுக்குப் பயனளிப்பதோடு ஆனந்தத்தையும் இன்பத்தையும் கொடுக்கும்'' என்று நீதிபதியவர்கள் 'இதழ்கள் குவிவதால்' என்ற தம் கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

நீதிபதி மு.மு. இஸ்மாயீல் அவர்கள் எந்தப் பொருளை எடுத்துக்கொண்டு எழுதினாலும் அதைப் பற்றி நன்கு சிந்தித்து, ஆய்ந்து, தெளிந்து தேர்ந்த பின்னரே எழுதுவார்கள். இதனால் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் ஆய்வுரையாகவும் தெளிவுரையாகவும் அக்கட்டுரைகள் அமைந்துவிடுகின்றன. இதனால் மக்களுக்கு அவர்கள் எடுத்துக் கையாண்டிருக்கும் பொருளில் எந்தச் சந்தேகமும் வராமல் அப் பொருளை மக்கள் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு ரசிக்கின்றனர்.

இதனாலேயே நீதிபதியவர்களின் கட்டுரைகளுக்கும் பேச்சுக்களுக்கும் மக்களிடையே அதிக வரவேற்பு இருக் கின்றதைக் காண்கிறோம்.

இத் தொகுப்பிலுள்ள பத்துக் கட்டுரைகளும் பல்வேறு பொருள் பற்றியன. கம்பராமாயணத்தில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் வெளிப்படுத்தும் 'உவகை' பற்றி நன்கு ஆய்ந்து அதை மிகச் சிறந்த கட்டுரையாக்கி யுள்ளார்கள். கம்பன் வெளிப்படுத்தும் 'உவகை' காப்பியத்தில் ஏராளமாக உள்ளன. ஆனால் காப்பியத் தில் நீதிபதியவர்கள் மனத்தைக் கவர்ந்த உவகை மட்டும் நிரம்பிய பத்துக் களங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அதைக் கட்டுரை வடிவில் கம்பனில் வரும் உவகைக் காட்சிகளை நம் மனக்கண்முன் காட்டுகிறார்கள்.

இரண்டாவது கட்டுரை பிணையும் பிணையும் எனும் தலைப்பில் தந்துள்ளார்கள். இதில் சீறாப் புராணத்தில் உமறுப்புலவரின் கவிநயத்தையும் பொருட் செறிவையும் காப்பியம் புகட்டும் நீதிநெறியையும் அதிலுள்ள அன்புச் சுரங்கத்தையும் விளக்கிக் கூறு கிறார்கள். இந்த இரண்டோடு இன்னும் எட்டுக் கட்டுரைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்தனை கட்டுரைகளும் என்றும் போற்றி ரசித்துப் படிக்கக்கூடிய சுவையான இலக்கியக் கட்டுரைகள். இக் கட்டுரைக் களஞ்சியத்தை நல்கிய மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி மு.மு. இஸ்மாயீல் அவர்களை வானதி பதிப்பகம் நன்றியறிதலோடு போற்றுகிறது. தமிழறிந்த நல்லுலகம் இந் நூலைப் பெரிதும் போற்றி மகிழும் என நம்பு கிறேன்.

ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

முகவுரை

இந்நூலும் என் கட்டுரைகளின் தொகுப்பே ஆகும். முதற் கட்டுரையின் தலைப்பே நூலின் பெயராகவும் அமைந்துள்ளது. அது உந்தும் உவகை எனும் நீண்ட கட்டுரை.

கம்பன் படைப்பைப் பலமுறை படிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியிருக்கிறது. பட்டி மண்டபங்களில் நடுவராக இருக்கும் வாய்ப்பு பெற்ற போதெல்லாம் நூல் முழுவதையும் மீண்டும், மீண்டும் மேல்நோக்காகவாயினும் பார்ப்பது அவசியம் என்று நான் கருதுபவன். பட்டி மண்டபத்தின் வாதத்திற்கு என எடுத்துக் கொள்ளும் சில தலைப்புகளில், இது அத்தியாவசியமானதாகக்கூட அமையும்.

இந்நிலையில் உவகையைக் கவிஞன் வெளிப்படுத்தும் கட்டங்கள் ஓரிரண்டைக் கூர்ந்து ஆய்ந்தபோது, அத்தகைய கட்டங்கள் பலவற்றைத் தேர்ந்து ஒரு கட்டுரையாக அமைத்தால் என்ன என்ற எண்ணம் தோன்றியது. அதன் விளைவே முதற்கட்டுரையாகும்.

அதனுள் உவகை தோன்றும் பத்து களங்கள் குறித்து ஆய்ந்திருக்கிறேன். காப்பியத்தை இன்னமும் துருவிக் காணில் இவைகட்கு மேலாகவும் பல களங்கள் இருத்தல் கூடும்,

கம்பன் ஒரு காப்பியக் கர்த்தா மாத்திரம் அல்லன்; ஒரு ஞானியும்கூட என்பது என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட கருத்து. அநேகமாகக் கதை நிகழ்ச்சிகட்காகவும், கதைத் தொடர்ச்சிக்காகவும் அவன் பாடியிருந்தாலும், ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஓர் உயர்ந்த தத்துவத்தையோ, தர்மத்தையோ, ஒழுக்க நெறியையோ (பாடலின்) ஓரடியில் (பெரும்பாலும் ஈற்றடியில்) குறிப்பிடுவது வழக்கம்.

உவகையை விளக்க எடுத்துக்கொண்ட பாடல்களில் அமைந்திருக்கும் இத்தகைய கருத்துக்களையும் குறிப்பிட்டுக் காட்டியிருக்கிறேன்.

இரண்டாம் கட்டுரை கல்கி இதழின் (1985 ஆம் ஆண்டைய) தீபாவளி மலர்க்காக எழுதியதனைச் சற்று விரிவுபடுத்தியதாகும். இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள இது, உமறுப் புலவர் பாடிய சீறாப்புராணப் படலம் ஒன்றனைக் கருவாகக் கொண்டது.

அப் படலத்தில் உள்ள பல சிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்ட முயன்றிருக்கிறேன். முஸ்லீம் அல்லாதார் மாத்திரம் அன்றி, முஸ்லீம்களிலும்கூட இத்தகைய கருத்துக்கள் உமறுப் புலவரின் படைப்பில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதனைப் பெரும்பாலோர் அறியமாட்டார்கள்.

இக் கட்டுரையில் காப்பிய நாயகருடைய அருளையும், கருணையையும் தெற்றென எடுத்துக் காட்டுவதோடன்றி, காப்பிய கர்த்தாவினுடைய பரந்துபட்ட

அறிவையும், அவர் காலத்தில் இருந்த தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் அவர்க்கு இருந்த ஆழ்ந்த பயிற்சியை யும் எடுத்துக்காட்ட முயன்றிருக்கிறேன்.

நான் எப்பொழுதும் கூறுவதுபோல, போற்றத்தக்க பெருநூல்களைப் படைத்தவர்கள், தமக்கு முன்னிருந் தவர் படைத்த நூல்களில் தோய்ந்து, அவற்றின் அருமையை உணர்ந்து, அவற்றின் சொல்லாட்சிகளை யும், அணிகளையும் தம் நூலில் அப்படியேயோ, மேலும் மெருகூட்டியோ எடுத்து ஆளத் தயங்கியது இல்லை. அத்தகைய முயற்சி தம்முடைய இயல்பான ஆற்றலுக்குக் குறைவு ஏற்படுத்தும் என்று கருதியதும் இல்லை.

மாறாக, அதனை ஒரு பெருமையாகவும் கருதினர். எப்படி தம் முன்னோரின் பெயரையும், புகழையும், பின் வந்த சந்ததியார் பெருக்கவும், சிறக்கவும் செய்ய முயல் கிறார்களோ, அப்படியே, காப்பியக் கர்த்தாக்களும் தமது படைப்புக்களை அவ்வாறு இயற்றுவதில் மன நிறைவும் மாறிலா மகிழ்ச்சியும் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விரண்டாம் கட்டுரையைப் படிக்கும்பொழுது இந்த அம்சத்தை நன்கு உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

மூன்றாவது கட்டுரை, ஒரு தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் பேசியதனை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

இதழ்கள் குவிவதால் இலக்கியம் பெருகுமா? என்ற தலைப்பில் தொலைக்காட்சி அமைப்பாளர்கள், ஒரு

விவாதத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். அதற்கு நடுவராக இருக்குமாறு என்னைக் கேட்டுக்கொண்டனர். அப்படி நடுவராக இருந்து நிகழ்த்திய உரையின் விரிவே இக் கட்டுரை.

நான்காம் கட்டுரை, இறைமயம் என்பது. LIGHT OF PANDRIMALAI இதழ் (மறைந்த பன்றிமலை சுவாமிகளின் பிறந்தநாள் விழாவை ஒட்டி) ஒரு சிறப்பு மலர் வெளியிடப்பெற்றது (21-4-1985). அச் சிறப்பு மலர்க்காக எழுதப்பெற்று, வெளிவந்ததே இக் கட்டுரை.

இறைமை பற்றிய என் கருதுகோள் (Concept) என் மனத்தைவிட்டு எக்கணமும் அகலாத ஒன்று. அந்த கருதுகோளைப் பல கோணங்களிலும் அணுகி, அது பற்றிச் சிந்திக்க முயன்றது உண்டு. இன்றும், என்றுமே சிந்தித்து வருகிறேன், வருவேன்.

சொல்லப்போனால் எந்தவிதமான சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்டது அக் கருதுகோள். ஆகையினால், அது பற்றிய சிந்தனை எந்தக் கட்டத்திலும் நிறைவு பெற்றுவிட்டதாகக் கருதவும் இயலாது; நின்று போகக்கூடியதும் அன்று. ஆனால், சிந்தனை தொடரத் தொடர, ஒரு விதமான மன அமைதி உண்டாவதனை எல்லோரும் உணரமுடியும்.

இந்த நான்காவது கட்டுரையை ஒட்டியதாக, தொடர்ந்ததாக அமைந்திருப்பதே ஐந்தாம் கட்டுரை.

இறைமை என்பதுபற்றிப் பேசும்பொழுதும், எழுதும் பொழுதும், எல்லாச் சமயங்களும், அந்த கருதுகோளை எப்படி அணுகியிருக்கின்றன என்பதனை ஒப்பிட்டு ஆய்வது எனக்குத் தனித்ததோர் மகிழ்ச்சியைத் தருவ தாகும்.

இப்படிச் செய்யும்பொழுது (ஆய்வு) அநுஷ்டானங் கள், சடங்குகள் ஒருபுறம் இருக்க, அவற்றுக்கெல்லாம் அப்பாலைக்கு அப்பாலது ஆன—ஏன் அனைத்துக்குமே சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி ஆன—ஒரு சக்தி உண்டு என்ப தனை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று காண முடிகிறது.

மனிதவர்க்கமே ஒரு குலமாக இருக்கும்பொழுது, அந்த வர்க்கம் தன்னைத் தோற்றுவித்த மூலப்பொருள் ஒரு தன்மையதாகவே இருக்கிறது—ஏன்— இருக்க முடியும், என்று கொள்வது தர்க்கரீதியாகக்கூட உண்மை யானதாகத்தான் இருக்கும்.

இதுபற்றித்தான் திருமூலரும்,

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின்......

என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஆறாம் ஏழாம் எண்ணுமுறைக் கட்டுரைகள் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பெற்றவை,

ஒருவிதத்தில் பார்க்கும்பொழுது, அவை, அவற்றின் முன்னிரு கட்டுரைகளின் கருத்தைத் தொடர்வன வாகவே இருப்பதனைக் காணலாம்.

எட்டாவது கட்டுரையைப் பற்றி ஓரிரு வார்த்தை கள் சொல்ல வேண்டும். கோகுலம்—சிறுவர் இதழின் கௌரவ ஆசிரியரான திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்கள் நாடு நன்கறிந்த சிலரின் குழந்தைப் பருவம் பற்றிய செய்திகளை அவர்களைக் கொண்டே எழுதச் செய்து பிரசுரிப்பது என்ற ஒரு திட்டம் அமைத்துக் கொண்டிருந் தார்.

அவர் தமது ஏற்பாட்டிற்கிணங்க என்னை 'என் குழந்தைப் பருவம்' பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

எவர்க்கும் தன்னைப் பற்றிப் பேசுவதிலும், எழுதுவ திலும் ஒரு மாபெரும் சங்கடம் இருக்கத்தான் செய்யும்.

குறையில்லாத மனிதன் எவனும் இலன். அப்படி இருக்கும்பொழுது, குழந்தைப் பருவத்தில் குறைபாடு கள் மிகுந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. வளர்ந்து தெளிந்த பிறகு அக் குறைகள் இருந்தன என்று எடுத்துச் சொல்லவோ, ஊறிய அகந்தை (Ego) இடம் தராது.

மாறாக, தன்னுடைய சிறந்த அம்சங்கள் என்று தான் கருதுவனவற்றை, பிறர் கூறுவனவற்றை எடுத்துக் கூறவேண்டும் என முயல்வதில் அவ் அகந்தைக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்.

எனவே, தன்னைப் பற்றி யாராவது ஒருவர் எழுதியிருந்தால், படிப்பவர்கள், 'எழுதினவன் தன் குறைகளை விட்டுவிட்டு நிறைகளை மாத்திரம் எழுதியிருக்கிறான்' என்று எண்ணி, அவனிடத்தில் இல்லாத குறைகளையும் இருந்தனவாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளவும் வாய்ப்பு உண்டு.

இக் காரணங்களால் தாம் 'சுய சரிதை' எழுதுவது போன்ற மிகக் கடினமான எழுத்துப் பணி வேறெதுவும் இருக்க முடியாது என்பர். எழுதுபவன் தன் குறைகளையும் குறிப்பிடும்பொழுதும்கூட, அதனைப் படிப்பவர்கள் மனத்தில், நிறைகள் மறைய, இக் குறைகளே ஓங்கி நிற்க, அவர்களும் இந்தக் குறைகளின் வழி ஓங்கி விடுவார்களோ என்று அஞ்சுவதற்கும் இடம் உண்டு.

இவற்றின் காரணமாக, இக் கட்டுரையை நான் முதலில் எழுதத் தயங்கினேன். திரு. அழ. வள்ளியப்பா அவர்களின் வற்புறுத்தலினால், இறுதியாக, "உண்மையை நாம் எழுதிவிட்டால் படிப்பவர், எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக் கொள்ளட்டுமே!" என்ற எண்ணத்தில் இதனை எழுதினேன்.

இது கோகுலத்தில் இரண்டு இதழ்களில் வெளி வந்தது.

கட்டுரையைப் படித்துவிட்டுப் பாராட்டிப் பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று திரு. அழ. வள்ளியப்பா சொன்னதன் பேரில் அதனை இத் தொகுப்பில் சேர்த்துள்ளேன்.

இக் கட்டுரையில் நான் நாகைப்பட்டினம், 'நேஷனல் ஹைஸ் கூலில்' படித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஆனந்த போதினி என்ற இதழைப் படிப்பது வழக்கம் என்றும், அதற்குக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறேன் என்றும் கூறியுள்ளேன்.

அச்சில் வெளி வந்த அக் கட்டுரைகளை நான் பாதுகாத்து வைக்கவில்லை. எனவே, எத்தனை கட்டுரை கள் எவ்வெத் தலைப்புகளில் எழுதினேன் என்பதே எனக்கு நினைவில்லை.

அண்மையில், ஒரு நண்பர், தான் முன்னர் எழுதிய கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும் தேடிப் பார்ப்பதற் காக, ஆவணக் களரி சென்றதாகவும், கண்டதாகவும், படித்ததாகவும் குறிப்பிட்டார். சுமார் ஐம்பது ஆண்டு கட்கு முன்னர், எம். எம். இஸ்மாயில் என்ற பெயரில் சில கட்டுரைகள், கவிதைகள் ஆனந்த போதினியில் வெளிவந்துள்ளன என்றும், அக் கட்டுரையாளர் நான் தானா என்று அறிய அவாவுவதாகவும் சொன்னார்.

'ஆம் நான்தான்' என்று சொல்லிவிட்டு நானும் அவற்றைத் தேட முனைந்தேன்.

அம் முயற்சியில் கிடைத்த ஒரு கட்டுரைதான் இந் நூலின் இறுதியில் அமைந்துள்ள (ஒன்பதாம் கட்டுரை) தாகும்.

முன் எழுதியதில் எவ்வளவும் மாற்றமின்றி அப்படியே இந் நூலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

என்னுடைய பதினெட்டாம் வயதில், அதாவது நாற்பத்தெட்டு ஆண்டுகட்கு முன்னால் அது எழுதப் பெற்றிருக்கிறது.

அதனை மீட்டும் படிக்கும் பொழுது, இந்த நெடிய இடைவெளியில் நான் எவ்வாறெல்லாம் எழுத்து நடை லும், முறையிலும் மாறியுள்ளேன் என்பதனை நானே நன்கறிகிறேன்.

இந்நூலின் ஈற்றில் (பாடல்) இடம் பெற்றிருப்பது, மகாத்மா காந்தி அடிகளின் 71ஆம் பிறந்த நாள் விழாவை ஒட்டி எழுதப்பெற்ற கவிதை.

இதனை நான் எழுதியிருந்ததாக எனக்கு நினைவே இல்லை. நான் மாநிலக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண் டிருந்தபோது, மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களுடைய பிறந்த நாளைக் (85-வது பிறந்த நாள் என்று நினைக்கிறேன்) கொண்டாடு வதற்காகத் திருவல்லிக்கேணி 'கெல்லட் ஹைஸ்கூலில்' ஒரு கூட்டம் நடந்தது.

அப்பொழுது நான் ஒரு கவிதை எழுதி, வாசித்து, தமிழ்த் தாத்தாவிடம் அளித்தேன். அந் நிகழ்ச்சி நினைவில் இருக்கிறது. ஆனால் அக் கவிதை இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை.

அதுபோலவே மேலும் ஓரிரு கவிதைகள் ஆனந்த போதினியில் வெளி வந்திருப்பதாகவும், அவற்றைப்

படித்திருப்பதாகவும் சில நண்பர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால், முயன்றும் அவற்றைத் தேடிக்காண முடிய வில்லை.

யாப்பிலக்கணம் தெரியாமல், கவிதை எழுதுதல் முடியாது என்ற எண்ணத்தால் நான் பின்னர் கவிதை கள் எழுத முயலவில்லை.

இந்நூலினுள் இடம் பெற்றிருக்கும் கட்டுரைகளை வெளியிட்டவர்களுக்கும் வானொலி, தொலைக்காட்சி நிலையத்தினர்க்கும் என் நன்றி.

வழக்கம் போல் திரு. ந. சந்திரசேகர் இந் நூலை வெளிக் கொணர்வதில் உதவினார். அவர்க்கும் என் நன்றி.

அது போலவே இந் நூலை வெளியிடும் பொறுப்பை முழு மனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்ட வானதி நிறுவனர் திரு. ஏ. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் அச்சிட்ட மாருதி அச்சகத்தார் அவர்கட்கும் என் நன்றி.

என்றும் என்பால் அன்பையும், பாசத்தையும் பேரளவில் பொழியும் வாசகர்கள், இந் நூலையும் முன் போலவே மன நிறைவுடன் வரவேற்பார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

மயிலை,
சென்னை-4,
20-11-1987

மு.மு. இஸ்மாயீல்

பொருளடக்கம்

1.	உந்தும் உவகை	...	1
2.	பிணையும் பிணையும்	...	89
3.	இதழ்கள் குவிவதால் இலக்கியம் பெருகுமா?	...	125
4.	இறைமயம்	...	138
5.	காரணன்—கணக்கன்	...	148
6.	சான்றோர் வாக்கு—கபீர்தாஸ்	...	157
7.	அறநெறி	...	169
8.	என் குழந்தைப் பருவம்	...	180
9.	தமிழின் சிறப்பு	...	211
10.	மன்னன் மகாத்மா (கவிதை)	...	228

உந்தும் உவகை

மெய்ப்பாடு-விளக்கம்

> தொல்காப்பியர் தம் நூலில்,
> 'நகையே, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை,
> அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை, என்று
> அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு' என்ப.

என்று குறிப்பிடுவார். (தொல். பொருள், 6-3)

இந் நூற்பாவில் இடம் பெற்றிருக்கும் உவகை என்ற மெய்ப்பாட்டிற்குப் பேராசிரியர் தம் உரையில்,

> உவகை என்பது காமம் முதலிய மகிழ்ச்சி

என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு எட்டு மெய்ப்பாடுகளைப்பற்றி,

> இவற்றைச் சுவை எனவும், குறிப்பு எனவும் வழங்கினும் அமையும்

என்று கூறுவார்.

வைப்புமுறை விளக்கம்

அஃதோடன்றி, இந்த மெய்ப்பாடுகளையும், இந்நிரல் பட வைத்தமைக்குக் காரணம் காட்டுவார் போல,

''வெகுளிக்கு மறுதலை (உவகை) ஆகலானும், எல்லா வற்றினும் ஈண்டு ஓதுவதற்குச் சிறந்தது ஆகலானும், முதற்கண் ஓதிய 'நகை'க்கு இயைபுடையது ஆகலானும் உவகையை அவ் ஈற்றுக்கண் வைத்தான் என்பது'' என்றும் கூறுவார்.

இதன்பின், இவ்வெட்டு மெய்ப்பாடுகளின் பல்வேறு ஆன குறிப்புகளை உணர்த்தும் வகையில்,

செல்வம், புலனே, புணர்வு, விளையாட்டு, என்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே

என்பார் தொல்காப்பியர். (தொல். பொருள்.6-11)

இப்பகுதிக்கு உரை கூறும் பேராசிரியர், ''செல்வம் என்பது நுகர்ச்சி; புலன் என்பது கல்விப் பயன் ஆகிய அறிவுடைமை; புணர்வு என்பது காமப் புணர்ச்சி முதலாயின; விளையாட்டு என்பது யாறும், குளனும், காவும் ஆடி பதி இகந்து வருதல் முதலாயின. இவை நான்கும் பொருளாக உவகைச்சுவை தோன்றும். உவகை எனினும் மகிழ்ச்சி எனினும் ஒக்கும்'' என்பார்.

இதனை மேலும் விளக்கப் போந்த பேராசிரியர்,

அல்லல் நீத்த உவகை

என்ற தொடர்க்கு,

''அல்லல் நீத்த உவகை' என்பதனால் பிறர் துன்பம் கண்டு வரும் உவகையும் உவகை எனப்படாது என்பது. இதுவும் தன்கண் தோன்றிய பொருள் பற்றி வரும் என்றாற்குப் பிறன்கண் தோர்ன்றிய இன்பம் பற்றியும் உவகை பிறக்கும்.

அஃது எப்பாற்படும் எனின், அதுவும் அல்லல் நீத்த உவகை என்றதனால் உவகை எனப்படும். இனித் தன் கண் தோன்றிய பெருமிதமும் உவகையும் முற்கூறாது பிறர்கண் தோன்றிய அச்சம் முற்கூறி இதனை ஈற்றுக் கண் வைத்தமையால், எடுத்தோதிய நான்கும் போலாது, இது பிறன்கண் தோன்றிய இன்பம் பொருளாக வரும் என்பது கொள்க'' என்று விரிவு காண்பார்.

இது மேற் கூறப்பெற்ற அல்லல் நீத்த உவகை என்ற சொற்றொடர்க்கு விளக்கம்.

செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு ஆய இந் நான்கனுக்கும் விளக்கமும், மேற்கோள்களும் தருகிறார் பேராசிரியர்.

உவகை பல்பொருள் உணர்த்தும்

இலக்கண வகையால், தொல்காப்பியர் இப்படிக் கூறினும் உவகை என்ற மெய்ப்பாடு பல பொருள்களை உணர்த்தும் என்பது வெளிப்படை.

வேண்டுமானால், செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு எனும்—நான்கு சொற்களின் பொருளை விரித்துப் பேராசிரியர் கொடுத்திருக்கும் விளக்கத்திற்கும் மேற்கோள்களுக்கும் மேலாகவே செல்ல, சொல்ல முடியும்.

தீது தீர் உவகை

எனினும் பிறர் துன்பம் கண்டு பெறும் உவகை, உவகை எனப்படாது என்ற பேராசிரியரின் உரைகல்லின் மேல்தான் இப்பரந்த பொருளையும் கொள்ளவேண்டும்.

சொல்லப்போனால், பிறர் துன்பம் கண்டு ஒருவன் மகிழ்ச்சியை அடைவான் எனில், அம்மகிழ்ச்சி, உவகை என்று சொல்லற்கு இடமில்லை.

அதனை வெறியாட்டம், இரக்கமின்மை, கொடிய மனம் என்றுதான் சொல்ல முடியும்.

தொல்காப்பியரே, தம்முடைய (தொல். பொருள், 6-12) நூற்பாவில் இதனைக் கோடிட்டுக் காட்டி இருக்கிறார்.

முன்னர் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற எண்வகை மெய்ப் பாடுகட்கு, நந்நான்காக, முப்பத்திரண்டு பொருள் களைக் குறிப்பிட்ட அவர், அவை அன்றியும் வேறு முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளையும் காணமுடியும் என்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

எனவே, தொல்காப்பியர்க்கு அப்பாற்பட்டு வேறு மெய்ப்பாட்டுப் பொருள்களைக் காணமுடியாது என்பதற்கும் இடமில்லை.

தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூல்தான் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றது.

இலக்கியப் பிழிவே இலக்கணம்

இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் என்பதற்கு ஏற்ப, தொல்காப்பியமும், அதன் முன்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களின் அமைப்பு, பண்பு ஆகியவற்றையே எடுத்தோதுகின்றது.

வரையறை கூறுந தடை என அமையுமோ?

அவ் இலக்கண நூலே, பின்னர் வரும் இலக்கியங் கட்கு மேல்வரிச் சட்டமாக என்றென்றும் இருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளப் பெற்றால், புதிய வகைப் படைப்புகட்கே இடமின்றிப் போய்விடும்.

அது அல்லாமலும், ஒப்பு உவமை அற்ற தனித் தன்மை பெற்ற ஒரு கவிஞனோ, ஆசிரியனோ, தன் சிறப்புத் திறனை வெளிக் கொணர இயலாமல் போய் விடும்.

தான் தோன்றிப் படைப்புகட்குத் தடையாக அமையும் முறையில் வரையறை கூறும் இலக்கண நூல், புதுமைப் படைப்புகட்கு இடையூறாக இருக்கவும் கூடாது.

எனவே, முன்னிருந்த இலக்கியங்களுக்குப் படைக்கப் பெற்ற இலக்கணம், காலப்போக்கில் அமையும் வளர்ச்சிகளை ஓராது, பரிணாமங்களையும் கருத்தில் கொள்ளாது, நெகிழ்ச்சி பெறாது இருக்கவும் கூடாது. பின்னைய இலக்கியங்கள் முன்னையவற்றினின்றும் மாறுபடவும், வேறுபடவும் கூடும்; இதுவே கால நியதி.

மாற்றம் நிகழ்த்து மரபு

ஆகவே தான், தொல்காப்பியர்க்குப் பிந்தைய, நமக்கு முந்தைய பவணந்தியார்,

> **பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்**
> **வழுவல; கால வகையினானே!** (நன்னூல், 462)

என்று ஒரு பரவலான, விரிந்த விதியை வகுத்து, பொருத்தமற்றனவற்றைத் தவிர்க்கவும், புதியன வளர்ப்பதற்கும், வழி வகுத்துச் சென்றிருக்கிறார்.

பிறர்க்குறு தீயன கண்டு தாம் உவப்பர்

பேராசிரியர் உரையின் அடிப்படையில் பார்ப்பினும், பவணந்தி முனிவரின் புதியன புகுதலின் அடிப்படையில் பார்ப்பினும், ஒன்றை நாம் வாழ்விலும் இலக்கியங்களிலும் காணத் தவறுவதில்லை. பிறர் துன்பம் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைபவர்களை நாம் இன்றும் கண்டு கொண்டுதான் இருக்கிறோம். தூர நின்று பார்க்கும் பிறருக்கு, அந்த மகிழ்ச்சி, வெறுக்கத்தக்க வெறியாட்டமாகத் தோன்றினும் அநுபவிப்பவனுக்கு அது மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறது. தனக்கு இரு கண்கள் போனாலும் பரவாயில்லை, அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு ஒரு கண்ணாயினும் போகவேண்டும், என்று விரும்புவோர்கள் அன்றும் இருந்திருந்திருக்கிறார்கள்—இன்றும் இருக்கிறார்கள்,

நாசம் காண்பதில் நனிபேருவப்பினர்

தனிமனிதனுடைய இந்த மகிழ்ச்சிக்கு ஏற்பவே மன்னர்களுடையவும், அவர்தம் போர் வீரருடையவும், மகிழ்ச்சியையும் காண்கிறோம். ஒரு மன்னன், இன்னொரு நாட்டின் மீது போர் தொடுப்பானே யானால் எதிரி நாட்டை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு நாசத் திற்குள்ளாக்குகிறானோ அந்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சி அடைகிறான். அவன் போர்வீரர்களும் அப்படியே. தோற்றவர்களை கொடுமைக்குள்ளாக்கி வெறியாட்டம் கொள்வதில் அவர்கள் அநுபவிக்கும் மகிழ்ச்சி எல்லை யற்றது. இதனைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பலவற்றிலும் வர்ணனை வர்ணனையாகக் காண்கிறோம்.

வெறியன செய்வதோ வீரம்?

இந்த வெறியாட்டத்தை உவகை என்ற சொல்லால் குறிக்கலாமா என்பது சற்று நுணுகி ஆராய்தற்குரியது. அப்படிப் பார்க்கும்போது, நாம் திடுக்கிடக்கூடிய சொல் லாட்சி ஒன்றினைக் கம்பனுடைய காப்பியத்திலேயே பார்க்கிறோம். இலக்குவனுக்கும், இந்திரஜித்துக்கும் இடையே நடந்த போரில், இந்திரஜித்து இலக்குவனை பிரம்மாத் திரத்தால் பிணைத்துவிடுகிறான். இந்திரஜித் தன் தந்தையிடம் சென்று நடந்த செய்தியைச் சொல்லு கிறான். அங்கவன் அப்படிச் சொல்ல, அனுமன் மருத்து மலையைக் கொணர, இலக்குவன் முதலியோர் உயிர் பெற்று எழுகிறார்கள். இதனை அறியாது, இலக்குவன் பிரம்மாத்திரத்தால் பீடிக்கப்பட்டான்; இராமனும் துறந்து நீங்கினான், என்று இந்திரஜித்து சொன்னதன் பேரிலேயே, இராவணனுக்கும் அவனைச் சேர்ந்தோர்க் கும் மகிழ்ச்சி பொங்கிற்று என்பதை விளக்க கம்பன் களியாட்டுப்படலம் என்ற 21-பாடல்களைக் தொண்ட

ஒரு படலத்தையே பாடிவிடுகிறான். இந்தப் படலத்தின் முதற்பாடலே இங்கு நாம் நோக்கத்தக்கது :

> **இன்னது இத்தலையது ஆக, இராவணன் எழுந்து பொங்கி,**
> **தன்னையும் கடந்து நீண்ட உவகையன், சமைந்த கீதம்**
> **கின்னரர் முதலோர் பாட, முகத்திடைக் கிடந்த கெண்டைக்**
> **கன்னி நன் மயில் அன்னாரை நெடுங்களியாட்டம் கண்டான்.** (கம்பன்—8819)

இந்தப் பாடலின் இரண்டாம் அடியில் கம்பன் இராவணனை **தன்னையும் கடந்து நீண்ட உவகையன்** என்று குறிப்பிடுகிறான். இந்த சொல்லாட்சிதான் இங்கு நாம் ஆய்ந்து கொண்டிருக்கிற கருத்துக்குப் பொருத்தமாக அமைவது.

உள்ளூறு உவகை

நாம் எதிர்பார்த்தே இராத - நம்முடைய திறமைக்கும் தகுதிக்கும் அப்பாற்பட்ட - நன்மை ஒன்று கிடைக்கப் பெறின், அதன் விளைவாகத் தோன்றுவது **உவகை** எனும் மெய்ப்பாடு.

அது போலவே, துன்பத்திலும் துயரத்திலும் மூழ்கி இருக்கும் ஒருவனுக்கு, அவற்றிலிருந்து மீட்சி திடீரென்று கிடைக்குமாயின் அப்பொழுது அவன் பெறுவதும் உவகையே.

உதாரணத்திற்காக ஒன்றைக் கூறலாம். பிறவியிலேயே பார்வையை இழந்துவிட்ட ஒருவனுக்கு - கண் பார்வை பெற முடியும் என்ற நம்பிக்கை அறவே இழந்து விட்ட ஒருவனுக்கு - அத்துறையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒருவர், வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து சிகிச்சை

அளிக்க, அவன் கண்பார்வை பெறுவானேயானால், அவன் பெறும் மெய்ப்பாட்டை உவகை என்று உறுதி யாகக் கூறலாம்.

இதுவன்றியும், ஏதோ ஒன்றை ஒருவர் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அது உடனேயே கிட்டலாம், காலம் தாழ்த்தும் கிட்டலாம் என்ற நிலையில், உடனேயே கிட்டுவதன் காரணமாகத் தோன்றும் உணர்ச்சியும் உவகையே ஆகும்.

இவையன்றியும் நன்மனம் உடைய மனிதர் களிடையே இடம் பெற்றிருக்கும் ஒரு தன்மையையும் நாம் அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறோம்.

நாம் பெறும் நன்மையின் காரணம் ஆக, நமக்குக் கிடைக்கும் மகிழ்ச்சி ஒருபுறம் இருக்க, நம்மால் உதவ முடியாமல் துன்பத்தில் மூழ்கியிருக்கும் மற்றொருவனுக் குத் திடீரென்று நன்மை விளையுமானால், அதன் காரணமாக நமக்கும் உவகை உண்டாக முடியும்.

நம்முடைய இன்றைய அநுபவத்திலும் உவகைக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பல வெளிப்பாடுகளை உணரவும், காட்டவும் முடியும்.

உவகை மீசுர உற்றன

சான்றாக, 7-3-87ல் இந்தியாவிற்கும் பாக்கிஸ்தானுக் கும் இடையே அஹமதாபாத்தில் நடந்த கிரிக்கெட் டெஸ்ட் பந்தயத்தில் , நம் நாட்டு வீரரான **சுனில் கவாஸ்கர்** *10,000* ரன் (ஓட்டம்) களை எடுத்து முடித்தபோது, அதனை 'டெலிவிஷனில்' பார்த்துக்கொண்டிருந்த இலட்சக்கணக்கான மக்களிடையே, உவகையின் காரணம்

ஆக, கண்களில் இருந்து நீர்ப்பெருக்கு எடுத்ததைப் பார்த்தும் இருக்கிறோம்; கேட்டும் இருக்கிறோம்.

அதுபோலவே கால்பந்து, ஹாக்கி முதலிய விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஒரணியைச் சார்ந்த ஒருவர் மற்றோர் அணிக்கு எதிராகக் கோல் (Goal) போடும் பொழுது,சில அற்புதக் காட்சிகளை - நேரில் காண்பவரும், டெலிவிஷனில் காண்பவரும் உவகை எய்துவதை-கேட்டிருக்கிறோம்; கண்டுமிருக்கிறோம்.

உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர்கள், முதியவர்கள், எதனாலும் என்றுமே நிதானம் இழக்காதவர்கள் உள்ளிட்ட பல்லோர், எழுந்து நின்று தம் தலைகளில் அணிந்திருக்கும் தொப்பிகளை விட்டெறிதல், சீட்டி அடித்தல், கை கால்களை ஆட்டிக்கொள்ளுதல், நடனமாடுதல் ஆகிய செயல்களை மேற்கொள்வதையும் பார்த்திருக்கிறோம்.

அப்படி, நாம் அவர்களது அச்செயல்களைக் காணவில்லை என்றால், பிறர் வாயிலாய் அவற்றைப்பற்றிக் கேட்கும்போது நம்பவே மாட்டோம்.

ஆனால் உண்மை என்ன?

ஆட்டக்காரர் புரிந்த சாதனையின் காரணமாகத் தம் மனத்தில் தோன்றிய உவகையால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று இவ்வாறான வெளிப்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள்.

எல்லை மீறிய உவகையால், தம்மை மறந்த நிலை ஆகும்.

இதனுள் உணரக்கூடிய ஓர் உண்மை என்ன என்றால், சாதனை புரிந்தவருக்கும், பார்ப்பவர்களுக்கும் எந்த விதமான உறவும் இருக்க வேண்டியது இல்லை,

தம் நாட்டைச் சேர்ந்தவர் என்ற எண்ணம் கூட இதற்கு அடிப்படையாக அமைய வேண்டியதில்லை.

இத்தகைய உவகைக்கடலில் அவர்களை மூழ்க வைப்பது தங்கள் கண்முன் நடைபெற்ற சாதனையின் அருமை என்ற ஒன்றேயாகும்.

இன்னும் ஒருபடி மேலே செல்வோமேயானால், நேரில் பார்த்த காலம் கழிந்த பின்னரும், அந்தச் சாதனையைப்பற்றி எண்ணும்போதும், பேசும்போதுங் கூட அவர்கள் கண்களில் உவகைக் கண்ணீர் பெருகும். இது பலரும் அறிந்த ஒன்று.

இதனையும் பேராசிரியர் தம் உரையில் குறிப் பிட்டிருக்கிறார்.

இத்தகைய உவகை என்ற மெய்ப்பாடு எவ்வா றெல்லாம் வெளிப்படும் என்பது இன்னோர் அம்சம்.

வெறும் முறுவலிலிருந்து மட்டும் இந்த உவகையை உணர்ந்துகொள்ள, எல்லா நிலைகளிலும் இயலாது.

அந்த உவகையைப் பெற்றவனுடைய புறநடவடிக் கையிலிருந்து உணர்ந்து கொள்வதுதான் பெரும்பாலாக நிகழ்வது.

இனி,

கம்பன் தன்னுடைய இராமகாதையில் இத்தகைய உவகையின் வெளிப்பாட்டை வருணிக்கும் சில இடங் களைக் காணலாம்.

I

உண்கண் ஒண்டொடி உற்ற நல் உவகை

மிதிலை நகரத்தில் விசுவாமித்திர முனிவர் முன்செல, அவரைத் தொடர்ந்து இராம இலக்குவர்

சென்று கொண்டிருக்கின்றனர். கன்னிமாடத்து உம்பர் இருந்த சீதை, இராமனை நோக்க, நம்பியும் அவளைக் காண, இருவரும் மாறிப் புக்கு இதயம் எய்துகின்றனர்.

ஒருவரை ஒருவர் தம் உள்ளத்தில் சிறைப்படுத்திக் கொள்கின்றனர்.

இந்நிலையில்தான் இராமனும் மற்றவர்களும் ஜனகன் அவையை அடைய, அங்கே சிவதனுஸை வளைப்பவனுக்கே சீதையை மணமுடித்துக் கொடுப்ப தாகத் தான் உறுதி பூண்டதை ஜனகன் கூறி, சிவதனுஸை எடுத்துவரப் பணிக்கிறான்.

வருகிறது வில்; இராமன் காண்கிறான்; செல்கிறான்; நொய்தின் எடுக்கிறான்; நுதி வளைக்க, அது இடை முரிந்து இற்று இரண்டாய் விழுகிறது.

இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட சீதையின் பணி மகள் (சேடி) ஆகிய நீலமாலை என்ன செய்தாள் என்பதைக் கம்பன் அற்புதமாகப் பாடுகிறான்.

உண்மையில் நீலமாலையின் செயல் எத்தகைய தாக இருந்தது என்பதைக் கூறுமுன் கம்பன் தனியாக ஒரு பீடிகையே போடுகிறான்;

குன்றம் அன்ன சிலை முறிந்த
கொள்கை கண்டு, குளிர்மனத்து
ஒன்றும் உண்கண் மதிமுகத்து
ஒருத்தி செய்தது உரைசெய்வாம்.

(கம்பன்-720)

என்று உரை செயத் தொடங்குகிறான்.

அதற்குப்பின் அந்த நீலமாலையின் செயல்களை ஒன்றரைப் பாடலில் கூறுகிறான்.

வடங்களும் குழைகளும் வான வில்லிட,
தொடர்ந்த பூங் கலைகளும் குழலும் சோர்தர,
நுடங்கிய மின் என நொய்தின் எய்தினாள்,
நெடுந்தடங் கிடந்த கண் நீல மாலையே. (கம்பன்-721)

வந்துஅடி வணங்கிலள்; வழங்கும் ஓதையள்;
அந்தம்இல் உவகையள், ஆடிப் பாடினள்; (கம்பன்-722)

என்று குறிப்பிடுகிறான்.

முதற்பாடல் (721) அவளது தோற்றத்தை எடுத்துக் காட்டும். அடுத்த பாடலின் முதலிரு அடிகள் அவள் செயலைக் குறிப்பிடும்.

இதுதான் அவள் நிலை.

முதற்பாடலின் திரண்ட பொருள்:

''நீலமாலை என்பவள் வில் முரிந்த செய்தியைப் பிராட்டிக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, எல்லையற்ற உவகையோடும் விரைந்து பிராட்டி இருந்த இடம் சென்றடைந்தாள்'' என்பதாம்.

இந்நிலையில் அவளுடைய உத்வேகமும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும், முகமலர்ச்சியும் தெற்றெனத் தெரிகின்றன.

ஆர்வமிகை-ஆரவாரம்

இதனுடன் கவிஞன் நிறுத்தி இருப்பானேயானால் அவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி ஆகியிருக்க மாட்டான்.

அடுத்த ஈரடிகளில் (பாடல் 722-ல் 1, 2) அவன் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகப் பொலிகிறான். அவளுடைய செயலைக் குறிப்பிடப் போந்த கவிஞன்,

> அவள் வந்து சீதையின் அடிகளை வணங்கவில்லை; ஆரவாரம் செய்பவளாக இருந்தாள் (ஓதை); எல்லை யற்ற மகிழ்ச்சி உடையவளாகவும் இருந்தாள்; நடனம் ஆடினாள்; கீதம் பாடினாள்,

என்கிறான்.

இன்றைய நடைமுறை அநுபவம் ஒருபுறம் இருக்க, பண்டைய காலத்தில் அரசிளங்குமரி ஒருத்தியின் சேடி, அவளை அணுகும்போது மௌனமாக வருவதும், அவளது அடிகளில் வணங்குவதும், ஏதாவது செய்தி சொல்வதாக இருந்தால் வாய்புதைத்தலும், செவி யிடைக்குறுகிச் செப்பலும் இன்றியமையாத பண்பு களாக இருந்தன.

அதற்கு மாறாக, நீலமாலையோ (சீதையை நோக்கி வந்தவள்) அமைதியாக வாராமல் (பைப்பையக் குறுகல்) ஆரவாரம் செய்து கொண்டு வருகிறாள்; ஆடுகிறாள்; பாடுகிறாள்.

இச்செயல்கள் சேடியாம் தரத்தினளுக்குப் பொருந் தாதவை; சாதாரண நிலையில் இவை மரியாதைக் குரியனவும் அல்ல.

ஒரு அசாதாரண நிலையில், தன்னையும் மறந்து அந்தச் சேடி இப்படிச் செயல்படுகிறாள்.

ஏன்? இப்படி அவள் செய்யக் காரணம் யாது? இது பற்றிய ஐயம் இருக்கக்கூடாது, எழலும் ஆகாது என்பதற் காகவே கவிஞன்,

> அந்தமில் உவகையள்

என்று அவளைக் குறிப்பிட்டுவிடுகிறான்.

அந்த அந்தமில் உவகை, நீலமாலையின் செயலில் இவ்வாறு வெளிப்படுகிறது.

நீலமாலையின் இந்த, இயல்புக்கு மாறான செயலைக் கண்ட சீதை,

'சிந்தையுள் மகிழ்ச்சியும், புகுந்த செய்தியும்,
சுந்தரி! சொல்' என, தொழுது சொல்லுவாள்;

(கம்பன் 722-3,4)

இவ்விடத்து, சீதையின் வாயிலாய்ச் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சி என்று கம்பன் தொடுத்த சொல் ஆட்சி கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

பாடலின் (722) இரண்டாம் அடியில் எந்த மெய்ப் பாட்டை அந்தமில் உவகை என்று கவிஞன் கூறினானோ, அதனையே பாடலின் மூன்றாம் அடியில் சிந்தையுள் மகிழ்ச்சி என்று குறிப்பிடுகிறான்.

சீதையின் சேடி ஆகிய நீலமாலைக்கே இத்தகைய உவகை உண்டாகுமானால், சீதைக்கு எத்தகைய உவகை உண்டாகியிருக்கும் என்பதை யூகித்துக்கொள்ளத்தான் முடியும்.

அதனையும் கோடிட்டுக் காட்டுவதே போலக் கவிஞன் புகுந்த செய்தி என்ற சொல் ஆட்சியைக் கொள் கிறான்.

புகுந்த என்ற சொல்லே, நீலமாலையையும் அறியா மல் அவளைத் தாக்கிய ஒரு செய்தி என்பதை வெளிப் படுத்திவிடுகிறது.

சீதாபிராட்டி இவ்வாறு கேட்ட பிறகு, விடை யிறுக்கப் போந்த அவள், தொழுது சொல்லுவாள் என்று குறிப்பிடுகிறான் கவிஞன்.

பாடலின் முதலடியில் வந்தடி வணங்கிலள் என்று கூறிப் பாடலின் ஈற்றில் தொழுது சொல்லுவாள் என்று

கூறுவதிலிருந்தே, நீலமாலையின் உவகை எப்படி எல்லாம் வெளிப்பட்டது என்பதனை உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

செய்தகுந மறந்தான் செறி உவகையான்

இப்பாடலோடு (722) ஒப்பு நோக்கத் தக்கது பிறிதொரு பாடல்.

சுந்தர காண்டத்தில் இலங்கை சென்று மீண்ட அனுமன், இராமனை அணுகித் திருவடி தொழுது செய்தி சொல்லப் புகுமுன் நிகழ்ந்தது ஒன்று கூறப் பெறுகிறது.

பொருவில் தடக்கை அப் பொருவில் வீரனை,

எய்தினன் அனுமனும்; எய்தி, ஏந்தல்தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன், கையினன்,
வையகம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி, வாழ்த்தினான்.

(*கம்பன்-6028*)

இப்பாடலில் அமைந்துள்ள மொய் கழல் தொழுகிலன் என்ற தொடரும், அப்பாடலில் (722) உள்ள வந்து அடி வணங்கிலள் என்ற தொடரும் ஒருபுடை ஒப்புமை உடையன.

இப்பாடலில் காணப்படும் மெய்ப்பாடு உவகையோடு மட்டுமே நின்றுவிடுவது அன்று; அதற்கு மேலும் செல்லுவது.

தன் தலைவனாகிய இராமபிரான் மனத்திலிருக்கும் தீராத் துயரை நீக்கி அவன் மனத்தில் நம்பிக்கையையும் மகிழ்ச்சியையும் உண்டாக்கவேண்டும் என்றபேரவாவே ஆகும்.

மாழை உண்கண் மடவரல் மகிழ்ச்சி

நீல மாலைக்கே இத்தகைய உவகை உண்டாகி இருப்பின், நேரிடையாகத் தொடர்புடைய சீதையின் உவகை எப்படி இருக்கும் என்று சொல்லத் தேவை யில்லை.

கவிஞன் இதனை,

'கோமுனியுடன் வரு கொண்டல்' என்ற பின்,
'தாமரைக் கண்ணினான்' என்ற தன்மையால்,
'ஆம்; அவனே கொல்' என்று, ஐயம் நீங்கினாள்;
வாம மே கலையினுள் வளர்ந்தது, அல்குலே!

'இல்லையே நுசுப்பு' என்பார், 'உண்டு, உண்டு' என்னவும்,
மெல்லியல், முலைகளும் விம்ம, விம்மூவாள்;
'சொல்லிய குறியின், அத் தோன்றலே அவன்;
அல்லனேல், இறப்பென்' என்று அகத்துள்
உன்னினாள். (கம்பன் 727-728)

என்றும் உணர்த்துகிறான்.

முதல் பாடலின் (727) ஈற்றடியே காதலைப் பொருளாகக் கொண்ட உவகை என்னும் மெய்ப் பாட்டை அற்புதமாக விளக்கிவிடுகிறது (உடலம் பூரித்தல்).

இரண்டாம் பாடலின் (728) இரண்டாம் அடியும் இதனையே உணர்த்துகிறது.

மேலும் இப்பாடல் விரிக்கும் கருத்தாவது :

சீதையினுடைய கற்பின் திறனும் 'என் மனத்தில் கொண்டவனையன்றிப் பிறிது எவனையும் மணக்க மாட்டேன்' என்ற உறுதிப்பாடும் ஆகும்.

II

முறைமறந்தனர் முழுநிலா முகத்தர்

இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வது பற்றித் தசரதன் மந்திராலோசனை நடத்த, கூடிய அவையோர் அனைவரும் ஒத்த கருத்தினராய் அதனை வரவேற்கின்றனர்.

இந்த அரசவை முடிவு அறிந்த கோசலையின் சேடியர் சிலர், இம் மகிழ்ச்சி மிக்க செய்தியைக் கோசலை இடம் சொல்லச் செல்கின்றனர்.

அவர்தம் செயல்களைக் கம்பன் இரு பாடல்களில் குறிப்பிடுவான்:

ஆண்டை அந்நிலை ஆக—அறிந்தவர்,
பூண்ட காதலர், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர்,
நீண்ட கூந்தலர், நீள்கலை தாங்கலர்,
ஈண்ட ஓடினர், இட்டு இடை இற்றிலர்.

ஆடுகின்றனர்; பண் அடைவு இன்றியே
பாடுகின்றனர்; பார்த்தவர்க்கே கரம்
சூடுகின்றனர்; சொல்லுவது ஓர்கிலர்;
மாடு சென்றனர்;—மங்கையர் நால்வரே.

(கம்பன்-*1399, 1400*)

அவ்விடத்து தசரதனுடைய முடிவை அறிந்த சில மாதர் தம் மனத்தில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டவராய்க் கச்சின் முடிச்சு அவிழ, நீண்டு தொங்கிய கூந்தலை உடையவராய், இடையிலிருந்து சரிந்து தொங்கும் ஆடையைத் தாங்கிப் பற்றாதவராகி விரைவாக, கௌசல்யா தேவியைக் காண ஓடினர்.

நல்ல வேளை அவர்கள் ஓடிய வேகத்தினால் அவர் தம் நுண்ணிய இடை(கள்) முரியாமல் இருந்தன என்பது, முதற் பாடலின் கருப்பொருள்.

பூண்ட காதல் பூவையர்

இப்பாடலில் அச்சேடியரின் மனத்தில் தோன்றிய உவகையின் வெளிப்பாட்டைக் காண்கிறோம்.

பூண்ட காதலர் என்ற தொடர் அவர்தம் விரை செயலுக்குக் காரணம் ஆன மன நிலையைக் குறிப்பிடும்.

அந்த மன நிலையின் காரணமாக, அவர்கள் கொண்ட உவகை எப்படி வெளிப்பெற்றது என்பதை மூன்று செய்திகளாகக் கவிஞன் குறிப்பிடுகிறான்.

மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கோசலையிடம் கூற அச்சேடியர் மிக வேகமாக ஓடுகின்றனர். அப்படி ஓடும் பொழுது அவர்கள் கச்சின் முடிச்சு அவிழ்ந்து தம் இருப்பினை, அளவினைக் காண்பார்க்கு வெளிப்படுத்து கின்றன.

விரைந்த ஓட்டம் காரணமாக அவர்களுடைய கூந்தல் அவிழ்கின்றன; ஆடைகள் தளர்கின்றன; தொங்குகின்றன. அவற்றைத் தாங்கிப் பற்றிக் கொள்ளும் நிலையிலும் அவர்கள் இல்லை.

இவை அவர்களின், விரைந்த ஓட்டம் காரணமாக வுமன்றி அவர்கள் மூழ்கி இருந்த உவகையின் வெளிப் பாடாகவும் அமைந்திருந்தன என்று கொள்ளவும் முடியும்.

பேர் உவகை தானும் பித்தும் பயக்குமோ?

இம் மங்கையர் கோசலையை அணுகி, என்ன செய்தனர் என்பதனைத்தான் அடுத்த பாடல் (1400) எடுத்துக்காட்டுகிறது.

'ஆடுகின்றனர்'—ஆட்டத்தோடு அமையாது பாடவும் செய்கின்றனர். ஆனால் அப்பாடலோ பண் முறையில் அமையாமல் 'ஆ, ஓ, ஒல்' என்று வாய்க்கு வந்தவாறு பாடுவதாக இருக்கிறது.

எதிரே கண்டவர்க்கெல்லாம் தம் கைகளைத் தலைமேல் குவிக்கிறார்கள்.

இந்நிலையினராய், 'இன்னது சொல்ல வேண்டும்' என்று அறியாராகி அரசமாதேவிபால் அணுகுகின்றனர்.

இங்கேயும் ஒன்று பார்க்கிறோம். முடி மன்னன் முதல் தேவியினிடத்துச் சேடியராக உள்ள பணிமகளிர், சாதாரணச் சூழ்நிலையில் இவ்வாறெல்லாம் ஆடுவார்களா? பாடுவார்களா? அடக்கமில் நிலையராய், ஆடை குலைய, கூந்தல் சரிய, கச்சிணைப்பு அவிழ ஓடிவருவார்களா?

காண்பார் கண்டிக்கத்தக்க வகையில் நடந்துகொள்வார்களா?

இயல்புக்கு மாறாக இவர்கள் இவ்வாறு நடக்க (நடிக்க, பாட)க் காரணம் யாது?

இராமனுக்கு முடிசூட்ட வேண்டும் எனத் தசரத மாமன்னன் முடிவு செய்துவிட்டதனைக் கேட்ட உடனே, தம் இயல்பான பொறுப்பையும், பொறுமையையும்,

பண்பையும் மறந்து, ஏன், தம்மையே மறந்தவர்கள் ஆகவும் செயல்படுகின்றனர்.

இவற்றையும் விஞ்சிவிடுகிறது அவர்கள் கோசலையை அணுகும்போதும் அதற்கு முன்னரும் நடந்துகொண்ட விதம்.

ஆடுகிறார்கள்; பாடுகிறார்கள். ஆட்டமும் பாட்டமும் நிதானத்தோடு இருந்தாலல்லவா பண் அடைவும், பரத அமைவும் பெறும்?

தம்மை மறந்த நிலையில் உவகைக் கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் அவர்களுக்கு, அவர்களது மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடாகப் பாடல் எழுகிறது; ஆடல் அமைகிறது.

முறைகளைப் பின்பற்றிப் பாடலும் ஆடலும் தம்முணர்வு இருக்கும் நிலையில் அல்லவா எழும்?

தம்மை முற்றும் மறந்து, உவகை உருவினராக இவர் மாறிவிட்டபிறகு முறைகள், விதிகள் என்பன தோன்றுவதற்கே இடமில்லை.

பண் அடைவோடு கூடிய பாடல் என்பது முன்னரே தீர்மானித்து, நிதானித்துப் பாடப்படவேண்டும்.

நிதானமிழந்து ஓடுவார்கள் ஆகிய இச் சேடியரிடையே பண் அடைவை எதிர்பார்ப்பதற்கு இடம் இல்லையே!

இவ்வாறாக ஓடுகிறவர்கள், தங்களுடைய அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியின் காரணமாக, எதிரே எவரைக் கண்டாலும் அவர்க்கெல்லாம் தம் வணக்கம் தெரிவிக்கும் முறையில் தலைமேல் கைகளைச் சூடிக்கொள்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில் கோசலையை அணுகுகின்றனர். ஓடிவந்த வேகம் காரணமாகவும், அதற்கு அடிப்படை

யாக அமைந்த, அவர்களை முற்றிலும் ஆட்கொண்டு விட்ட உவகையின் காரணமாகவும், கோசலையை அணுகிய பொழுதும் கூட இன்னது சொல்வது என்று அவர்கட்குத் தெரியவில்லை.

இந்த, இவர்களது வருணனை, முன்னர் இராமன் வில்லிறுத்த செய்தியைச் சீதைக்குத் தெரிவிக்கச் சென்ற சேடியின் நிலையை ஒத்திருப்பினும், கவிச்சக்கரவர்த்தியினுடைய திறமை அதனை மாற்றியும், அதே சமயத்தில் உவகையின் வெளிப்பாட்டை விளக்குவது சற்றும் குறையாமலும் பாடல்களை அமைக்கச் செய்கிறது.

III

தலைவன் மகிழத் தாமும் மகிழ்ந்தார்

இராவணன் சீதையை அபகரித்துக் கொண்டு சென்ற பிறகு அவளைத் தேடிக் கொண்டு சென்ற இராம, இலக்குவர்கள், கபந்தன் ஆலோசனைப்படியும், சபரி காட்டிய வழியின்படியும் சென்று, சுக்கிரீவனிடம் உதவி கோர விழைந்து, ரிஸ்யமுக பர்வதத்தினை அடைகிறார்கள்.

இராமனுக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும் நட்பு உண்டாகிறது; உறுதியும் செய்யப்படுகிறது. 'வாலியைக் கொன்று உனக்குத் தலைமையும், தாரமும் தருவேன்' என்று இராமன் சபதம் செய்கிறான். ஏழு மராமரங்களை ஓரம்பு துரந்து இராமன் துளைத்ததன் காரணமாக அவன் வீரத்தில் முழு நம்பிக்கை கொள்கிற சுக்கிரீவன் பெரிதும் மகிழ்கிறான். தம் தலைவன் மகிழ்ச்சியில் வானரர்களும் பங்கு கொள்கிறார்கள்.

அவர்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாட்டைக் கம்பன் கூறுவதாவது:

ஆடினார்; பாடினார்; அங்கும் இங்கும் களித்து
ஓடினார்; உவகையின் நறவை உண்டு உணர்கிலார்;—
'நேடினாம் வாலி காலனை' எனா, நெடிது நாள்
வாடினார் தோள் எலாம் வளர, மற்று அவர் எலாம்.

(கம்பன்-3885)

இப்பாடல், முன்னர்ச் சீதையின் சேடியும், கோசலையின் பணிப்பெண்டிரும் மிகை உவகையால் என்ன செய்தார்கள் என்று கம்பன் குறிப்பிட்டானோ அப்பாணியிலேயே அமைந்திருக்கின்றது.

இம்மூன்று களங்களுக்கும் பொதுவாக ஆடல், பாடல், ஓடல், அமைகின்றன. நீலமாலையின் செயலைக் குறிப்பிடும் பொழுது ஆடல், பாடல் இவ்விரண்டையும் குறிப்பிட்ட கவிஞன், 'நொய்தின் எய்தினாள்' என்று ஓட்டத்தையும் உடன் குறிப்பிடுகிறான்.

கோசலை முன்னர் குறுகிய, குற்றிளையார் பற்றி 'ஈண்ட ஓடினர்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளான்.

களியாட்டம் கண்டார்

இங்கேயோ அங்கும் இங்கும் களித்து ஓடினார் என்கிறான்.

ஆடல், பாடல், ஓடல் ஆய இவை எதன் காரணமாகத் தோற்றம் கொண்டன எனிலோ உவகையின் நறவை உண்டு உணர்கிலாமையால்தான்.

உவகை என்ற மெய்ப்பாட்டைத்தான் இங்கு நாம் தொடர்ந்து கண்டுகொண்டு வருகிறோம்.

கவிஞனோ உவகையோடு மற்றும் மூன்று சொற்களை இணைத்துவிடுகிறான்.

நறவம்—விளைவுகள்

நறவை உண்டு உணர்கிலார் என்ற இம் மூன்று சொற்களும், ஒரு பொருளையும் அது பற்றிய செயலையும் அச்செயலின் விளைவையும் குறிப்பிடுவனவாக அமைகின்றன.

நறவு - பொருள்
உண்பது - செயல்
உணர்கிலாமை - பின்விளைவு

இங்குங்கூட, கவிஞன் நாவில் பொருத்தமான இடத்தில் செறிவு நிறைந்த சொல் எப்படி நர்த்தனமாடுகிறது என்பதைக் காண்பதே நமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை ஊட்டுவதாகும்.

பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல் பல, தமிழில் உள. அவற்றுள் ஒன்று நறவு.

நறவு—தேன், கள், மணம் போல் பல பொருள்கள் உடையது.

நறவு ஏய் கமழ் தெரியல்
(புறப்பொருள் வெண்பாமலை-3)

(நறவு - தேன்; தெரியல் - மாலை)

சூடா நறவின் நாள்மகிழ் இருக்கை
(பதிற்றுப்பத்து. 85-8)

(நறவு - கள்)

நெய்தல் நறவு உயிர்க்கும்
(நாலடியார் - 108)

(நெய்தல் - மலர்; நறவு-மணம், உயிர்க்கும்-வெளிப்படுத்தும்,)

கம்பனின் இப்பாடலில் ஆளப்பெற்றிருக்கும் நறவு என்ற சொல்லுக்கு இம்மூன்று பொருள்களில் எதனைக் கொடுப்பினும் அது பொருத்தமானது ஆகவேஅமையும்.

அத்தகைய நிலையில் அமைந்த சிறப்பான பாடல் இது. கவிச்சக்கரவர்த்தியின் தனித்த திறமைக்குச் சான்றாக அமைவதுங்கூட.

தேன் - இதனை அளவுக்கு மீறி உண்டால், இனிப்புச் சுவை என்ற இயல்பு மாறிக் கைப்புச் சுவையதாய் அமையும்.

அதுபோலவே ஒருவன் கள்ளைப் பருகிவிட்டாலோ சுய உணர்வை இழந்துவிடுவான்.

நறுமணமும் இவ்வாறே அமைவது. இதனை மிகுதியாக நுகர்ந்த ஒருவன், தன் சுய உணர்வையே, நினைவையே இழந்துவிடுவான்.

[வேறு ஒரு வழியில், இன்றும் மூக்கில் ஏதோ ஒரு நறுமணப் பொருளை முகர (மோக்க) வைத்து, உணர்விழக்கச் செய்து, அவ்வாறு உணர்விழந்தவர்களைத் தம் கொடிய செயல்களுக்குப் பலியாக்கிக்கொள்ளும் செய்திகளைத் தாள்கள் வழி நாம் அறிகின்றோம் அன்றோ?]

இந்நிலையில் இவ்வானரங்கள் மிகை உவகையின் வெளிப்பாட்டால் முன்னர்க் குறிப்பிட்ட செயல்களில் ஈடுபடுகின்றன.

அவர்களது களிப்பிற்குக் காரணம் என்ன என்பதனைப் பின்னிரு அடிகள் காட்டுகின்றன.

வாலிக்குக் காலனாக அமையத்தக்கவனை, நீண்ட நாளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கு,இப்பொழுது

அக்காலன் கிடைத்துவிட்டான் என்ற எண்ணம்தான் அந்த உவகையின் அடித்தளம்.

அதன் காரணம் ஆக, நீண்ட காலமாக வாடியிருந்த அவர்கள் தோள் எலாம் இப்பொழுது வளர்ந்தன. இத்தகைய உவகையிலிருந்து பிறப்பன தாம் இந்த ஆடல், பாடல், ஓடல் எல்லாம்.

கம்பனோ சாதாரணக் கவிஞன் அல்லன். முன்னர் ஆண்ட சொற்களையே திரும்பத் திரும்ப ஆளவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆட்படும் சொற்பஞ்சக்காரனும் அல்லன்.

அப்படியிருக்க, இச்சொற்களைத் திரும்பத் திரும்ப ஆள்வானே ஆகில், இச்சொற்களில் அவனுக்கு ஒரு தனி ஈடுபாடு இருத்தல் வேண்டும்; அன்றி, இவை அவனை ஆட்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இங்கு பெரியாழ்வார் பாசுரம் ஒன்றுதான் அவனை ஆட்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ள இடமுண்டு.

கண்ணன் திருவவதாரச் சிறப்பை,

ஓடுவார், விழுவார், உகந்து ஆலிப்பார்,
நாடுவார், நம்பிரான் எங்குஉற்றான் என்பார்.
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட நின்று
ஆடுவார்களும் ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே.

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-2-2)

என்று பாடுவார் பெரியாழ்வார்.

'ஆலித்தல்' என்ற சொல் ஆரவாரம் செய்தல் என்று பொருள்படும்,

இச்சொல்லும் கம்பனை வசீகரித்தது என்னலாம். சீதையினிடம் ஓடிச் சென்ற நீலமாலையை 'வழங்கும் ஓதையள்' என்று குறிப்பிட்டதும், கோசலையிடம் செய்தி சொல்லச் சென்ற சேடியர் 'பண் அடைவின்றியே பாடுகின்றனர்' என்று குறிப்பிட்டதும் அதன் எதிரொலியே.

IV

அணிகள் காண்தொறும் அலமருகின்றான்

வாலி வதை பற்றி இராமன் மேற்கொண்டு சிந்திப் பதற்கு முன் சுக்கிரீவன் அவனிடம் சில செய்திகள் தெரிவிக்கின்றான்.

தானும் தன் மந்திரிகளும் மலைமேல் இருந்த வேளையில், விண்வழி இராவணன் எடுத்துச் சென்ற பெண் ஒருத்தி அரற்றியவளாய், தன் நகைகள் பொதிந்த துகில் முடிச்சு ஒன்றை எறிந்தாள் என்றும், அதனைக் கொண்ட தாம், பத்திரமாக வைத்திருப்ப தாகவும் கூறுகிறான்.

கூறி, அப்பொதி கொணர்ந்து அவன்முன் வைத்து 'நீ காண்க' என்று வேண்டிப் பொதி அவிழ்த்துக் காண்பிக்கிறான்.

அவற்றைக் கண்ட இராமனுடைய நிலை எப்படி இருந்தது என்பதைக் கவிஞன் சில பாடல்களில் விளக்குவான்.

இப்பாடல்களில் வெளிப்படும் உவகை என்ற மெய்ப்பாடு தொல்காப்பியம் எடுத்துக் காட்டிய அழுகை என்ற மெய்ப்பாட்டுடன் பின்னிப்பிணைந்து காணப்படு கின்றது.

சீதையின் கலன்களைக் காணும்பொழுது, அவளோடு தான் வாழ்ந்த இன்ப வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் மனத்து எழ, இராமனுக்கு உவகை பொங்குகிறது. அதே சமயத்தில் அவளை இப்பொழுது இழந்துவிட்டு இருக்கிறோமே என்ற எண்ணத்தினால் அழுகையும் அவலமும் கலந்து தோன்றுகின்றன.

உரைத்தலும் ஒல்லுமோ ?

இவை இரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து தோன்றுவதனைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி அற்புதமாகப் பாடுகிறான்,

தெரிவுற நோக்கினன், தெரிவை மெய் அணி;
எரி கனல் எய்திய மெழுகின் யாக்கைபோல்
உருகினன் என்கிலம்; உயிருக்கு ஊற்றமாய்ப்
பருகினன் என்கிலம்; பகர்வது என்கொல் யாம்?

(கம்பன்-3905)

என்று.

இப்பாடலின் திரண்ட பொருள்:

"சீதையின் அணிகலன்களை இராமன் நன்றாகப் பார்த்தான். அதன் காரணம்ஆகக் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்ற நெருப்பினை உற்ற மெழுகுப் பொம்மை போல் உருகினான் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. அதே சமயத்தில் அவ்வணிகலன்கள் ஆகிய அமுதத்தைத் தன் உயிர்க்குப்பற்றுக்கோடாகப் பருகினான் என்று சொல்லவும் முடியவில்லை. அவன் நிலை பற்றி எதுதான் சொல்லத் தக்கது?"

இது கவிக் கூற்று.

ஆக்கமும், கேடும்

இதில் அழிவு, ஆக்கம் இரண்டனுக்கும் இடையே உள்ள மாறுபாட்டினை அற்புதமாகக் கவிஞன் காட்டு கிறான்.

சீதையின் ஆபரணங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவன் வருத்தத்தினால் உருகியே போய்விட்டான் என்பதனை உவமை வாயிலாய்க் கூறி அழிவைக் குறிப் பிட்டுவிடுகிறான்.

இதுவரையில் மிக்க விடாயால் தவித்து, தடுமாறிக் கொண்டிருந்த ஒருவனுக்கு உயிர்நிலை பெற, பருக, உற்றதாக, அமிழ்தம் கிடைத்தாற் போல் அவ்வணி கலன்கள் அமைந்தன என்று ஆக்கத்தையும் குறிப்பிடு கிறான்.

இவ்விரண்டையும் ஒருங்கு இணைத்துப் பாடி விட்டால் முரண்பாடு உண்டாகும் அல்லவா? ஆகவே தான், "அப்படிச் சொல்வதற்கும் இயலவில்லை. இப்படிச் சொல்வதற்கும் இயலவில்லை. எனவே உண்மை நிலை பற்றி என்ன சொல்ல இருக்கிறது?" என்று கூறி முடித்துவிடுகிறான்.

இரண்டாம் அடியில் இடம் பெற்றிருக்கும் யாக்கை என்ற சொல் ஆட்சியால், மெழுகினால் செய்த பொம்மை என்ற பொருள் பிறக்கிறது.

உயிர்க்கு ஊற்றமாய் என்ற சொல் ஆட்சியினாலும் (ஊற்றம் - பற்றுக்கோடு, ஊன்று கோல்), பருகி என்ற வினையினாலும் அமுது என்ற் பொருள் பெறப்படு கின்றது.

இப்படியாக அழிவையும் ஆக்கத்தையும் (ஒரே பாடலில்) விளக்கியது போலவே, அழுகையையும், உவகையையும் இப்பாடல் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

அணிகள் அங்கம் ஆயின

இதனுள் குறிப்பிடப்பெற்ற உவகையை வளர்த்துச் செல்கிறான், கவிஞன், அடுத்த பாடலில்.

நல்குவது என் இனி? நங்கை கொங்கையைப்
புல்கிய பூணும், அக் கொங்கை போன்றன;
அல்குலின் அணிகளும், அல்குல் ஆயின;
பல் கலன் பிறவும், அப் படிவம் ஆனவே.

(கம்பன் - 3906)

என்பான்.

இதனுடைய திரண்ட பொருள்:

"ஆரம், மேகலை முதலிய ஆபரணங்களைப் பார்த்த போது அவற்றை அணிந்த சீதையின் திருமேனி அவயவங்களை நேரில் கண்டாற்போல இராமன் பெரிதும் ஆறுதல் அடைந்தான்" என்பதாம்.

(நல்குதல் - ஈதல், உதவுதல்)

என் என்று உரைப்பேம் இது

அடுத்து வரும் பாடலில் மீண்டும் மாறுபட்ட மெய்ப்பாடுகளின் வெளிப்பாட்டைக் கூறத் தொடங்குகிறான். இங்கும் முன் போலவே 'யாது சொல்லுகேன்' என்று தான் சொல்கிறான்.

விட்ட பேர் உணர்வினை விளித்த என்கெனோ?
அட்டன உயிரை அவ் அணிகள் என்கெனோ?
கொட்டின சாந்து எனக் குளிர்ந்த என்கெனோ?
சுட்டன என்கெனோ? யாது சொல்லுகேன்?

(கம்பன் - 3907)

இப்பாடலின் திரண்ட பொருள் மிக எளிது. ஆனால் பாடலின் சிறப்போ மாறுபட்ட மெய்ப்பாடு களை ஒரே நிகழ்ச்சியிலிருந்து வெளிப்படுத்தி, அப்படி வெளிப்பட்டன என்று சொல்லாமல், அப்படி ஆயிற்று என்று சொல்வதா, இப்படி ஆயிற்று என்று சொல்வதா, என்னதான் சொல்வது? என்ற கவிஞனின் இயலாமைக் கூற்றுதான்.

சீதையின் பிரிவால் உணர்விழந்திருந்த இராமனுக்கு அவ்வணிகள் உணர்வை ஊட்டின. அதே சமயத்தில் அவன் உயிரையும் அவை அழித்தன.

அவ்வாபரணங்கள் எவ்வெவ்வுறுப்புகளில் அணியப் பெற்று இராமன் கண்களுக்கு, முன்னர் விருந்தாகி இருந்தனவோ, அவை ஒருசேர இருந்த போதிலும், இராமனுக்கு அவ்வவ்வுறுப்புகளைக் கண் முன் நிறுத்தி ஆறுதல் அளித்தன.

ஆனால் உண்மையில் அவள் உரு அருகில் இன்மை யால் அவன் அடையுமாறும், துய்க்குமாறும் இன்மை ஆக, அவனை அவை சுட்டன.

வரும்; செல்லும்; பேரும் அறிவு

இராமனுக்கு இயல்பாக உள்ள பேரறிவு பிராட்டி யைப் பிரிந்ததனாலாகிய வருத்தத்தால் நீங்கி இருந்தது. அவளது அணிகலன்களைக் கண்டதனால் மீண்டு வரலாயிற்று.

அவ்வணிகலன்கள் அவளது மிக அழகிய அவயவங் களை நினைப்பூட்டிப் பிரிவுத் துயரை மிகுவித்து அப்பெருமானுக்கு மரணவேதனையைச் செய்வனவு மாயின.

அவை அவனது பிரிவுத்துயரை ஒருபால் தணிவித் தன; அத்துயரத்தை மிகுவிப்பனவுமாயின.

இன்னபடி என்று ஒன்றைத் துணிந்து கூற மாட்டாமையின் இங்ஙனம் விகற்பித்து 'யாது சொல் லுகேன்' எனலாயிற்று.

இனி, பிரிந்திருக்கின்ற சமயத்தில் அப்பிரிந்த பொருளை நினைப்பூட்டுகின்ற பொருள்கள் யாவும் ஒரு பால் மகிழ்ச்சியையும், ஒருபால் மிகுதுயரத்தையும் தரும் என்பதும் ஆம்.

மலரோ? துகிலோ?

மோந்திட, நறுமலர் ஆன; மொய்ம்பினில்
ஏந்திட, உத்தரி யத்தை ஏய்ந்தன;
சாந்தமும் ஆய், ஒளி தழுவ, போர்த்தலால்,
பூந்துகில் ஆய, அப் பூவை பூண்களே.

(கம்பன்—*3908*)

இப்பாடல் முழுமையும் இராமனுடைய உவகையையே குறிக்கிறது. சீதையின் அணிகலன்களை இராமன் மோந்து பார்க்கிறான்; தோள்களில் ஏந்திக்கொள் கிறான்; எங்கும் படுமாறு தழுவிக்கொள்கிறான்.

அச்செயல்கள் எவ்வெவ்விளைவுகளை உண்டாக் கின?

அவன் அவற்றை மோந்தபோது அவ்வணிகள் மலர் கள் போல் மணம் உடையன ஆயின; தோளில் தாங்கும் போது மேலாடை ஒத்தன; அவற்றின் ஒளி அவன் மார்பைப் பொருந்துதலினால் சந்தனமும் ஆயின; அவன் திருமேனி முழுமையும் ஒளி பரவுதலினால் அவன் உருவை மறைத்தன; அழகிய போர்வையாயும் அமைந்தன.

ஆனால், முன்னர் எடுத்துக் காட்டியவாறு இராமனிடம் தோன்றிய மெய்ப்பாடு முழுக்க முழுக்க உவகை அன்று; அழுகையும், அவலமும் விரவியதே.

அவ்வழுகை, அவலம் ஆயவற்றை வற்புறுத்திக் கொண்டே போகாவிட்டால் உண்மையான மனோ. நிலையைக் கூறியதாகாது.

கண் கொண்ட வெள்ளம்

எனவேதான் மீண்டும்,

ஈர்த்தன, செங்கண் நீர் வெள்ளம், யாவையும்;
போர்த்தன, மயிர்ப்புறம் புளகம்; பொங்கு தோள்,
வேர்த்தன என்கெனோ? வெதும்பினான் என்கோ?
தீர்த்தனை, அவ்வழி, யாது செப்புகேன்?

(கம்பன் - 3909)

என்று பாடுகிறான்.

இப்பாடலில் கூறப்பெறும் செய்தி ஒன்றே ஒன்று தான்.

அதுதான் இராமன் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் மூழ்கினான் என்பது. அப்படி அவன் மூழ்கியதனை எவ்வாறெல்லாம் கூறக்கூடும் என்பதுதான் இப்பாடலில் இடம் பெற்றிருக்கும் பிற.

வெள்ளம் யாவையும் ஈர்ந்தன

இம்மூன்று சொற்களும் அழுத்தம் நிறைந்தவை. **வெள்ளம்** என்பது கண்ணிணை பெருக்கிய நீர்ப் பெருக்கைக் குறிப்பிடும்; **யாவையும்** என்பது எதுவும் விலக்கப்படாமையைக் குறிக்கும்; **ஈர்த்தன** என்பது, அக்கண்ணீர் அளவையும் வன்மையையும் குறிக்கும்.

அத்தகைய கண்ணீர், யாவற்றையும் ஈர்த்துச் சென்றதன் காரணமாக, உரோமம் செறிந்த இராமனுடைய உடற்புளகங்கள் மறைந்தன; பூரித்த தோள்கள் கண்ணீரில் தோய்ந்திருக்க, அவன் தோள்கள் வியர்த்தனன் என்று சொல்வதா; வெதும்பினான் என்று சொல்வதா? என்று இங்கும் எதுவும் திட்டமாகச் சொல்ல முடியாத தன் இயலாமையையும் கவிஞன் வெளிப்படையாகக் காட்டிவிடுகிறான்.

செப்பற்குளவோ பிற?

"மயிர்ப்புளகம் புறம்போர்த்தலும் தோள் பொங்குதலும் மகிழ்ச்சியினாலும், வேர்த்தலும் வெதும்புதலும் சோகத்தாலும், கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகுதல் இரண்டினாலும் உண்டாகக்கூடிய மெய்ப்பாடுகள் ஆதலால், அவை அனைத்தையும் அப்பொழுது ஒருங்கு பெற்ற இராமபிரானது நிலைமை மகிழ்ச்சி அல்லது சோகம் என இரண்டில் ஒன்று என்று துணிந்து சொல்லக் கூடாதபடி இருந்தது என்பதாம். அது பற்றியே 'யாது செப்புகேன்?' என்றார். இனி, கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்குதல், மயிர்ப்புளகம் போர்த்தல், தோள் பொங்குதல், தோள் வேர்த்தல் என்னும் இவற்றை அடைந்தவன் பின்பு வெப்பமே தலை எடுத்து நின்றான் என்றற்கு இங்ஙனம் விகற்பித்துக் கூறினர் என்றல் நேர்." (வை. மு. கோ. உரை)

ஆனால், இராமனோ தீர்த்தன். அதாவது தூயவன். அத்தகைய தூயவனை இவ்வாறெல்லாம் குறிப்பிடுவது பொருத்தமன்று என்பதனை நன்குணர்ந்திருந்த கம்பன், அவ்வழி "யாது செப்புகேன்?" என்று வினவி முடித்துவிடுகிறான்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மகுடம் வைத்தாற்போல்,

விடம் பரந்து அனையது ஓர் வெம்மை மீக்கொள,
நெடும்பொழுது, உணர்வினோடு உயிர்ப்பு நீங்கிய
தடம்பெரும் கண்ணன்......

(கம்பன்-3910)

என்று இராமனுடைய அவல நிலையை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

V

நெடிதிடை நேடி

சீதையைத் தேடிச் சென்ற அனுமன் இலங்கை முழுவதிலும் சுற்றிப் பார்த்தும் சீதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. இறுதியாக, அசோகவனத்தை அடைகிறான். அங்கே அரக்கியர் கூட்டத்திடையே சீதை துயர நிலையில் இருக்கிறாள். இராமனைப்பற்றிய பழைய நினைவுகள், அவள் துயரத்தை மிகுதிப்படுத்துகின்றன.

உசாத்துணை ஒருத்தி

அரக்கியர் துயில, சீதை திரிசடையிடம் தனக்கு உற்றதை உரைக்கிறாள். திரிசடையோ நற்குறிப்பயனைக் கூறிச் சீதையைத் தேற்ற முயல்கிறாள். இந்த நிலையில் தான், அரக்கியர் நடுவே சீதை இருப்பதை அனுமன் காண்கிறான்.

சீதையினுடைய வருத்தத்தை அவனால் நன்கு காண முடிகிறது. அனைத்தையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்து அரக்கியர் நடுவே இருப்பவள் சீதையே என்று அனுமன் தெளிவு பெறுகிறான். அந்த மாத்திரத்திலேயே அவன்

மகிழ்ச்சிக்கடலில் மூழ்கிவிடுகிறான். அவன் என்ன எண்ணினான், என்ன செய்தான் என்பதைக் கம்பன் ஒரு பாடலில் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுவான்.

உவகை நறவம் ஒழிவின்றி மாந்தி

> **'வீடினது அன்று அறன்; யானும் வீகலேன்;**
> **தேடினென் கண்டனென்; தேவியே!' எனா,—**
> **ஆடினன்; பாடினன்; ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்ந்து,**
> **ஓடினன்; உலாவினன்;— உவகைத் தேன் உண்டான்.**
> (கம்பன்-*5135*)

இப்பாடலில் கம்பன் இரண்டு செய்திகளைச் சொல்கிறான். முதல் இரண்டு அடிகளில் அனுமன் என்ன எண்ணினான் என்பதைக் கூறுகிறான். சொற்களின் அமைப்பிலேயே உவகை பொங்கிவழிகிறது.

பின் இரண்டு அடிகளில் அவன் என்ன செய்தான் என்று சொல்கிறான். அப்படிச் சொல்லும்போதே அனுமனை உவகைத்தேன் உண்டான் என்று கவிஞன் குறிப்பிட்டுவிடுகிறான். முதல் இரண்டடிகளில் கூறப் படும் எண்ணங்களின் உயர்வும், பின்னிரண்டடிகளில் கூறப்படும் அனுமனுடைய செயலும் ஒப்பு நோக்கி கருதத்தக்கவை. குரங்குகள் தேனுண்டால் என்ன செய்யும் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. அது இங்கே உவகைத்தேனாக அமைந்து விடுகிறது. அதனுடைய வெளிப்பாடு ஆடல், பாடல், ஓடல், உலாவல், ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்தலாகின்றன. இவற்றை ஒரு குரங்கோடு இணைத்துப் பார்க்கும் போது பெரிதாகக் கருத ஏது மில்லை என்றே தோன்றும். ஆனால், இங்கு கம்பன் குறிப்பிடும் செயல்களை இரண்டு பின்னணிகளிலிருந்து பார்க்கவேண்டும். ஒன்று இச்செயல்களில் ஈடுபடுவது

ஒரு சாதாரண குரங்கு அன்று, அனுமன். அவன் எத்தகையவன் என்பதை உணர்ந்து கொள்வது ஒரு பின்னணி.

''ஆற்றலும், நிறைவும், கல்வி அமைதியும், அறிவும், என்னும்
வேற்றுமை இவனோடு இல்லையாம்''.
(கம்பன்-3767)

''இல்லாத உலகத்து எங்கும், இங்கு இவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும், வேதக்கடலுமே''
(கம்பன்-3768)

''ஆணி இவ்உலகுக்கு எல்லாம் என்னலாம் ஆற்றற்கு ஏற்ற
சேண் உயர் பெருமை தன்னைச் சிக்கறத் தெளிந்தேன்''
(கம்பன்-3769)

என்றெல்லாம் இராமனால் போற்றப் பெற்றவன்.

மெய்ம்மையின் வேலிபோல் வான்;
(கம்பன்-3775)

தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்;
(கம்பன்-3781)

என்றெல்லாம் கவிஞனால் போற்றப் பெறுபவன். அத்தகையவன் ஆடல், பாடல், ஓடல் முதலிய செயல்களில் இறங்குவானே யானால் அவனுடைய உவகை அளத்தற்கரியது என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

பொய்யிலான் தன் உரை தானும் பொய்க்குமோ

இன்னொரு பின்னணி என்னவென்றால், இலங்கை முழுவதும் சீதையைத்தேடிப் பார்த்தும் அவனால்

அவளைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. தன் இயலாமை குறித்து பலவாறெல்லாம் எண்ணி வருந்துகிறான். இலங்கையில் சீதை இருக்கிறாள் என்று சம்பாதி சொன்னதும் பொய்யாகி விட்டதோ? என்று கூட எண்ணுகிறான். இறுதியாக இலங்கையை அழித்துக் கடலில் கரைத்துவிட்டுத் தானும் மாண்டுவிடுவது என்ற முடிவுக்குக் வருகிறான். இதற்குப் பின்னர் தான் அசோக வனத்தைக் காண்கிறான்; அங்குச் சீதையையும் காண்கிறான். இந்தப் பின்னணியையும் சேர்த்துப் பார்க்குமிடத்துத்தான் சீதையைக் கண்டவுடன் அடைந்த அனுமன் உவகையின் அளவையும், தரத்தையும், நிதானிக்க முடியும்.

VI

அனுமன் சீதையைத் தேடி இலங்கைக்குச் செல்கிறான். பல்வேறான மாளிகைகள், மற்றும் பல இடங்களிலும் சென்று அவளைக் காணாது இறுதியாக அசோகவனத்தில் காண்கிறான்.

தான் யார் என்பதை அவளுக்கு உணர்த்திவிட்டுத் தன் தன்மையையும் தான் வந்த நோக்கத்தையும், வலியுறுத்த, அடையாளத்திற்காக இராமன் கொடுத்தனுப்பிய கணையாழியை அவளுக்குக் காட்டுகிறான்.

அதனைக் கண்ட சீதையின் நிலை எவ்வாறாயிற்று என்பதனைச் சில பாடல்களில் கவிச்சக்கரவர்த்தி எடுத்துக் காட்டுவான்.

இப்பாடல்கள் அனைத்தும் கவிக்கூற்றாக அமைந்தனவே.

இடை தொடர்ந்த உயிர்

முதன் முதலாகக் கணையாழியைப் பெற்ற சீதையினுடைய நிலைக்கு உவமமாகத் தன்னால் எதனைக் காட்டமுடியும்? என்று கவிஞனே மலைத்துப் போய்விடுகிறான்.

ஆகவேதான்,

இறந்தவர் பிறந்த பயன் எய்தினர்கொல் என்கோ?
மறந்தவர் அறிந்து உணர்வு வந்தனர்கொல் என்கோ?
துறந்த உயிர் வந்து இடை தொடர்ந்ததுகொல் என்கோ?
திறம் தெரிவது என்னை கொல், இந் நல்நுதலி செய்கை?
(கம்பன்—5291)

என்பான்.

இப்பாடலின் சிறப்பு என்னவென்றால், சீதை தற்கொலை செய்து கொள்ள முயன்ற வேளையில்தான் அனுமன் அவளிடம் தன்னை அறிவித்துக்கொள்கிறான்.

எனவே, இராமனைப்பற்றி அனுமன் சொல்லியவைக்கு மேலாகத் தன்னுடைய கணவனுடைய கணையாழியைத் தன் கண்களாலேயே கண்டது அவளுடைய போன உயிர் திரும்பி வந்தது என்று சொல்லிவிட்டால் போதுமோ? என்று கவிஞனே தன் இயலாமையை மூன்றாம் அடியில் காட்டிக் கொள்கிறான்.

இப்படித் தன் இயலாமையைக் காட்டும் பொழுதும் கூட, ஓர் அரிய உண்மையை அவன் உணர்த்தத் தவறவில்லை.

அதுதான்,

துறந்த உயிர் வந்து இடை தொடர்ந்தது என்ற சொல்லாட்சி.

எப்பொழுது பிறப்பு என்ற ஒன்று உண்டாயிற்றோ அப்பொழுதே இறப்பது என்பது திண்ணமாகிவிடுகிறது. ஆனால் அந்த இறப்பு நிகழும் காலம் எது என்பதனை முன் கூட்டியே அறிய முடியாது.

இங்கும் கூட கணையாழியைக் கண்ட சீதையின் நிலையைக் கூறப்போந்த கவிஞன், போன உயிர் திரும்பி வந்தது என்று உவமையாகக் கூறலாமா எனப் பாடும் பொழுதும், அப்படித் திரும்பிவரினும் என்றாவது ஒரு நாள் மீள வாராவகை அவ்வுயிர் போய்த்தான் ஆக வேண்டும் என்று உணர்த்தும் வகையில் இடை தொடர்ந்தது என்ற தொடரைப் பயில்கிறான்.

இப்பாடலின் முதலடியும் இவ்விதமான சிறந்த கருப் பொருளையே அற்புதமாக உணர்த்தி நிற்கிறது.

உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கும் என்பதும், பிறப்பறுத்தல்தான் வாழ்க்கையின் முடிவான குறிக்கோள் என்பதும் சில மதங்களின் துணிபு ஆகும்.

அந்த பிறப்பறுத்தலுக்கு இன்றி அமையாத வகையில் வாழ்க்கையை மேற்கொள்வதுதான் ஒவ்வொரு மனிதனுடைய இலக்காக அமையவேண்டும்.

அத்தகைய வாழ்க்கையை நடத்தாமல், வறிதே காலம் கடத்தி இறந்துவிடும் ஒருவனுக்கு, பிறந்த பயன் தானே வந்து எய்துகிறது எனில், அத்தகைய நிலை எப்படி இருக்கும் என்பதனைக் கூட சீதையின் இப்போதைய நிலைக்கு உவமம் கூற இயலுமோ என்று கவிஞன் ஐயுறுகின்றான். இவ்வடிக்கு உரையாசிரியர்கள் வேறு முறையில் பொருள் தந்துள்ளனர். (இறந்தவர்—காலத்தை வீணே கடத்தியவர்; இறத்தல்—கடத்தல்;)

நிலங்கரி கள்ளியங்காடு இறந்தோரே —குறுந்தொகை.

இறந்தவர் என்ற சொல்லுக்கு மடிந்தவர், மரித்தவர் என்று நேராகவே பொருள் கொள்ளலாம் என்பது இக்கட்டுரையாளர் கருத்து.

மறப்பு—நினைவு

மறந்தவர், அறிந்து உணர்வு வந்தனர்

என்பது இரண்டாம் அடி.

மறத்தல் என்பதே, எப்பொழுது நினைவில் கொண்டுவர வேண்டுமோ அப்பொழுது கொண்டுவர இயலாமையைக் குறிக்கும்.

அறிந்த ஒருவன் தான் அறிந்ததனை மறந்து விடுகிறான்; அதாவது தக்க சமயத்தில் அவனுக்கு அதனை நினைவிற்குக் கொண்டுவர முடியாமலிருந்தது. அத்தகையவனுக்குத் திடீரென்று தக்க சமயத்தில் அது நினைவிற்கு வருமேயானால், அவனுக்கு எவ்வளவு உறுதியும், தென்பும் உண்டகுாமோ அத்தகைய நிலையில் தான் சீதை இருந்தாள் எனக் கூறமுடியுமோ என்றும் கவிஞன் ஐயுறுகிறான் என்று கொள்வதுதான் பொருத்தமாக இருக்கலாம்.

இவ்வாறாய மூன்று உவமைகளைக் கூறி, இவற்றுள் எதனைத் திறம் தெரிவது என்று அறியாமல் தன்னுடைய செயலறு நிலையைக் கவிஞன் குறிப்பிடுகிறான்.

திறம் தெரிவது

அடுத்துவரும் பாடலும் இதனையே ஒத்துப் போகிறது. எனினும், ஒரே ஒரு சிறு மாறுதல். மாறுதல்

சிறிதே எனினும், அது கவிஞனின் திகைப்பையும், தெளிவையும், இயலாமையையும், உறுதிப்பாட்டையும் ஒருங்கே காட்டுவதாக அமைகிறது.

இழந்த மணி புற்று அரவு எதிர்ந்தது எனல் ஆனாள்;
பழந் தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்;
குழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள்;
உழந்து விழி பெற்றது ஓர் உயிர்ப் பொறையும் ஒத்தாள்.
(கம்பன் - 5292)

முதற்பாடலில் (5291) மூன்று அடிகளில் 'என்கோ?' என்று பொதுவாக இயலாமை கூறி, நான்காம் அடியில்,

திறம் தெரிவது என்னை கொல்
இந் நல் நுதலி செய்கை?

என்று முழுமையும் 'இயலாமை' கூறி முடிக்கிறான்.

ஆனால், இப்பாடலிலோ (5292)

ஆனாள், ஒத்தாள், உவமை கொண்டாள், ஒத்தாள், என்று வினைமுற்று அடுக்குகள் கூறி, திறம் தெரிவது ஓரளவு இயலும்; இவை போலும் என்ற முடிவுக்கு வந்து கூறி முடிக்கிறான்.

இப்பாடலின் திரண்ட பொருளாவது;

புற்றில் வாழும் இயல்புடைப் பாம்பு, தான் இழந்த நாகரத்தின மணியை மீண்டும் நேரே கண்டது என்று சொல்வதற்கு ஒப்பானாள். தாம் இழந்த தமது பழமையான செல்வத்தை மீண்டும் பெற்றவர் அடைந்த நிலைக்கு ஒப்பானாள். மலடியாய் இருந்த ஒருத்தி, பின் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த நிலைக்கு ஒப்பானாள். பார்வை அற்றுப்போய் விழிகளைத் திரும்பப்பெற்ற ஓர் உடம்பு அடைந்த இன்ப நிலைக்கு ஒப்பானாள்.

இப்பாடலின் முதலடியில் உள்ள பொருள், கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது.

அரவ மணி

நாகம் இரவில், செறி இருளில், இரை தேடச் செல்லும் போது தன்னிடம் உள்ள அரிய இரத்தினத் தைக் கக்கி, அதன் ஒளியிலேயே செயல்படும்.

அம்மணி பிறரால் கவரப் பெறின், காணாமல் போனதால், அதற்கு வழி தெரியாததோடல்லாமல் இரை தேடும் வாய்ப்பையும் இழக்கும். இவ்வருமணியைக் குறித்துப் பெரிதும் வருந்தும். நாகம் மணி கக்கலும், ஒளியில் இரை தேடலும், இழப்பிற்கு வருந்தலும் பல இலக்கியங்களிலும் பயிலப் பெறும் செய்திகளே.

மணி பிரி அரவின் மாழ்கி (கம்பன்-*1901*)

நல் மணி இழந்த நாகம் போன்று
(மணிமேகலை *7-131*)

அரு மணி இழந்த நாகம் போன்றதும் (சிலம்பு *13-58*)

அரு மணி இழந்து ஓர் நாகம் அலமருகின்றது
(சீவகம்-*1508*)

போல்வன காணலாம்.

இரண்டாம் அடியின் கருத்து :

தொல் நெடுங்காலமாகத் தம்மிடமிருந்த குலதன மான பழம் பொருள் ஒன்றை இழந்தவர்கள் வருந்துவர் பெரிதும். இழந்த பொருளை மீண்டும் பெறின் அவர்கள் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. அத்தகைய தொரு மகிழ்ச்சியையே சீதை அடைந்தாள் என்பதாம்.

திருமணம் ஆகிப் பல்லாண்டுகள் ஆகியும் வயிறு வாய்க்கப் பெறாமையால் 'மலடி' என்று பிறரால்

பழிக்கப் பெற்ற ஒருத்தி, தாய்மைப் பேறு எய்தி, மகவும் பெற்றால் எத்தகைய மகிழ்ச்சியை அவள் அடைவாளோ அத்தகைய மகிழ்ச்சி சீதைக்கு உண்டாயிற்று என்பது மூன்றாம் அடியின் திரண்ட பொருள்.

கண் ஒளி

கண்பார்வை இன்றி வருந்திய ஒருவன், விழி பெற்றால் எத்தகைய மகிழ்ச்சியை அடைவானோ அத்தகைய மகிழ்ச்சியை அடைந்தாள் என்பது நான்காம் அடி.

இவ்வடியில் சில நயங்களைக் காணவேண்டும்.

முதற்சொல் உழந்து என்று இருக்குமானால் அவன் பிறவிக் குருடன் என்று பொருள்படும். இதற்கு மாறாக இழந்து, ஒழிந்து என்ற பாட பேதங்களும் உள.

அவற்றைக் கொள்ளின் 'கண் பார்வை முதலில் இருந்து பின்னர் இழந்த, ஒழிந்த' என்று அமையும். பெற்று இழந்த நிலையைக் குறிக்கும்.

கவிஞன் கருத்தும் இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; முன்னரும்,

'கண் இலான் பெற்று இழந்தான்' என உழந்தான்.

(கம்பன்-325)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளான்.

இராமனைத் தன்னோடு கானகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று விசுவாமித்திரன் தசரதனிடம் கோரிய போது தசரதன் உற்ற நிலை இது.

இங்கும் உழத்தல் என்ற சொல் ஆட்சி இடம் பெற்றிருக்கக் காணலாம்.

எனவே இதனை நினைவிற்கொண்டே, இப்பாடலின் (5292) நான்காம் அடியைக் கம்பன் அமைத்திருக்கக் கூடும் எனக் கொள்வது வலிந்துரைப்பது ஆகாது.

இன்னொரு சிறப்பையும் இவ்வடியில் காணலாம்.

கண் இழந்த ஒருவன் தன்னுடைய வாழ்க்கை குறித்து எண்ணும் போதெல்லாம், தன் உடல் நிலத்திற்குச் சுமை ஆகிவிட்டதே என்று, 'தான் பிறர் உதவியின்றிச் செயற்படாமை குறித்து' பெரிதும் வருந்துவான்.

உயிர்ப்பொறை என்ற தொடரில் இடம் பெற்றிருக்கும் பொறை என்ற சொல்லே இந்த சுமையைக் குறித்துவிடும்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு இப்படிப் பொருள் கொண்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

இவ்விரு பாடல்களிலும் ஏழு உவமைகளைக் கவிஞன் பயின்றிருக்கிறான்.

முதற்பாடலின் (5291) மூன்று அடிகளிலும், இப்பாடலின் (5292) நான்கடிகளிலும்; நான்காமடி ஒழிந்த என்றிருக்குமாயின், குறிப்பிடப் பெறும் கருத்து, இருந்த ஒன்றை இழந்து (இன்றியமையாத ஒன்று) பின் பெற்றால் பெறும் மகிழ்ச்சிகள் சீதையின் மகிழ்ச்சிக்கு உவமம் ஆகின்றன.

பாடல் 5292ன் மூன்றாம் அடி நியாயமாக, தக்க காலத்தில் கிடைக்க வேண்டிய ஒன்று, கிடைக்கப் பெறாமல் போக, அவ்வாறு பெறாமையால் அவப் பெயர் கிடைத்த பிறகு, அவாவிய அவ் எதிர் பார்ப்பு கிட்டினால் எத்துணை மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ அந்த மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறது.

கண்ணால் விழுங்கல்

இனி அடுத்த இருபாடல்களில் சீதையின் செயலையும், எத்தகைய மகிழ்ச்சியின் ஆழத்தால் அத்தகைய செயல்களில் அவள் ஈடுபடுகிறாள் என்பதனையும் கவிஞன், எளிய, அதே சமயத்தில் உயிர்த் துடிப்புடைய சொற்களினால் விளக்குகின்றான்.

வாங்கினள்; முலைக் குவையில்
வைத்தனள்; சிரத்தால்
தாங்கினள்; மலர்க்கண் மிசை
ஒற்றினள்; தடந்தோள்
வீங்கினள்; மெலிந்தனள்,
குளிர்ந்தனள்; வெதுப்போடு
ஏங்கினள்; உயிர்த்தனள்,
இது இன்னது எனல் ஆமே?

மோக்கும்; முலை வைத்து உறமுயங்கும்;
ஒளிர் நல் நீர்
நீக்கி, நிறை கண் இணை ததும்ப,
நெடு நீளம்
நோக்கும்; நுவலக் கருதும்,
ஒன்றும் நுவல் கில்லாள்;
மேக்கு நிமிர் விம்மலள்;
விழுங்கலுறுகின்றாள்.

(கம்பன்-5293, 5294)

இப்பாட்டின் (5293) திரண்ட பொருள் :

“சீதை அந்த மோதிரத்தைத் தன் கையில் பெற்றுக் கொண்டாள்; தன் தனங்களின் முகட்டில் வைத்து அணைத்தாள்; தலைமேல் அதனை ஏற்றி வைத்துக்

கொண்டாள்; தாமரை மலர் போன்ற தன் கண்களின் மீது வைத்து ஒற்றிக் கொண்டாள்; மகிழ்ந்தாள்:

அம்மகிழ்ச்சியால் தன் தலைவன் ஆகிய இராமனை நேரில் அடையப் பெற்றவள் போல் பெரிய தோள்கள் பூரிக்கப் பெற்றாள்; உள்ளத்து மகிழ்ச்சியால் குளிர்ந் தாள்; உண்மையில் இராமனைப் பெற்றிலமே என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டமையால் ஏக்கத்தால் இளைத்தாள்; பெருமூச்சு விட்டாள்.''

இவ்வாறெல்லாம் சீதையின் செயல்களைக் கூறிய கம்பன் இந்நிலையை இன்ன தன்மையது என்று சொல்லுதற்கு ஆகுமோ? என்று முடிக்கிறான்.

மெய் புகுவது

இப்பாடலில் (5293) ஓரிரு நயங்களைக் காணலாம்.

(தன்னால்) பவித்திரமானது என்று கருதப் பெறும் பொருளை, ஒருவர் தம் கையில் பெற்றால் அதனைத் தம் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வர்; தலைமேல் ஏற்றி வைத்தலும் மரபு.

ஆனால், இங்கு இவை இரண்டனுக்கும் முன்னதாக, முதலில் முலைக்குவையில் வைத்தமை கூறப்பெறுகிறது. அப்பொருள் பவித்திரம் ஆனது மட்டுமன்று, தனித்த உரிமையால் பெற்ற மெய்ப்பாடு. காதல் எழுச்சி கலந்த மெய்ப்பாடு.

காரணம் இக்கணையாழி இராமனுடையது.

எனவே பக்திக்கும், பவித்திரத்திற்கும், பூசனைக்கும் உரியதுதான்.

ஆனால், இராமன் சீதையின் கணவன்; அதிலும் காதல் கணவன். எனவே அவ்வெண்ணமே முந்துறுகிறது.

அடுத்த பாடலின் கருப்பொருள்:

"தன் கையால் வாங்கிய அம்மோதிரத்தை சீதை மோந்து பார்க்கிறாள். தனங்களிலே வைத்து நன்றாகத் தழுவிக் கொள்கிறாள். கண்களிலிருந்து வழிந்து விழும் நிறைந்த ஆனந்தக் கண்ணீரைத் தன் கையால் ஒதுக்கு கிறாள்.

மீண்டும் கண்களிலிருந்து நீர் ததும்பி எழ, அந்த மோதிரத்தை நன்றாகப் பார்க்கிறாள்.

அதனோடு பேச முனைகிறாள். ஆனால், ஒன்றும் பேச முடியாமையால் மௌனமாகிவிடுகிறாள். மென்மேலும் ஏக்கம் எழுகிறது. அதனை அடக்க முயல்கிறாள்"

இப்பாடலிலும் சில நயங்களைக் காணமுயலலாம்.

அப்படிக் காணமுயலும்போது, ஒவ்வொரு நயமும் மெய்ப்பாட்டின் வெளிப்பாட்டை உயர்த்திக் காட்டுவ தாகவே அமையும். அனுமன் கொண்டுவந்த கணை யாழியோ மலரன்று; மணம் நிறைந்ததும் அன்று; எனினும் அதனைச் சீதை மோந்து பார்க்கிறாள்.

இத்துணைக் காலம் தன் கணவனைக் காணாமல் ஏங்கிய அவளுக்கு, அவனுடைய அடையாளமாக(த் தன்) கையில் கிடைத்துள்ள அந்தக் கணையாழியைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் எழுகிறது. (பருகுவது அன்ன அருகா நோக்கம் எழுகிறது.)

நீர்த் திரை

அவ்விருப்பம் நிறைவேறத் தடையாக நிற்பன குளம்படு விழிகளே. இடையறாது எழும் ஆனந்தக் கண்ணீரே தடையாக அமைந்து விடுகிறது.

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு கணையாழி யைக்காணமுற்படுகிறாள். நீர் மீண்டும் பெருகுகிறது.

ஆகவே ஆனந்தக் கண்ணீர் இயற்கையாகவே வழிந்து கொண்டிருக்கிறது; வழிய வழியத் தன் விரல்களால் அவற்றை வழித்துவிட்டுக் கொண்டேயிருக் கிறாள்.

இவ்வாறாக அவள் அந்தக் கணையாழியை நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

இதனைக் குறிப்பிடும் கம்பனது சொல்லாட்சி வேறொரு அருமையான பொருளையும் கொடுக்க முயல்கிறது.

நெடு நீளம் நோக்கும்

என்னும் கம்பனின் தொடர்ச் சிறப்புதான் அது.

நெடு என்பது இடத்தின் தூரத்தையும் நீளம் என்பது காலத்தின் நீட்டலையும் உணர்த்துவதாகப் பொருள் கொண்டால் ஓர் அற்புதமான கருத்து கிடைப்பதைக் காணலாம்.

நீர் வழியும் கண்களோடு ஒரு பொருளைப் பார்ப்போமேயானால், அது மிகத் தெளிவாகத் தெரியாது. கலங்கினதாக, தொலைவில் உள்ளதாகத் தோன்றும். கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டுப் பார்த்தால், அதனைத் தெளிவாகக் காணமுடியும். எனவே வழியும்

நீரைத் துடைத்துவிட்டுப் பார்க்க முயன்றாலோ பார்க்க இயலாதவாறு வல்விரைந்து நீர் பெருகுகிறது.

ஆகையால், தெளிவாகப் பார்க்க இயல்வதில்லை. நெடுந்தொலைவில் இருக்கிற பொருளைக் கலங்கின தாகக் காண்பது போலவே அமைந்துவிடுகிறது.

ஆக, இந்த, நெடு, நீளம் என்ற சொற்களினால் நேரமும், தூரமும் ஒருங்கே குறிப்பிடப் பெறுகின்றன எனக் கொள்வதும் சிறப்பையே தரும்.

நுவலா நுவற்சி

இனி நுவலக் கருதும் என்ற சொல் ஆட்சிக்குத் தன் கையில் இருக்கும் கணையாழியோடு பேசக் கருதுகிறாள் எனக் கொள்வது, அவளுடைய மன நிலைக்கு, மெய்ப் பாட்டின் உச்ச நிலைக்கு உயர்வுதருவதே. உண்மையை உணர்த்துவதாகவும் அமையும்.

கணையாழியைத் தன்னிடம் தந்த அனுமனிடம் பேசக் கருதினாள்; ஆனால் நா எழவில்லை என்று கொள்வது மெய்ப்பாட்டின் அருமையைக் குறைக்கா விடினும் முன்னர்த் தந்த பொருளின் தரத்தை எட்டிவிடாது.

அழுங்கல் - விழுங்கல்

ஈற்றடியில் அமைந்துள்ள விழுங்கல் உறுகின்றாள் என்ற தொடரும் சிறப்புப் பொருளுக்கு இடமுடைய தாய் அமைகிறது.

★ விழுங்கல் - மேக்கு நிமிர் விம்மலை (ஏக்கம்) அடக்கு கிறவள்.

(அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு)

விம்மலள் - விம்மல் (ஏக்கம்) உடையவள்.

★ இப்பொருளே அன்றி,
விம்மலள் - விம்மாதவளாய்
விழுங்கல் - வாயிலேயே இட்டுக்கொளல் என்றும்,
மோதிரத்தையே விழுங்குவோம் என்பதும் பொருள்'
(பழைய உரை)
என 'ஐயர்' - பதிப்பு கூறும்.

★ விம்மலள்-பூரிப்பை உடையவள். 'அதனை வாயால் விழுங்கவும் தொடங்குவாள்'
(வை. மு. கோ. பதிப்பு)

கம்பனுடைய இப்பாடலைப் படிப்பவர்க்கு பெரியாழ்வாருடைய,

திக்கு நிறை புகழாளன்
தீவேள்விச் சென்ற நாள்,
மிக்க பெருஞ் சபை நடுவே
வில்லிறுத்தான் மோதிரங் கண்டு
'ஒக்குமால் அடையாளம்,
அனுமான்!' என்று உச்சிமேல்
வைத்துக் கொண்டு, உகந்தனளால்
மலர்க் குழலாள் சீதையுமே. (326)

என்ற பாசுரம் நினைவில் எழாது போகாது.

கம்பனுடைய ஓர் இயற்கைக் கவித்திறன் என்னவென்றால், எந்தப் பாத்திரத்தைப்பற்றி எந்த நிகழ்ச்சியில் பாடினாலும், அப்பாடலினூடே ஒரு தத்துவக் கருத்தை நிலைநிறுத்தத் தவறுவதில்லை, என்பதே.

மின்னொளி

இராமனுடைய கணையாழியைப் பெற்ற சீதை இடம் தோன்றிய மாற்றங்களைப் பலவாறு பாடிய

கம்பன், அவள் உடல் நிறத்தில் தோன்றிய மாற்றத்தையும் குறிப்பிடுகிறான்.

நீண்ட விழி நேரிழைதன் மின்னின்
　　நிறம் எல்லாம்
பூண்டது, ஒளிர் பொன் அனைய பொம்மல்
　　நிறம்; மெய்யே!
ஆண்டகைதன் மோதிரம் அடுத்த
　　பொருள் எல்லாம்
தீண்டு அளவில், வேதிகை செய்
　　தெய்வ மணி கொல்லோ? (கம்பன்-5295)

என்ற பாடலில் இது இடம் பெறுகிறது.

சீதையினுடைய இயற்கை நிறத்தை மின்னின் நிறம் என்பர்.

மின் என்று சொல்லும்போதே நமக்கு ஒளி வீச்சுதான் தோன்றுகிறது. அதே சமயத்தில் மின்னின் நிறம் ஒளிர் வெண்மையது என்றும் கூறலாம்.

அம்மின்னொளி இப்பொழுது பொன்னொளியாக மாறுகிறது. இந்த ஜாலவித்தையைச் செய்வது, சீதையின் கையிலிருக்கிற இராமனுடைய கணையாழி.

அக்கணையாழியோ, பொன்னால் ஆனது. எனவே அதனுடைய நிறம் சீதையின் உடலில் பிரதிபலிக்க, அவளை நிறமாற்று செய்வது போல, அவள் நிறத்தைப் பொன்னிறமாக்கி விடுகிறது.

இப்பாடலின் முன்னிரண்டு அடிகளில் காணப் பெறும் இந்த கருத்தைப் பிறிதொன்றனோடு ஒத்துப் பார்ப்பது சிறப்புடையதாகும்.

முதன் முதலாகச் சீதையை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் கம்பன்,

பொன்னின் சோதி, போதினின் நாற்றம்,
பொலிவே போல்
தென் உண் தேனின் தீம்சுவை, செஞ்சொற்
கவி இன்பம்—
கன்னிம் மாடத்து உம்பரின் மாடே, களிபேடோடு
அன்னம் ஆடும் முன்துறை கண்டுஅங்கு,
அயல் நின்றார்.

என்று குறிப்பிடுகிறான்.

எனவே, அன்றைய அவளுடைய நிறம் அவ்வாறு இருந்தது. இராவணனால் தூக்கிச் செல்லப் பெற்று இராமனைப் பிரிந்து, அசோகவனத்தில் இருந்த சீதையின் நிறம் மாறாமல் அப்படியே இருக்கும் என்று சொல்லவும் முடியாது (ஓவியம் புகைஉண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள்). அவ்வாறாகவே பிரிந்த பின்னரும் இருந்தது என எண்ணுதலும் பிழை.

விளர்த்த பொன்

இராமனுக்கு என்ன ஆயிற்றோ என்ற பயம்; தனக்கு என்ன விளையுமோ என்ற அச்சம்; தன்னுடைய செயலால் அல்லவா இத்துயரம் நிகழ்ந்தது என்பதனால் தன்மீதே தோன்றிய கழிவிரக்கம்; ஆய இவற்றின் காரணமாக, அப்பொன்னின் ஜோதி இப்பொழுது மின்னின் ஒளி ஆகிவிட்டிருக்கிறது.

அம்மின்னொளியை முழுமையாக நிறமாற்றம் செய்தாற்போல், அவள் கையில் கிடைத்த இராமனுடைய கணையாழியின் பொன்னின் நிறம், அவளையும் முழுமையாகப் பொன்னிறத்தவளாக மாற்றி விடுகிறது.

இப்படிக் கூறிய கம்பன், வழக்கம் போல், பின்னிரு அடிகளில் தன்னுடை தனிச் சிறப்பையும் காட்டுவதோடு இலட்சியத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டிவிடுகிறான்.

பாலோடு அளாய நீர்

இறைவனை அணுகுகின்ற அவனுடைய மனிதப் படைப்புகள் அனைத்தும், தம் ஆண்டவனுடைய அருளினாலும் கருணையினாலும், முழுமையாக ஆட்பட்டு அவன் வேறு, தாம் வேறு என்ற எண்ணங்கட்கே இடமில்லா வகை ஒன்றி விடும். இது ஒரு தத்துவக் கருத்து.

அந்த தத்துவக் கருத்துக்கு உருவகம் கொடுத்து தெய்வத் தன்மை உடைய மணி ஒன்று பிறவற்றைத் தீண்டும் அளவில் அவற்றையும் தன் போலவே மாற்றி விடும் என்று வெளிப்படுத்துகிறான்.

இங்கே கம்பன் ஆண்டுள்ள சொல், 'தீண்டும் அளவில்' என்பதாம்.

இச்சொல்லைக் காணும் அளவில் என்ற சொல்லோடு ஒப்பிட்டும், உறழ்ந்தும் பார்க்கவேண்டும்.

வேதிகை

தத்துவக் கருத்தின்படி ஸ்பர்ஸ வேதி, தரிசன வேதி என்று இரண்டு உண்டு என்பார்கள்.

ஸ்பர்ஸம்—தீண்டுகை; தரிசனம்—காண்கை.

அவற்றுள் இங்கே குறிப்பிடப் பெறுவது ஸ்பர்ஸ வேதி. காரணம் என்னவெனில், சீதையால்தான் மோதிரத்தைக் காணமுடியுமே தவிர, மோதிரத்தால் சீதையைக் காண்டல் இயலாது.

காட்சி எனும் போதே, காண்பவர்-காணப்படுவது இவ்விரண்டனுக்கும் இடையில் இடைவெளி உண்டு. தீண்டலில் இடைவெளி இன்று.

கணையாழி சீதையினுடைய கையில் கிடைத்த உடனே இடைவெளி இல்லாமல் போவதால் ஸ்பர்ஸம் மட்டுமே அமையும். அதற்கு ஏற்பவே தெய்வமணி என்ற தொடரைக் கவிஞன் ஆண்டிருக்கிறான். ஆகவேதான் உரையாசிரியர்கள் தெய்வமணி என்பதற்கு, தெய்வத் தன்மை உடைய ரசகுளிகை என்று பொருள் கொடுத் திருக்கிறார்கள்.

எனினும் இங்கு ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்க சொல் **வேதிகை** என்பதாம்.

இன்று Transmutation என்று நாம் பயில்கிற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இது நேர் தமிழ்ச்சொல்.

வேதிகை என்பது வினையடிப் பிறந்த பெயர்.

வேதி—மாற்று.

வேதிகை—மாற்றும் பொருள்.

வேதித்து உருட்டி—மனோன்மணீயம்.

தாழ்ந்தவற்றை உயர்பொருளாக மாற்றுகை என்பது பொருள்.

...வேதிக்க உடம்பு ஒரு பொன் மயமாய் ஒளிவிட்டு

—தக்கயாகப் பரணி 217

குளிகை கொடு பரிசித்து வேதி செய்து.

—சின்மயானந்தம், தாயுமானவர் 7

வெந்தழலின் இரதம் வைத்து ஐந்து லோகத்தையும் வேதித்து

—தேசோமயானந்தம் —8

இங்கு கம்பன் வேதிகை என்ற சொல்லை ஆண்டிருப்பதன் அருமை அளவிடற்கரியது. இடத்திற்குப் பொருத்தமான சொல்லை ஆள்வதில் கம்பனுக்கு நிகர் எவருமில்லை என்பதனை இஃதொன்றே நிரூபித்துவிடும்.

காரணம் என்னவெனில், முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய சூழ்நிலையில் சீதை ஒளி இழந்ததோடன்றி நம்பிக்கையையும் இழந்தவளாகவே இருக்கின்றாள்.

மென்மருங்குல் போல், வேறுள அங்கமும் மெலிந்தாள்.

ஓவியம் புகை உண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள்.

(கம்பன் 5071, 5079)

அத்தகையவளுடைய உள்ளமும் உணர்ச்சியும் இராமனுடைய கணையாழியைக் கண்டதன் காரணமாகப் புத்துயிர் பெற்று, ஒளி மேவி உயர்ந்து ஓங்கி நிற்கின்றன.

அதனைத்தான் கம்பன் தத்துவக் கருத்து ஒன்றனூடேயும், வேதிகை என்ற சொல் ஆட்சி மூலமாகவும் கதைத் தொடர்பில் பாத்திரத்தின் நிலையையும் குறிப்பிட்டு விடுகிறான்.

இங்கு காணப்பெறும், என்றும் மறக்கமுடியாத, கவிச்சக்கரவர்த்தியின் இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால், கதையினூடே அறத்தையும், நெறியையும், நீதியையும் போதித்துக்கொண்டே செல்வதுதான்.

வாழி! நீ ஆழி;

இவ்வாறு செய்பவர்கள் பலர் ஆயினும், இவற்றைக கதை நிகழ்ச்சிகளிடையே பாத்திரத்தோடு, பிரிக்க முடியாதபடி பின்னிப் பிணைக்கின்ற இரசவாதம் கவிச் சக்கரவர்த்திக்கே கைவந்த கலை.

இறுதியாகக் கம்பன் இப்பகுதியினை,

இருந்து பசியால் இடர் உழந்தவர்கள் எய்தும்
அருந்தும் அமுது ஆகியது; அறத்தவரை அண்மும்
விருந்தும் எனல் ஆகியது; வீயும் உயிர் மீளும்
மருந்தும் எனல் ஆகியது; வாழி மணிஆழி!

(கம்பன்-5296)

(உழந்தவர் - துன்புற்றவர்; அண்மு - நெருங்கு; வீ - அழிவு; மீளும் - மீட்கும்)

என்ற வாழ்த்தோடு முடிப்பான்.

VII

வானவர் தம் வரம்பில் மகிழ்ச்சி

இலங்கைக்கு எரியூட்டி விட்டு அனுமன் திரும்புகிறான். மகேந்திரத்தில் குதிக்கிறான். அப்படி அவன் குதித்ததைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே, அவன் வரவுக்காகக் காத்திருந்த வானர வீரர்கள், மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்குகிறார்கள். இதனைக்கம்பன்,

போய் வரும் கருமம் முற்றிற்று என்பது ஓர் பொம்மல் பொங்க,
வாய் வெரீஇ நின்ற வென்றி வானர வீரர் மன்னோ,
பாய்வரு நீளத்து ஆங்கண் இருந்தன பறவைப் பார்ப்புத்
தாய்வரக் கண்டதன்ன உவகையின் தளிர்த்தார் அம்மா!

(கம்பன்-6009)

என்பான்.

இப்பாடலிலும் தன் சொல்லாட்சி மூலம், பல சாகசங்களைச் செய்து விடுகிறான், கம்பன். அனுமனை பிற வானர வீரர்கள் எப்படி எதிர்நோக்கி இருந்தார்கள் தெரியுமா? பாய்ந்து உட்புகுதற்குரிய கூண்டினிடத்தினிலே இருந்த பறவைக் குஞ்சுகள், தம் தாய்ப்பறவை

மீண்டுவரக் கண்டதைப் போன்ற மகிழ்ச்சியினால் செழித்தார்கள். ஈற்றடியில் உவகையின் தளிர்த்தார் என்ற சொல்லாட்சியில் இடம் பெற்றிருக்கும் தளிர்த்தார் என்ற சொல்லின் அருமையே அருமை. மேலும் அனுமன் வந்து குதித்த உடனேயே போய் வரும் கருமம் முற்றிற்று என்ற மகிழ்ச்சி அவர்களிடத்தே பொங்குகிறது. பொம்மல் என்ற சொல்லுக்கு பொலிவு என்று பொருள். அதாவது சிறப்புக்குரிய மகிழ்ச்சி என்று பிங்கல நிகண்டு கூறும்.

இந்த பாடல், அங்கு காத்திருந்த வானர வீரருடைய உள்ளத்தில் தோன்றிய உவகையைக் குறிக்கும். அந்த உவகை எவ்வாறெல்லாம் வெளிப் பெற்றது என்பதை அடுத்த பாடல் எடுத்துக்காட்டும். அப்பாடல்,

அழுதனர் சிலவர்; முன் நின்று ஆர்த்தனர் சிலவர்;
அண்மித்
தொழுதனர் சிலவர்; ஆடித்துள்ளினர் சிலவர்; அள்ளி
முழுதுற விழுங்குவார் போல் மொய்த்தனர் சிலவர்;
முற்றும்
தழுவினர் சிலவர்; கொண்டு சுமந்தனர் சிலவர், தாங்கி.

(கம்பன்-6010)

என்பது. வானரர்களிடையே அனுமனுடைய அந்தஸ்து என்னவென்பதை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டால்தான் இந்தப் பாடலின் பெருமையைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். சுக்கிரீவனுடைய மந்திரிகளில் ஒருவன் அனுமன்- இராமனுடைய நம்பிக்கைக்குரிய தொண்டனும், தூதுவனும். அத்தகைய அனுமனிடத்தில் பிற வானரர் கள் எப்படி எல்லாம் மரியாதையோடு நடந்து கொள் வார்கள் என்பதை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

வரன் முறை மறந்த வானரங்கள்

அந்த வரம்பெல்லாம் வானரர்கள் இப்போது பெற்ற உவகையினால் சிதறிப்போய் விடுகின்றன. தொழுதனர் சிலவர் என்பது அந்த மரியாதைக்கு ஏற்றது தான். ஆனால், அள்ளி முழுதுற விழுங்குவார் போல் மொய்த்தனர் சிலவர் என்பதும், முற்றும் தழுவினர் சிலவர் என்பதும் அந்த மரியாதைக்கு ஏற்புடைத்ததன்று. ஆனால், உவகை எல்லைகடக்கும் போது, இந்த வெளித் தோற்ற மரியாதைகள் எல்லாம் மறைந்துபோக, உந்துகின்ற உவகை முழுமையாக ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. அப்படி ஆட்கொண்டவிடத்து, ஈரிடத்தும் பொங்கும் உவகையே, இரண்டறக் கலந்து விடுவதன் காரணமாக, யார் யாரிடத்து எப்படி நடந்து கொள் கிறார்கள் என்று நிதானித்து, பொருத்தம் பார்ப்பதற்கு இடமில்லாமல் போய்விடுகிறது.

எத்தனை பார் சேட்டைக்கு இடம் !

இதனை அடுத்து மதுவன நிகழ்ச்சியொன்று சில பதிப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளது. சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பில் இந்நிகழ்ச்சி பற்றிய பாடல்கள் மிகைப் பாடல்களாக கொடுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

அனுமன் இலங்கையில் இருந்து மகேந்திர கிரியில் வந்து குதித்தபிறகு அவன் போன கருமம் முற்றிற்று என்று தெரிந்த வானர வீரர்களுடைய உவகையின் வெளிப்பாட்டைப் பார்த்தோம். அதன்பிறகு இராம னிடத்து செய்தி கூறுவதற்காக அனைவரும் புறப்படு கிறார்கள். அப்படிப் புறப்பட்டவர்கள் எப்படிச் சென்றார்கள் என்பதை ஒரு பாடல்

போயினர் களிப்பினோடும், புங்கவன் சிலையின் நின்றும்
ஏயின பகழி என்ன எழுந்து, விண் படர்ந்து, தாவி,
காய் கதிர்க் கடவுள், வானத்து உச்சியில் கலந்த காலை,
ஆயின வீரரும் போய், மதுவனம் அதில் இறுத்தார்.

(மிகைப்பாடல்-482)

என்று கூறும். அப்படி மதுவனம் சேர்ந்த வானரவீரர்கள் பசிதீரக் கருதி அங்கதனை அடுத்து, 'உணவு தந்தருள்வாயாக' என்று வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். தமக்கு மதுவளிக்குமாறு வானரவீரர்கள் அங்கதனை வேண்ட, அங்கதன் அனுமதியுடன் வானரம் மதுவனத்திற்குள் சென்று ஒரு வானரத்திற்குமுன் மற்றொரு வானரமாகப் பாய்கின்றன. அவை அனைத்தும் கிளைகளை முறிக்கின்றன. தேனைக் குடிக்கும் வண்டுகளைப் போல நெருங்கி வனத்திலுள்ள தேன் அனைத்தையும் பருகி விடுகின்றன. காரணம் என்ன தெரியுமா? உவகை கூர்தலே ஆகும். இதனை எடுத்துக்காட்டும் பாடல்

'நன்று' என, அவனும் நேர்ந்தான்; நரலையும் நடுங்க ஆர்த்து,
சென்று, உறு பிரசம் தூங்கும் செழு வனம் அதனினூடே,
ஒன்றின்முன் ஒன்றுபாயும்; ஒடிக்கும்; மென்பிரசம் எல்லாம்
தின்று தின்று உவகை கூரும் - தேன்நுகர் அளியின் மொய்த்தே. (மிகைப்பாடல்-485)

வானரர் மதுபானம் செய்து களித்தலை அடுத்த பாடல் கூறும்.

கள்ளுண் மயக்கில்

சோலைக் காவலாளர் மது பருகும் வானர வீரரை வெருட்டப்பார்க்கிறார்கள். பின்னர் தமது தலைவன

ததி முகன் என்னும் வானர வீரனுக்குச் செய்தி கூறுகிறார்கள். "மதுவனத்தை அழித்தவர் யாவர்?" என்று வினவிய ததி முகனுக்குக் காவலாளர் வாலிசேய் முதல கற்றோர் ஈட்டம் வந்து இறுத்ததாக, அங்கதன் ஏவல் தன்னால், மாட்டின, கவியின் தானை, மது வளர் உலவை ஈட்டம் என்று விடையிறுக்கிறார்கள். இதனைக் கேட்ட ததிமுகன் சினந்து, இரண்டு கோடிவானரங்களுடன் மதுவனத்திற்குவர, வானரர்கள் அங்கதனடியில் வீழ்கிறார்கள். ததிமுகன் அங்கதனை நோக்கி, "இந்திரன் தன் மகனான வாலிக்குக் கொடுத்த இந்த மது வனத்தை, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்களுக்கும், பார்ப்பதற்கும் அரியதாம்படி, என் ஆணையின்படி நடந்து வந்த காவலை அழித்தாய்; சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவனது வலிமை நீ அறிந்த ஒன்றுதானே? உன் வாழ்க்கை இன்றைக்கே முடிந்தது. மதுவனத்தை இவ்வாறு அழித்துவிட்டாயே?" என்று சொல்லி கருங்கற் பாறையொன்றை அங்கதன்மேல் வீசுகிறான். அங்கதனும் அப்பாறையைத் தன் புறங்கையால் அகற்றிச் சீறி ததி முகனைப்பற்றி தடக்கை தன்னால் குத்துகிறான். அங்கதன் ததிமுகனை அடித்துத் துரத்தியதோடு, அவனுடைய சேனையைச் சேர்ந்த பிறரையும், குத்துமாறு கட்டளையிடுகிறான். அங்கதனுடைய வீரர்களும் அவ்வாறே செய்ய, "சுக்கிரீவனிடத்தில் போய் நீங்களும் சொல்லுங்கள்" என்று கூறுகிறான். அவர்களும் அச்சத்தோடு சுக்கிரீவனிடத்துச் செல்கிறார்கள். ததிமுகன் சுக்கிரீவனிடத்துக் குருதிசொட்ட வருகிறான். "மதுவனம் அழிந்தது" என்று கூறிய ததிமுகனிடம் "மதுவனம் அழித்தவர் யார்?" என சுக்கிரீவன் வினவ, ததிமுகன்,

நீலனும், குமுதனும், நெடிய குன்றமே
போல் உயர் சாம்பனும், புணரி போர்த்தென
மேல் எழு சேனையும், விரைவின் வந்து உறா,
சால்புடை மதுவனம்தனை அழிப்பவே.

தகைந்த அச்சேனையைத் தள்ளி, நின்னையும்,
இகழ்ந்து உரைத்து, இயைந்தனன் வாலி சேய்; மனக்கு
உகந்தன புகன்ற அவ்வுரை பொறாமையே,
புகைந்து, ஒரு பாறையின் புணர்ப்பு நீக்கியே.

இமைத்தல் முன், வாலிசேய், எழில்கொள் யாக்கையைச்
சமைத்தி என்று எரிதர, புறங்கையால் தகைந்து,
அமைத்தரு கனல் என அழன்று, எற் பற்றியே
குமைத்து, உயிர்பதைப்ப, நீ கூறுபோய் என்றான்.

இன்று நான் இட்ட பாடு இயம்ப முற்றுமோ?

(*மிகைப்பாடல்கள் - 503, 504, 505, 506*)

என்கிறான்.

இவ்வாறு ததிமுகன் கூறியதில் இருந்தே, சுக்கிரீவன், மனத்தில் ஒரு திட்டமான முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். உடனேயே மகிழ்ச்சியுடன் எழுந்து நின்று, இராமனை வணங்கி, "பைந்தொடி மேம்படு கற்பினள், என்னும் மெய்ம்மையைத் தாம் புகன்றிட்டது, இச்சலம்" '(சலம்—கடுஞ் செயல்) என்று கூறுகிறான். மேலும்,

பண் தரு கிளவியாள் தன்னைப் பாங்குறக்
கண்டனர்; அன்னது ஓர் களிப்பினால், அவர்
வண்டுஉறை மதுவனம் அழித்து மாந்தியது;
அண்டர் நாயக! இனிஅவலம் தீர்க என்றான்.

(*மிகைப்பாடல்-508*)

கா அழித்தது கவியின் ஈட்டமே

இங்கு கூர்ந்து நோக்கத் தக்கவை பல உண்டு. மதுவனத்தின் காவலர் மதுவனத்தை அழித்த வானரர்

களைப்பற்றி வாலிசேய் முதல கற்றோர் ஈட்டம் என்று குறிப்பிடுகிறான். பின்னர் சுக்கிரீவனிடத்தில் கூறும் போது மதுவனத்தை அழித்தவர் நீலன், குமுதன், சாம்பன், என்று குறிப்பிட்டதோடு அல்லாமல் அங்கதனையும் குறிப்பிடுகிறான். வானரங்களுக்கே பொதுவாக மரத்துக்கு மரம் தாவுதல், குதித்தல், மரக்கிளைகளில் உள்ள தேன் கூடு அழித்து தேன்குடித்தல் ஆகியவை இயல்பான செயல்களே. இங்கு இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்ட வானரர்களோ, ஒரு சேனையைச் சேர்ந்தவர்கள். அங்கதன் தலைமை யில் ஒரு பெரும்பணியை முடிக்கப் புறப்பட்டவர்கள். எனவே, தலைவனுடைய கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி ஒரு நெறிப்படி நடக்கவேண்டியவர்கள். அத்தகையவர்கள் தாம் இப்போது தங்கள் தலைவனுடைய அனுமதியைப் பெற்றே மதுவனத்தை அழித்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்தே சீதையை அனுமன் கண்டு வந்திருக்கிறான் என்ற செய்தி அவர்களிடையே எத்தகைய உவகையை உண்டாக்கியுள்ளது என்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

பணிவும் வணக்கமும் யாண்டு ஒளித்தனவோ?

இவை அனைத்திற்கும் முத்தாய்ப்பு வைத்தாற் போல் அமைந்திருப்பது இராமன் திருமுன்னே அனுமன் நடந்து கொண்ட விதம். அனுமனோ இராமனுக்குத் தொண்டன். அதுவும் ஒப்பற்ற நம்பிக்கைக்குரிய தொண்டன். இராமன் முன் தோன்றும் போதெல்லாம் பெரும் பணிவுடனும் மிக்க அடக்கத்துடனும் அளவற்ற மரியாதையுடனும் தான் தோன்றுவான். அவனுடைய வீரத்தைப் பற்றி இராமனே புகழ்வானேயானால், அனுமன் நாணத்தினால் பேச்சு-மூச்சின்றி வணங்கியே

நிற்பான். இதனையே கம்பன் வேறொரு இடத்தில் மிக்க அழகாக எடுத்துக்காட்டுவான். அடைக்கலம் கேட்ட வீடணனுக்கு அடைக்கலம் அளிக்கலாமா என்பது குறித்து இராமன் நண்பர்களோடு ஆராய்கிறான். சுக்கிரீவன் தொடங்கி மந்திரக்கிழவர் அனைவரும் தம் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கின்றனர். அதன் பிறகு இராமன் அனுமனைக் குறிப்பின் நோக்கி அவன் கருத்தினைக் கூறுமாறு பணிக்கிறான். அப்போது அனுமன், எப்படி பேசத் தொடங்கினான் என்பதைக் கம்பன்,

....

....

வணங்கிய சென்னியன், மறைத்த வாயினன்,
நுணங்கிய கேள்வியன், நுவல்வதாயினான்:

(கம்பன்-6448)

என்று பாடுவான்.

இராமன்கேட்டு, அனுமன் பதிலுரைக்கின்ற இந்த நிலையோடு, இராமன் எதுவும் கேட்காமல் இருக்கும் போதே அனுமன் தன் தூதின் முடிவைக் கூறத் தொடங்குவதற்கு முன், எம்மாதிரி செயல்பட்டான் என்பதை உணரும் போதுதான், இந்தச் செயலுக்கு அடிப்படையான இருக்கும் ஒன்றிய உவகையின் தன்மையையும், வேகத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இப்பொழுது இலங்கையில் சீதையைக் கண்டுவிட்டு இராமனிடத்துச் செய்தி சொல்ல வந்த அனுமனுடைய செயல் முற்றிலும் மாறாக இருக்கிறது. இச்செயலைக் குறிக்கும் கம்பனுடைய பாடல்

எய்தினன் அனுமனும்; எய்தி, ஏந்தல் தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய

தையலை நோக்கிய தலையன், கையினன்,
வையகம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி, வாழ்த்தினான்.

(கம்பன்-6028)

என்பதாகும். இப்பாடலில் மிக அற்புதமான முறையில் அனுமனுடைய செயலைக் கவிஞன் வெளிப்படுத்துகிறான். இராமனை அணுகிய அனுமன் "ஏந்தல் தன் மொய்கழல் தொழுகிலன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறான். இக்கூற்றிலிருந்து ஒன்று தெளிவாகிறது. இராமன் முன் அனுமன் தோன்றும் போதெல்லாம் அவன் முதலாவதாகச் செய்வது இராமனுடைய திருவடி தொழுவது; அவ்வாறு இப்போது செய்யவில்லை என்பதைக் கவிஞன் வெளிப்படையாகவே கூறிவிடுகிறான். ஒருவனுடைய திருவடிகளை மற்றொருவன் தொழுவதானால், தொழுபவனுடைய தலையும், கைகளும் யாருடைய கழல்களை அவன் தொழுகிறானோ, அந்தக் கழல்களின்பால் பொருந்திக்கிடக்கும். இராமனுடைய கழல்களை அனுமன் தொழாததின் காரணமாக, இராமனுடைய கழல்களிடத்து அனுமனுடைய தலையும், கைகளும் வீழ்ந்து கிடக்கவில்லை என்பது தெளிவு. இப்படி கம்பன் குறிப்பிடுவது அனுமனுடைய ஓர் எதிர்மறையான செயலையே. இந்த எதிர்மறைச் செயல் மாத்திரம், அனுமன் குறிப்பினால் உணர்த்த விரும்பிய செய்தியை உணர்த்திவிட முடியாது.

தென் திசை நோக்கித் தெண்டனிட்டு

ஆகையால்தான் அனுமன் உடன்பாடாக வேறொன்றையும் செய்ததாகக் கம்பன் குறிப்பிடுகிறான். **முளரி நீங்கிய தையலை நோக்கிய தலையன், கையினன், வையகம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி, வாழ்த்தினான்** என்பது

தான் அனுமனுடைய உடன்பாட்டுச் செயல். முளரி நீங்கிய தையல் என்பது சீதையைக் குறிக்கும். அனுமன் தெற்கிலே இருக்கும் இலங்கையில் அந்தச் சீதையை கண்டு வந்திருக்கிறான். அனுமன் சீதையைத்தேடி, தெற்கு நோக்கிச் சென்ற வானரவீரரோடு சென்றவன். பிறதிசைகள் நோக்கிச் சென்றவர் அனைவரும் சீதையைக் காணாமல் திரும்பி வந்து விட்டார்கள். எனவே, தெற்குத்திசை சென்றவர்கள் எப்போது திரும்பி வருவார்கள் என்று இராமன் தென்திசையை நோக்கிய வனாகவே இருக்கிறான். இந்த நிலையில்தான் அனுமன் தையலை நோக்கிய தலையனாகவும், கையினனாகவும் வையம் தழீஇ நெடிது இறைஞ்சி வாழ்த்துகிறான்.

அதாவது, இராமனுக்கு எதிர்ப்புறத்தில், கண்ணுக்கு எதிரே இல்லாத திருவடிகளை, அதாவது சீதையின் திருவடிகளை, அவை இருக்கும் திசைநோக்கி கையையும் தலையையும் பொருத்தமுறவைத்து நிலத்தில் வீழ்ந்து நெடிது இறைஞ்சுகிறான்—வாழ்த்துகிறான். மேலோட்டமாகப் பார்க்குமிடத்து அனுமனுடைய இச் செயல் இராமனை அவமதிப்பது போலவே தோன்றும். வழக்கமாக அவன் கழல்களைத் தொழும் அனுமன் இம்முறை தொழவில்லை; தொழாமல் இருந்ததோடு மாத்திரம் அவன் நின்றுவிடவில்லை: இராமன் நிற்கும் நிலைக்கு நேர் எதிராக நிலத்திலே வீழ்ந்து கையையும் தலையையும் தென்திசை நோக்கி வைத்து இறைஞ்சியும், வாழ்த்தியும் நெடிது கிடக்கிறான்.

மன்னும் ஓர் குறிப்புண்டு

அனுமனுடைய இந்த வழக்கத்துக்கு மாறான செயல், குறிப்பாக ஒன்றை உணர்த்துவதற்காகத் தான் என்று அனுமனை முழுமையாக உணர்ந்திருந்த

இராமன் புரிந்து கொள்ளுகிறான். அனுமனுடைய இந்தச்செயலிலிருந்து மூன்று செய்திகளை இராமன் புரிந்து கொள்கிறான். முதற்செய்தி: சீதை உயிருடன் இருக்கிறாள். இரண்டாவது செய்தி: அவளை அனுமன் கண்டு வந்துள்ளான். மூன்றாவது செய்தி: சீதை கற்புடனேயே இருக்கிறாள். இந்த மூன்று செய்திகளுக்கு மேல் இராமனுக்கு உவகையைக் கொடுக்கக் கூடியது வேறு என்ன இருக்கமுடியும்? அதே சமயத்தில் ஒரு மாபெரும் காரியத்தைச் செய்து, சீதையைக்கண்டு, அவள் நிலையையும் தெரிந்து கொண்டு, அவள் இராம னுடைய நினைவாகவும், அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டுமே இருக்கிறாள் என்பதை அறிந்து கொண்டு வந்ததற்குமேல் அனுமனுக்குத்தான் உவகையைக் கொடுக்கக் கூடியது வேறுஎன்ன இருக்கமுடியும்? எனவே, இருவருடைய உவகையும் எல்லையற்றவையாகி விட்ட நிலையில் அவை ஒன்றாகவே ஆகிவிடுவதன் காரணமாக ஆண்டான் - அடிமை என்ற உறவோ, தலைவன் - தொண்டன் என்ற தரமோ, தூது அனுப்பியவன் - தூது சென்றவன் என்ற பாகுபாடோ தலைதூக்க முடியாமல் போக, அனைத்துமே ஒன்றாகக் கரைந்து—இணைந்து—கலந்து வேறுபாடற்ற இயல்பும், உணர்ச்சி யும், தன்மையுமே தலைதூக்கி நிற்கின்றன.

இதில் மாபெரும் தத்துவம் ஒன்றும் அடங்கி யிருப்பதைச் சற்று கூர்ந்து கவனித்தால் உணர்ந்து கொள்ளலாம். எல்லையற்ற பரம்பொருளின் அங்கங்களே, தாம், என்பதை சிருஷ்டிகள் உணரும்போது அந்தப் பரம்பொருள் வேறு, பிரபஞ்சம் வேறு என்ற பாகுபாடு மறைய, பிரபஞ்சமே பரம்பொருளின் இயல்பாகவும், தன்மையாகவும், சால்பாகவும் ஆகிவிடுகிறது.

குறிப்பு உணர்ந்து கொண்ட கொண்டல்

அனுமனுடைய உவகை எப்படி புறத்திலே தோன்றிற்று என்று கூறிய கவிஞன், இராமனுடைய உவகையும் எப்படி வெளிப்பட்டது என்பதை,

> **ஆங்கு அவன் செய்கையே அளவை ஆம் எனா,**
> **ஓங்கிய உணர்வினால், விளைந்தது உன்னினான்;**
> **வீங்கின தோள்; மலர்க் கண்கள் விம்மின;**
> **நீங்கியது அருந்துயர்; காதல் நீண்டதே.** (கம்பன்-6030)

என்ற பாடலில் உணர்த்துவான்.

இப்பாடலில் சொற்களைக் கவிஞன் மிக கவனத்துடன் ஆளுகிறான். அனுமனுடைய செய்கையே இராமன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதற்கு அளவையாகிறது. அப்போது ஓங்கிய உணர்வினால், என்ன நடந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறான். அதன் விளைவாகத் தோள்கள் வீங்குகின்றன; மலர்க்கண்கள் விம்முகின்றன; காதல் நீள்கிறது. இப்பாடலில் அடங்கியிருக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் செறிந்தது. ஆனால், அந்தப் பொருளைக் கவிஞன் விரித்துக் கூறவில்லை. காரணம், இராமனுக்கும் சீதைக்குமிடையே இருந்த காதல் தூய்மையானது தான்; எனினும், கணவன் மனைவியருக்கிடையே இருக்கும் அன்யோன்ய உறவு; ஆகையால் அத்தனை பேருக்கும் முன்னே அதனை முழுமையாகவும், விரிவாகவும் வெளிப்படுத்தி விடக் கூடாது. எது எப்படியிருப்பினும் இந்தக் கட்டத்தில் கம்பன் அதனை அவ்வாறு வெளிப்படுத்த விரும்பவில்லை.

VIII

வாய் மலர்ந்த வாய்மையன்

அனுமனோ தன் தூதின் முடிவை இராமனுக்கு உணர்த்தி விட்டான். இராமனும், அதனை அறிந்து கொண்டு விட்டான். ஆனால், வானர அரசனாகிய சுக்கிரீவன் முதற்கொண்டு வானர வீரர்கள் அங்கே குழுமி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு தூதின் முடிவு என்ன என்று தெரிய வேண்டாமா? இராமனுடைய உள்ளமும், இலங்கை மாநகரில் சீதை எத்தகைய தவத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் கேட்டு, அமைதியும் நிறைவும் ஆர்வமும் நம்பிக்கையும் கொண்டு, மேற்கொண்டு செய்ய வேண்டிய செயலில் ஈடுபடவேண்டாமா? எனவேதான், சீதையைக் கண்டதை அனுமன் வாயினால், சொற்களால், இராமனிடத்து விரித்துக் கூறுகிறான். அதனையே மற்றவர்களும்கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கிறார்கள். சீதையைப் பற்றி அனுமன் கூறுவதைக் கம்பனும் எத்தகைய பாடல்களில் அமைத்திருக்கிறான்! ஒவ்வொரு பாடலும் இணையற்றதாக விளங்குவதோடு சீதையின் தூய்மையையும், கற்பின் திறத்தையும், அதனைக் காத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் அவள் காட்டிய வீரத்தையும், இராமனைப் பற்றி அவள் எண்ணாத நேரமே இல்லை என்பதையும் அந்தப் பாடல்கள் அழகாகவும் அழுத்தமாகவும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சீதை யாருக்கும் எட்டாத தூரத்தில் எங்கோ உயர்ந்து நிற்கிறாள். அந்தப் பாடல்களைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் தங்களையே மறந்து சீதையின் மாண்பின் உருவகமாகவே ஆகி அவளையும் அவள் கற்பினையும் தொழுது, தங்களையே கரைத்துக் கொள்பவராக

ஆகிவிடுகிறார்கள். எல்லோருடைய நிலையுமே இப்படியாகுமானால், சீதையினுடைய கணவனாகிய இராமன், தன் மனைவி குறித்து எவ்வளவு பெருமை உள்ளவனாக ஆகியிருக்க முடியும் என்பதை உய்த்துணரத்தான் வேண்டும்.

கைத்தலம் புக்க கவின் அணி

அனுமன் தன் பேச்சினுடைய முடிவில் சீதை தந்த சூடாமணியை இராமனிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். சூடாமணிபெற்ற இராமன் நிலையைக் கம்பன் இரண்டு பாடல்களில் உணர்த்துவான்.

பை பையப் பயந்த காமம் பரிணமித்து உயர்ந்து பொங்கி,
மெய்யுற வெதும்பி, உள்ளம் மெலிவுறு நிலையை விட்டான்;
ஐயனுக்கு, அங்கிமுன்னர், அங்கையால் பற்றும் நங்கை
கை எனல் ஆயிற்று அன்றே—கை புக்க மணியின் காட்சி!

பொடித்தன உரோமம்; போந்து பொழிந்தன
கண்ணீர்; பொங்கித்
துடித்தன, மார்பும் தோளும்; தோன்றின வியர்வின் துள்ளி;
மடித்தது, மணிவாய்; ஆவி வருவது போவது ஆகித்
தடித்தது, மேனி; என்னே, யார் உளர் தன்மை தேர்வார்?
(கம்பன்-6053-6054)

என்பவைதாம் அந்தப் பாடல்கள்.

அம்மணியை இராமன் தன் கையில் பெற்றுக்கொண்டமை, தன் திருமண வேளையில் சீதையினுடைய கையைப் பற்றியது போல மகிழ்ச்சியை அளித்தது என்பதுதான் முதற்பாடலின் கருப்பொருள். ஆனால் கம்பன் அதை அவ்வளவு இலகுவாகச் சொல்லி விட்டு

விடுவானா? அந்தச் செய்திக்கு மெருகூட்டி அழகு படுத்துகிறான். சூடாமணியைக் கையில் பெற்றவுடனே, மெல்ல மெல்ல உள் மனத்திலே உண்டான காமம் மேலே எழுந்து, பெருகி, பொங்கி, உடல் நன்றாக வெப்பமுற்று, மனமும் தளரும் நிலையை விட்டுவிட்டான்; ஏன் எனில், அவன் தன்கையில் பெற்ற சூடாமணி, முன் திருமணச் சடங்கில், அக்கினியின் முன்பு தன் அழகிய கையினால் பற்றிய சீதையின் கையைப்போல விளங்கிற்று. இப் பாடல் இராமனுடைய உள்ளத்தில் தோன்றிய புதிய தோர் தெம்பினைக் குறிக்கிறது.

சொற்கள் சோர்வுபடும்

அடுத்த பாடலோ அவன் உடலிலே தோன்றிய மாற்றங்களை விரித்துக் கூறுகிறது. சீதையின் சூடாமணி இராமனின் கையைத் தீண்டியதன் காரணமாக இராமனுக்கு மயிர்கள் சிலிர்க்கின்றன; ஆனந்தக் கண்ணீர் மென்மேலும் பெருகி வழிகிறது; மார்பும் தோளும் பூரித்துத் துடிக்கின்றன; வியர்வைத் துளிகள் தோன்றுகின்றன; அவனுடைய அழகிய மணிவாய் மடிகிறது; உயிர்ப்பு வெளியே வருவதும் உள்ளேபோவது மாக உடல் பூரிக்கிறது; என்று தொகுத்துக்கூறும் கம்பன், இராமன் உடலில் தோன்றிய அனைத்து மாற்றங்களையும், ஒருங்கே எடுத்துக்காட்ட தனக்குச் சக்தியில்லை என்பதை, என்னே, யார் உளர் தன்மை தேர் வார்? என்று கூறுவதன் மூலம் வெளிப்படுத்தி விடுகிறான். கவிச்சக்கரவர்த்தியே இவ்வாறு கூறிவிட்ட பிறகு, சீதை யின் உண்மைத் தன்மையை அனுமன் கண்டு வந்து கூறியதால் இராமனுக்கு ஏற்பட்ட உவகையின் உச்சத்தை நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடியுமே தவிர, விளக்கிக் கூறமுடியாது என்பது தெளிவு.

IX

தீயன தடுத்தி என்பான்

இராவண வதத்திற்குப்பின் சீதையை மீட்டுக் கொண்டு இராமன் அயோத்தி திரும்புகிறான். அவர்கள் வரும் புட்பக விமானத்தில் வீடணன், சுக்கிரீவன், அனுமன் முதலியோரும் வருகிறார்கள். வழியில் பரத்துவாச முனிவருடைய ஆசிரமத்தில் இறங்குகின்றனர். பரத்துவாசன் அனைவரையும் உபசரிக்கிறான். இந்நிலையில் இராமன் அனுமனை பரதன்பால், தன் மோதிரத்துடன் அனுப்புகிறான். "விரைவாகச் சென்று, எல்லாம் நன்மையாக முடிந்ததைக்கூறி, அங்கு நிகழவிருக்கும் தீமையைத் தடுத்து, நீ நின்ற காலையில் நான் அங்கு வருவேன்" என்று கூறுகிறான்.

வாரான் கொல்லோ

இது இப்படியாக, நந்தியம்பதியிலிருந்த பரதனிடம் "இராமன் வரவேண்டிய நாள் இன்றுதான்" என்று சோதிடர் கூற, இராமன் வாராமையால் பரதன் அவலமுறுகிறான். அவன் மனம் பலவாறெல்லாம் எண்ணுகிறது. தான் முன்னரே இராமனிடம் கூறியதற்கு ஏற்ப, தன் உயிரைவிட முடிவு செய்த பரதன், சத்துருக்கனனை அழைத்து, அரசுப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொள்கிறான். சத்துருக்கனன் அப்படிச்செய்ய மறுக்க, பரதன், எரியமைக்கப் பணிக்கிறான். நந்தியம்பதியில் இவ்வாறு பரதன் தீயில் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருக்கும் செய்தி, அயோத்தியிலிருக்கும் கோசலையை எட்டுகிறது. அவள் நந்தியம்பதிக்கு விரைந்து வந்து பரதனுக்குப் பல நீதிகளை எடுத்துக்கூறி, அவனுடைய தீயில் குளிக்கும் முயற்சியினின்றும் தடுக்க முயல்கிறாள். கோசலையின் உரையை

மறுத்த பரதன், மாசு அற்றேன், இது காட்டுவென், மாண்டு என்கிறான். என்றலோடும் தீயினை பரதன் எய்திய போது, அனுமன் அங்கே வந்துகுதித்து அய்யன் வந்தனன், ஆரியன் வந்தனன் என்ற கூற்றோடு கையினால் தீயினை அணைத்து விடுகிறான். பரதனை வணங்கி அவனிடத்து "உன் முன்னவன் திரும்பி வருவதாகச் சொன்ன இன்றைய நாள் முடிய இன்னும் நாற்பது நாழிகைப் பொழுது உள்ளது; நான் சொன்ன இது உண்மையில்லை என்றால், நாய் போன்றவனாகிய நான், உனக்கும் முன்னால் இத் தீயில் வீழ்ந்து மாய்வேன். இராமனுக்கு இனிய உணவு கொடுக்க விரும்பி பரத்துவாசன் வேண்டிக்கொண்டதால் இராமன் அங்கு தங்கினானே தவிர காலம் தாழ்த்துவானா?" என்று கேட்டுவிட்டு "இராமன் அடையாளமாக ஒன்றைக் கொடுத்திருக் கிறான். உனக்காக அதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்; அதைக் கண்டு கொண்டு அருள்வாயாக" என்று மோதிரத்தையும் காட்டுகிறான்.

விடம் ஆற்றிய நல்மருந்து

அனுமன் சொன்னதைக் கேட்டு மோதிரத்தையும் கண்ட பரதனுடைய நிலையை மிக அற்புதமாகக் கம்பன் பாடுவான்:

> காட்டிய மோதிரம் கண்ணில் காண்டலும்,
> முட்டு தீ வல் விடம் உற்று முற்றுவார்க்கு
> ஊட்டிய நல்மருந்து ஒத்ததாம் அரோ,
> ஈட்டிய உலகுக்கும் இளைய வேந்தற்கும்.
>
> (கம்பன்—10195)

இப் பாடலில் பரதனுடைய நிலைமாத்திரம் குறிக்கப் பெறவில்லை; அங்கு கூடியிருந்த மக்கள் நிலையும் குறிக்கப் பெறுகிறது. இப் பாடலின் 2, 3 - ஆம் அடிகள்

கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை. இரண்டாம் அடியில் விடம் என்ற சொல்லையும், மூன்றாம் அடியில் மருந்து என்ற சொல்லையும் கவிஞன் பொருத்தமாக ஆள்கிறான். விடம் உற்று முற்றுவார் என்ற சொற்கள் விடத்தை உண்டு உயிர் போகும் நிலையில் இருப்பவரைக் குறிக்கும். ஊட்டிய நல் மருந்து என்ற சொற்கள் அத்தகையவருக்கு ஊட்டப்பெற்ற தேவாமிர்தத்தைக் குறிக்கும். விடம் தன்னை உண்பாரைக் கொல்லும். அதற்கு மாற்றாகவே மருந்து ஊட்டப்பெறும். இங்கு கவிஞனோ தீயை வல்விடம் என்று குறிப்பிடுகிறான். தீ உண்ணப்படுவ தன்று. அதைஅணுகுபவரையோ அதில் விழுபவரையோ எரித்துச் சாம்பலாக்கும் வன்மை பெற்றது. எனவே தீயை வல்விடம் என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, கண்ட இராமனுடைய மோதிரத்தை ஊட்டிய மருந்து என கவிஞன் குறிப்பிடுகிறான்.

கவிஞனுடைய இந்தப்பாடலில் இரு சிறப்புகளைக் காணலாம். பரதன் தீயில்குளிப்பானே யானால் பரதன் இறந்துபோவான். இப்போது அனுமன் காட்டிய இராமனுடைய மோதிரம் பரதனைச் சாவிலிருந்து காப்பாற்றியது மாத்திரமன்று, அவனை என்றும் சாவில்லாதவனாக ஆக்கிவிடுகிறது. அமுதத்தின் தன்மை அதுதானே! இன்னொரு சிறப்பு என்ன வென்றால் தீயில்குளித்து இறக்கமுயன்றவன் பரதன் ஒருவனே. ஆனால் இராமனுடைய மோதிரம் ஊட்டிய நல்மருந்தை ஒத்தது பரதனுக்கு மாத்திரம் அன்று. ஈட்டிய உலகுக்கும் சேர்த்துதான். அப்படி என்றால், இராமனை விரும்பியவர்களும், அவனிடம் அன்பு செலுத்தியவர்களும், அவனுடைய தம்பியருள் ஒருவனாகிய பரதன் மாத்திரமல்லன்; ஈட்டிய உலகமே ஆகும் என்று பொருள்படும். இதுவன்றியும், கம்பன்

இப்படிக் குறிப்பிடும்போது, பரதனுடைய தனிச்சிறப்பை யும் குறிப்பிட்டு விடுகிறான். தீயில் குதிக்க முனைந்த பரதனை, அவ்வாறு செய்வதினின்றும் தடுக்க முயன்ற கோசலை, அப்போது அவனைப் பார்த்து இப்பொழுதே உலகு இறக்கும், யாக்கையினை முடிந்து ஒழிந்தால், மகனே! என்று கூறுவதோடு அமையாமல்,

நீ இது எண்ணினையேல், நெடு நாடு எரி
பாயும்: மன் அருஞ் சேனையும் பாயுமால்;
தாயர் எம் அளவு அன்று; தனி அறம்
தீயின் வீழும்; உலகும் திரியுமால்.

என்கிறாள். (கம்பன்—10179)

எனவே, பரதனே நாடு, சேனை, தாயர் அனைவரு மாக இருப்பதோடல்லாமல் 'தனி அறமாகவும்' இருக் கிறான். எனவேதான் பரதனுக்கு மாத்திரம் அல்லாமல் ஈட்டிய உலகுக்கே அனுமன் காட்டிய இராமனின் மோதிரம் ஊட்டிய நல்மருந்து ஒத்ததாகிறது.

இஃதன்றியும், அந்த மோதிரம் வேறு எதைச் சாதித்தது என்பதைக் கம்பன் மேலும்

அழுகின்ற வாய் எலாம் ஆர்த்து எழுந்தன;
விழுகின்ற கண் எலாம் வெள்ளம் மாறின;
உழுகின்ற தலை எலாம் உயர்ந்து எழுந்தன;
தொழுகின்ற, கையெலாம், காலின் தோன்றலை.

என்பான். (கம்பன்-10196)

விளக்கம், தேவையற்ற எளிய சொற்களால் ஆன அழகிய பாடல். ஆனால், எத்தகைய உயர்ந்த பொருளை குறித்து நிற்கிறது! அதுதான் அனைத்து மக்களுக்கும் இராமனும் பரதனும் எத்தகையவர்களாக இருந்தார் கள் என்பது. இனி இக்குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியின் நாயக

னாகிய பரதனுடைய நிலை என்னவாயிற்று என சற்று விரிவாகவே காணலாம்.

அனுமன் கொடுத்த ஆழியைக் கையில் வர்ங்கிக் கொண்ட பரதன் அனுமனை பலமுறை தொழுகிறான், துள்ளுகிறான். அதாவது ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறான். நந்தியம்பதியிலேயிலிருந்து இத்தனை ஆண்டுகளும் நோன்பு நோற்றுக் கொண்டிருந்த பரதன், அந்த மோதிரத்தைப் பெற்று தன் முகத்தின்மேல் அணைத்துக் கொண்டு இளைத்த சரீரம் பருக்கிறான். 'இந்தக் கணையாழியைக்கண்டு பூரிப்பதற்கு இளைத்திருந்த பரதனுடைய உடல் போதுமோ?' என்று சொன்னவர்கள் அனைவரும் நாண, அவனுடைய உடல் பருத்தது. அது போலவே அவன் நோற்ற நோன்பினால் ஊதுறப் பரப்ப தாய் உலர்ந்த யாக்கை உடைய அவனைக் கண்டவர்கள் இவன் பரதனல்லன்; வேறு யாரோ ஒருவன் என்று சொல்லுமளவிற்கு அவனுடைய தோள்கள் மலைகள் போல் உறுதியாக வளர்ந்தன.

உவகையா? உன்மத்தமா?

கவிஞன் தன்னுடைய இயற்கைக்கு ஏற்ப பரதனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட மெய்ப்பாடுகளை மிக்க அழகாக ஒருசில பாடல்களில் விளக்குவான்.

அழும்; நகும்; அனுமனை ஆழிக் கைகளால்
தொழும்; எழும்; துள்ளும், வெங்களி துளக்கலால்;
விழும் அழிந்து; ஏங்கும்; போய்வீங்கும்; வேர்க்கும்; அக்
குழுவொடு குனிக்கும்; தன் தடக் கை கொட்டுமால்.
(கம்பன்-10199)

இப்பாடலில் அமைந்திருக்கும் சொற்களுக்கு விரிவான விளக்கம் தேவையில்லை. ஆனால், ஒன்றைமாத்திரம் உறுதியாகச் சொல்லாம். உவகை மிக உன்மத்தனைப்

போல ஆன ஒருவனுடைய செயலை இப்பாடல் விளக்கு வது போல விளக்கும் பாடல்களைக் காணல் அரிது. அழுகையும், நகையும், ஒருங்கே தோன்றுவது உன்மத் தற்கே உரியது. வந்து குதித்து எந்த அனுமன் இவனைத் தொழுதானோ, அவனை பரதன் தொழுகிறான். கவிஞன் வெளிப்படையாகவே, ''துள்ளும், வெங்களி துளக்கலால்'' என்று குறிப்பிட்டு விடுகிறான். எழுதல், துள்ளுதல், தன் தடக்கைக் கொட்டுதல் இவையெல்லாம் செய்பவன் யார் தெரியுமா? தசரத சக்கரவர்த்தியினு டைய திருமகன்; இராமனுடைய திருவடியின் பெயரால் கோசல நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருப்பவன். அத்தகை யவன் தான் இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறான். உவகையின் இத்தகைய உன்மத்தம் இறையடியார்களுக் கும் உண்டு.

சிரிப்பார், களிப்பார், தேனிப்பார்
 திரண்டு, திரண்டு, உன் திருவார்த்தை
விரிப்பார், கேட்பார், மெச்சுவார்

எனும் திருவாசகம். (கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்-9)

தோன்றல் தன் தொழுகை

மேலும் பரதனுடைய செயலை இரண்டு பாடல் களில் விளக்கிய கம்பன்,

வேதியர் தமைத் தொழும்; வேந்தரைத் தொழும்;
தாதியர் தமைத் தொழும்; தன்னைத் தான் தொழும்;
ஏதும் ஒன்று உணர்குறாது இருக்கும்; நிற்குமால்:—
காதல் என்றதுவும் ஓர் கள்ளின் தோன்றிற்றே!
(கம்பன்-10202)

என்ற பாடலில் தன் முத்திரையைப் பதிப்பான். வேதி யரைத் தொழுகிறான், வேந்தரைத் தொழுகிறான்;

தாதியரைத்தொழுகிறான்; தன்னையே, தான் தொழுது கொள்கிறான். யாதொன்றையும் அறியாமலிருக்கிறான். காரணம் என்ன தெரியுமா? அன்பு எனக் கூறப்படுவதும் ஒரு கள்ளின் இயல்பினை உடையதே.

விநோத விளக்கம்

இப்பாடல் பற்றி விநோதரச மஞ்சரி அடியிற் கண்டவாறு கூறும்:—

“தமையன் வந்த சந்தோஷப் பெருக்கினால் பரதன் அங்கிருந்தபிராம்மணோத்தமர்களைப் பார்த்து ‘சுவாமி களே! உங்கள் ஆசீர்வாத பலத்தினால் எங்கள் தமையன் க்ஷேமமாய் வந்தான்’ என்று சொல்லி, அவர்களுக்கு தண்டன் சமர்ப்பிப்பான். தன்னை வணங்குவதற்குரிய அரசர்களை நோக்கி, ‘வேந்தர்களே! நீங்கள் நீதி தவறாது நடப்பதனால், எங்கள் அண்ணன் சத்துரு ஜெயம் பண்ணி வந்தான்’ என்று சொல்லி, அவர்களை யும் வணங்குவான்; தங்கள் வீட்டில் வேலை செய்யும் பெண்களைக்கண்டு, ‘தாதிகளே! நீங்கள் புண்ணியம் செய்ததனால் என் தமையன் மீண்டு வந்தான்’ என்று சொல்லி அவர்களையும் கும்பிடுவான். கடைசியில் தன்னைக்குறித்து, ‘அடா பரதா! நீ நல்ல அதிர்ஷ்டசாலி ஆகையால், உங்கள் அண்ணன் வந்து விட்டான்’ என்று சொல்லி தன்னைத் தானே தொழுது கொள்வான். தமையனும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் வந்ததைப் பற்றியாவது, கிருககிருத்தியத்தைக் குறித்தாவது இராஜ்ஜியத்தின் பொருட்டாவது, இன்னது செய்ய வேண்டு மென்பது ஒன்றுந் தெரியாதவனாய் இருப்பான். அப்புறம், இப்புறம் அடிபெயராமல் எங்கே நின்றானோ அங்கேதானே திகைத்து நிற்பான். இப்படி யெல்லாம் அவன் பரவசப் படும் படி சம்பவித்ததனால்

'இந்த சகோதர வாத்சல்யத்தால் உண்டாகிய களிப்பும், கள்ளுண்ட பாவனையாகவே இருக்கின்றது' என்று கம்பர் பிரசங்கிக்க, கொங்கு தேசாதிபதி, 'பரதன் பிராமணர்களைத் தொழுதது விசேஷமே; தோஷமல்ல; தன்னைப் பணியும் அரசர்களைத் தான் பணிந்ததோ தகாத செய்கை. அதுவும் பெரிதல்ல, ஒரு பரியாயமாம்; தாதியைத் தொழுதான், என்றதுதான் வரம்பு கடந்த தாய் இருக்கின்றது' என, கம்பர் 'அவன் சந்தோஷ மாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கரை காணாதிருந்தமை யால், தான் மெய்ம்மறந்து எதிரே கண்டவர்களை யெல்லாம், இன்னர் இனையர் என்று தாரதம்மியம் பாராமல் தொழுதான்; தாரதம்மியம் பாராவிடினும் தாதிமார், தனக்கு வேறாயிருப்பவர்கள் ஆகையால் அவர்களைத் தொழுததும் ஆச்சரிய மல்ல; வேறல்லாத தன்னையும் வேறாகக் கருதித் தொழுது கொண்டதே அதிக ஆச்சரியம்' என்று சொல்லக் கேட்டு யாவரும் மிகவும் அதிசயித்தார்கள்''

(விநோதரசமஞ்சரி. பக். 166-தி விட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி)

அகம் பிரம்மாஸ்மி

மேற் கூறப்பட்டது ஒரு புறமிருக்க, பரதனுடைய இச்செயலுக்கு வேறு பொருளும் கொடுக்கப் பெற்றிருக் கிறது. ''இங்கு, தான்வேறு, உலகத்துள்ள பொருள்கள் வேறு, என்ற வேறுபாட்டு உணர்ச்சியின்றி அத்து விதர்தியில், அகம் பிரம்மம், என்ற யசுர்வேத வாக்கியத் தின்படி நடந்த பரதனது செயல் பாராட்டத்தக்கது. மற்றும் இவன் எண்ணம் முழுவதும் இராமபிரான் மீதே ஆதலின், ஓர் பெருங்காமுகனுக்குக் கோடும், குணமும் குணத்தருகே நின்ற குன்றுகளும், காடும், செடியும் அவன் காமுற்ற வடிவாகவே காணப்படுவது போன்று

வேதியரும், வேந்தரும், தாதியரும் என்ற அனைவரும் இராமபிரானாகத் தோற்றமளிக்க மகிழ்ந்தான் எனினுமாம். தன்னைத்தானே தொழுததும் தானே பிரம்மம் என்று கருதிய பிரம்ம வணக்கமாகவே கொள்க"

(கம்பராமாயணம். டாக்டர். உ.வே.சா. நூல் நிலையப் பதிப்பு)

எந்த தத்துவப்பொருள் இருப்பினும் நாம் மூழ்குவதோ உவகைக்கடலில்.

X

வல்வில் வேட்டுவன் வந்தனன்

தசரதகுமாரன் காப்பியத் தலைவனாகவும், தசமுகன் எதிர்த்தலைவனாகவும் இடம் பெற்றிருக்கும் கம்பனுடைய இராமகாதையில், உந்தும் உவகைக்கட்டங்களில் சிலவற்றைப் பார்க்கும் நாம் தசத்தொடு (10) நிறைவுறச் செய்வது பொருத்தமே ஆகும்.

நந்தியம்பதியில், மேற்கண்டவை நடை பெற, பரத்துவாசன் அளித்த விருந்தினை உண்டு அம்முனிவனுடைய இருக்கையில் இராமன் இருக்கும் வேளையில் குகன் தன் சேனையோடும் வந்து சேர்கிறான். இதனைக் கம்பன்,

அருந்தவன் சுவைகள் ஆறோடு அமுது இனிது அளிப்ப, ஐயன்
கருந் தடங் கண்ணியோடும் களைகணாம் துணைவரோடும்
விருந்து இனிது அருந்தி, நின்ற வேலையின், வேலை போலும்
பெருந் தடந் தானையோடும் கிராதர் கோன் பெயர்ந்து வந்தான்.

என்று பாடுவான். (கம்பன் - *10246*)

குகனிடத்து இராமனுக்கு மாத்திரம் ஈடுபாடு அன்று; கம்பனுக்கும் அளவற்ற ஈடுபாடு. அந்த ஈடுபாட்டினை இப்பாடலில் ஆண்டிருக்கும் பல சொற்களால் வெளிப் படுத்தி விடுகிறான்.

வேளையும் வேலையும்

பாடலின் மூன்றாம் அடியில் வேலை என்ற சொல் இருமுறை பயிலப் பெற்றிருக்கிறது. முதலிடத்து அது வேளை (பொழுது, நேரம்) என்ற பொருளிலும், இரண்டாமிடத்து கடல் என்ற பொருளிலும் அமைந்திருக்கின்றது.

கடல் என்று கூறிவிட்ட மாத்திரத்திலேயே குகனுடைய சேனையின் பெருக்கம் (அளவு) நமக்குத் தெரிந்துவிடும்.

கம்பனோ, அப்படிச் சொல்வதோடு அமைதி உறாமல், கடலை உவமமாக்கி குகனுடைய சேனையைப் **பெருந் தடந் தாலை** என்று கூறி மகிழ்கிறான். இன்னும் அவனுடைய மனம் அமைதி பெறவில்லை.

குகன் வந்த முறைமை **கிராதர் கோன் பெயர்ந்து வந்தான்** என்று குறிப்பிடுகிறான். பெயர்ந்து வருவது என்றாலே ஓரிடத்தினின்றும் பிறிதோரிடத்திற்கு விரைந்து செல்வதையே குறிக்கும். அதனைத்தான் கம்பன் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறான்.

ஆர்வலன் புண்கணீர்

அப்படி வந்த குகன் என்ன செய்தான், அவனைக் கண்ட இராமன் என்ன செய்தான், அவனிடம் என்ன கேட்டான் என்பதை அடுத்த பாடலில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூறுவான்:

தொழுதனன்; மனமும் கண்ணும் துளங்கினன்; சூழ ஓடி
அழுதனன்; கமலம் அன்ன அடித்தலம் அதனின்
வீழ்ந்தான்;
தழுவினன் எடுத்து, மார்பில் தம்பியைத் தழுவுமா போல்;
'வழு இலர் வலியர் அன்றோ, மக்களும் மனையும்?' என்றான்.
(கம்பன்-10247)

வந்த குகன் இராமனைத் தொழுதான் என்று கூறி, பாடலைக் கவிஞன் தொடர்கிறான். இப்படிக் கூறுவதில் ஆச்சர்யம் இல்லைதான். முதன் முதலாக இராமனைக் காணவந்த குகன்,

தேவா! நின் கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன், நாய் அடியேன் (கம்பன்-1936)

என்று கூறினான் அல்லவா?

அந்த சேவை தொடர, இப்பொழுது தொழுகிறான்.

அங்கே குறிப்பிட்ட சேவையோ முதற்கண் காண வந்த இடத்து. இப்பொழுது தொழுதலோ, சுமார் பதினான்கு ஆண்டைய பிரிவின் பின்னர். எனவே, இந்தத் தொழுகைக்குப் பின்னணியாகப் பதினான்கு ஆண்டுகளும் அந்த ஆண்டுகளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளும் நிற்கின்றன. இத்துணை ஆண்டுகளின் பின் இராமனைக் கண்டதனால், குகனுக்கு எத்தகைய மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று என்று நம்மால் சொல்ல முடியாது.

துளி உலாம் கண்ணன்

கவிச் சக்கரவர்த்தியோ சொல்ல முயல்கிறான்.

மனமும் கண்ணும் துளங்கினன்

என்று கூறுகிறான். இங்கு இடம் பெற்றவை மூன்றே

சொற்கள் தாம். ஆனால் அவை மும்முத்துகளாக ஒளி வீசுகின்றன.

துளங்குதல் என்பது வினைச் சொல். அவ்வினையை மனம், கண் என்ற இரண்டு எழுவாயோடும் பிணைக்கிறான்:

துளங்குதல் என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உள. அவற்றுள் ஒன்று அசைதல் என்பது.

துளங்கமில் நல் ஏற்றினம்

(கலித்தொகை - *106*)

இங்கு கண் துளங்கியது என்று கவிஞன் குறிப்பிடுகிறான். அதாவது இராமன் முன் வந்து நின்ற குகனுடைய கண்கள் அசைந்தன, கலங்கின. காரணம் இத்துணை ஆண்டுகட்குப் பின் இராமனைக் காணப் பெற்ற பேறு கருதியமையே.

மனம் கலங்கல்

இதே அசைதல் என்ற தொழிலை இப்போது மனத்தின் மேல் ஏற்றிப் பார்ப்போம்.

அப்படிப் பார்த்தால் மனம் கலங்கிற்று என்று பொருள்படும். மனம் இரண்டு நிலைகளில் கலக்கம் உறும். அளவு கடந்த துன்பத்தாலும், மகிழ்ச்சியினாலும் கலங்கல் கூடும். இங்கேயோ குகனுடைய மனம் மகிழ்ச்சியினால் கலங்குகிறது. ஆகையால் துளங்குதல் என்ற சொல் அசைதல், அல்லது கலங்குதல் என்ற பொருளில் பொருத்தமாக ஆளப் பெற்றிருக்கிறது என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது.

புத்தொளி பிறந்தது

மேலும், துளங்குதல் என்ற சொல்லுக்கு பிரகாசித்தல் (ஒளிர்தல்)என்ற பொருளும் உண்டு.

துளங்கும் இளம் பிறையாளன் (தேவாரம்—88-10)

இத்துணை ஆண்டுகள் கழிந்த பிறகு இராமனைத் தரிசித்ததனால் குகனுடைய கண்கள் மகிழ்ச்சியின் காரணமாக ஒளி வீசுகின்றன. உள்ளத்தில் உள்ளதை வாயும் சொல்லும் மறைக்க முடியும்; கண்ணோ காட்டிக் கொடுத்து விடும்.

குகனுடைய மனத்தில் உண்டான மகிழ்ச்சிப் பொலிவுதான் கண்ணின் ஒளியாக வெளிப்படுகிறது. மனத்தின் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேறு ஒரு உபகரணம் வேண்டும். இங்கே கண்கள் அந்த உபகரணம் ஆகின்றன.

ஆகவே, குகன் மனத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சியைக் கண் தன் புத்தொளியால் வெளிப்படுத்தி விடுகிறது. இப்படிப் பார்க்கும் பொழுது துளங்கு என்ற வினை மனம், கண் என்ற இரண்டனுக்கும் ஒரு சேரக் கவிஞனால் ஆளப் பெற்றிருக்கிறது.

வரம்பில் மகிழ்ச்சி

குகனுக்கு உண்டான உவகையினுடைய உச்ச கட்டத்தைத் தன் தனி முத்திரையோடு வேறு மூன்று சொற்களைக் கொண்டு கவிச்சக்கரவர்த்தி வெளிப்படுத்தி விடுகிறான். அவைதாம்,

சூழ ஓடி அழுதனன்

என்பன. முதற்கட்டத்தில் சேவிக்க வந்தவன், இப்பொழுது கண்டவுடன் தொழுதவன், இராமனைச் சூழ ஓடி அழுகிறான்.

சூழ என்ற ஒரு சொல்லே இந்த உச்சகட்டத்தின் முத்தாய்ப்பாக அமைகிறது. அதாவது, அழுத கண் களுடன் இராமனைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி வருகிறான் நாவாய் வேட்டுவன் என்றும், நாய் அடியேன் என்றும் தொடக்கத்தில் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட குகனுக்கு இப்படி இராமனைச் சுற்றி ஓடி வருதல் ஒவ்வாத செயலாகலாம்.

இராமனைக் கண்டதனால் உண்டான உவகை இந்தச் செயலைச் செய்ய அவனைத் தூண்டுகிறது. குகனிடம் தோன்றிய ஆனந்தத்தின் அழுத்தமே வெறுமனே இராமனை அவன் தொழுததோடு நிறுத்தி விடாமல், அவனைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடச் செய்கிறது.

இது குகன் கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை என்பதனைக் குறிப்பதோடல்லாமல், வரம்பும் இல்லை என்பதனையும் குறிப்பிட்டு விடுகிறது.

முன்னர்க் கண்ணும் துளங்கினன் என்று கூறியதற்கு ஏற்ப இப்பொழுது அழுதனன் என்றும் கவிஞன் கூறி விடுகிறான்.

கண்ணிலிருந்து பொங்கி எழுந்த ஆனந்தக் கண்ணீரே அந்த துளக்கம், அல்லது பிரகாசத்திற்குக் காரணம் என்று கொள்ள முடிகிறது.

இராமனைத்

தொழுகிறான்;
சூழ ஓடி அழுகிறான்;

முடிவில்

> கமலம் அன்ன அடித்தலம் அதனில்
> வீழ்கிறான்.

இவை அனைத்தும் இராமனைக் கண்டதனால் குகனுக்கு உண்டான உவகையின் (மெய்ப்பாட்டின்) வெளிப்பாடே.

அப்படி விழுந்த குகனை, இராமன் தம்பியைத் தழுவுமா(று) போல், மார்பில் தழுவிக் கொள்கிறான்; அப்படித் தழுவிக் கொண்டதோடு நில்லாது நலம் விசாரிக்கிறான்,

> வழு இலர் வலியர் அன்றோ, மக்களும் மனையும்

என.

நீங்காது ஆகுக நின்னருள்

இராமனுடைய இந்த விசாரிப்புக்குப் பதிலாக குகனுடைய வாயிலிருந்து வருவது;

> அருள் உனது உளது, நாயேற்கு; அவர் எலாம் அரிய ஆய
> பொருள் அலர்: நின்னை நீங்காப் புணர்ப்பினால்
> தொடர்ந்து போந்து
> தெருள் தரும் இளைய வீரன் செய்வது செய்வன செய்கலா
> தேன்;
> மருள் தரும் மனத்தினேனுக்கு இனிது அன்றோ, வாழ்வு
> மன்னோ?
> (கம்பன்-10248)

இந்த சொற்கள் இராமனிடத்து குகன் கொண்டிருந்த அன்பையும், பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமன் வனத்தில் வசித்தபோது அவனுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பேறு

தனக்குக் கிட்டவில்லையே என்பதனால் தன்மீதே கொண்ட கழிவிரக்கத்தையும் தெற்றெனக் காட்டு கின்றன.

கரையிலா அன்பினன்

குகனுடைய தூய மனத்தையும், அப்பழுக்கு அற்ற அன்பையும் உணர்ந்திருந்தவன் அல்லனோ இராமன்!

ஆகையால்தான், ஐய என்று அவனை விளித்து

நீ இவை உரைப்பதென்னே; பரதனின் நீ வேறு உண்டோ
(கம்பன்-*10249*)

என்று கூறுகிறான்.

அதனுடன் தன்னுடன் வந்திருந்தவர்களிடம், வீடணன், சுக்கிரீவன், அனுமன் முதலியோரிடம் குகனை இராமன் அறிமுகப்படுத்தும் வகையினை கவிச் சக்கரவர்த்தி.

முழு நீர்க் கங்கை
தழுவு இரு கரைக்கும் நாதன்; தாயினும் உயிர்க்கு நல்லான்;
வழுவு இலா எயினர் வேந்தன்; குகன் எனும் வள்ளல்.
(கம்பன்-*10250*)

என அற்புதமாகக் காட்டுவான்.

இராமன் வாயிலிருந்து பிறக்கும் இச்சொற்கள் குகனுடைய பெருமையை மாத்திரம் அன்று, இராமனு டைய பெருமையையுமே வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடச் செய்கின்றன.

தொடக்கத்தில் முனிவர்களோடு அவர்கள் ஆச்சிர மத்தில் இராமன் இருந்தபோதுதான், அவனைக் காண குகன் வந்தான். அப்படி அவன் வந்ததை,

வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான் (கம்பன்-1961)

என்று கம்பன் பாடுவான். அங்கு இராமனைத் தன் (கவிக் கூற்றாக) வள்ளல் என்று குறிப்பிட்டான். இங்கேயோ, இராமனையே குகனை வள்ளல் என்று குறிப்பிடச் செய் கிறான்.

இன்னொரு சிறப்பும் இங்கு உண்டு. ஆரம்பத்தில் குகன் அப்படி இராமனின் இருக்கையாகிய தவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்; அவன் ஏதும் கூறு முன்னரே, வாயிலில் நின்ற இலக்குவன், நீ ஆவான் யார்? என, அன்பின் இறைஞ்சினான். அதற்கு விடை இருக்கும் வகையில்தான்,

தேவா! நின்கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன், நாய் அடியேன் (கம்பன்-1963)

என்று குகன் கூறியது.

அதுகேட்ட இலக்குவன் குகனை நோக்கி நிற்றி ஈண்டு என்று சொல்லிவிட்டு, தவச் சாலைக்குள் புகுந்து முன்னவன் தொழுது, குகன் வந்திருப்பதனை அவனுக்கு அறிவித்து அவனைப் பற்றி,

உள்ளம் தூயவன்; தாயின் நல்லான் (கம்பன்-1964)

என்று கூறினன்.

இங்கோ, அன்று தன் தம்பி தன்னிடம் கூறியதையே உறுதிப்படுத்தும் வகையில், இராமனே, தாயினும் உயிர்க்கு நல்லான் என்று கூறிவிடுகிறான்.

இலக்குவன் தாயின் நல்லான் என்று கூற, இராமனோ தாயினும் உயிர்க்கு நல்லான் என்று கூறிவிடுகிறான். இங்கு

இடம் பெற்றிருக்கும் உயிர் என்ற சொல்லுக்கு ஆன்மீகப் பொருள் கொடுத்தால், இராமனுடைய சொல்லின் படி, தத்துவ உலகில் குகன் எங்கோ உயர்ந்து போய்விடு கிறான். ஏன், அவதார புருஷனாகிய இராமனுக்கும் மேலேயே உயர்ந்து விடுவான். அப்படி இல்லாவிடினும் இராமன், இலக்குவன், பரதன், குகன் ஆகிய நால்வரும் வேற்றுமை அற ஒன்றிப் போய்விடுவதனை நாம் எளிதில் கண்டு உந்தும் உவகையில் மூழ்கிப் போகலாம்.

□

2. பிணையும் பிணையும்

மாயா வண்புகழ் கொண்டு நிலை மேவும்

இலக்கியங்கள் பல வகைப்படுவன. ஆனால் எந்த இலக்கியமும் பொழுது போக்குக்காக மாத்திரம் படைக்கப் பெறுவதில்லை. இலக்கியங்கள், காப்பியங்கள் ஆகியனவற்றுக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்களே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்பவற்றினைப் பொருளாகக் கொண்டவை ஆக, அவை அமைய வேண்டும் என்று விதி வகுத்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய இலக்கியங்கள் தாம் காலத்தை வென்று நிற்பவை.

அறச் சார்வு இல்லன காலம் வென்று அமையா

அத்தகைய இலக்கியங்கள் இறைவனைப் பாட்டு டைத் தலைவனாகக் கொண்டிருப்பினும் சரி, இறைத் தூதர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டிருப் பினும் சரி, இறை நேசச் செல்வர்களை அல்லது மன்னர் களை, குடிமக்களுள் ஒருவரைத் தலைவராகக் கொண்டி ருப்பினும் சரி, என்றுமே அழியாதிருக்கும் சில நெறி முறைகளை, நீதிகளை, இலக்கியப் படைப்பின் அறுதி குறிக்கோளாகவோ, இலக்கியத்தின் ஊடே இடம் பெறும் பற்பல நிகழ்ச்சிகள் உணர்த்தும் உண்மை யாகவோ எடுத்துக் காட்டவே முயல்கின்றன. அத்தகைய உண்மைகளும், நெறியும், நீதியும், அழுத்த மாகவும் ஆணித்தரமாகவும் வலியுறுத்தப் பெறாத எந்த இலக்கியப் படைப்பும் உயிரற்ற உடல் போன்றதாகவே ஆகும்,

வேற்றுமையுள்ளும் ஒற்றுமை காண்பர்

தமிழ் மொழியினுடைய தனிச் சிறப்பு என்னவென்றால், சைவம், வைணவம், பௌத்தம் சமணம், கிறித்தவம், இஸ்லாம், ஆகிய எல்லாச் சமயக் கருத்துகளும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாமலேயே இணைந்து சங்கமமாகும் இலக்கியத் தோற்றம் சான்றது என்பதே ஆகும்.

பல்வேறு சமயத்தராய இவ்விலக்கிய கர்த்தாக்கள் அனைவருமே தமிழ் இலக்கியத்தின் பொது மரபு வழி நின்று தம்தம் சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளையும், கடப்பாடுகளையும். அந்தந்த சமயப் பெரியார் தம் வரலாறுகள் உணர்த்தும் உண்மைகளையும், ஒன்றுக்கொன்று முரண் உறாத வகையில் படைத்திருக்கிறார்கள்.

சாந்தி மார்க்கத் தலைவர் சரிதையில்

இஸ்லாத்தினுடைய திருத்தூதர் முகம்மது நபி (ஸல்) ஆவார்கள்.

அவர்களைப் பற்றி உமறுப் புலவர் என்னும் பெரும் புலவர் சீறாப்புராணம் என்னும் தலைசிறந்த காப்பியத்தைப் படைத்திருக்கிறார்.

இக்காப்பியம் மூன்று காண்டங்களாக, 92 படலங்களாகப் பகுக்கப் பெற்றது. 5027 திருவிருத்தங்கள் கொண்டது.

இந்தக் காப்பியத்தின் பாட்டுடைத் தலைவரான முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் வாழ்வில் நடந்ததாக ஒரு நிகழ்ச்சியைக் காப்பியக் கர்த்தாவான உமறுப் புலவர் அவர்கள், மானுக்குப் பிணை நின்ற படலம்

என்ற படலத்தில் அமைத்து அழகுறப் பாடி உள்ளார்கள்.

இப்படலம் இலக்கிய நயம் நிறைந்தது. அறச் செறிவும் குண நலனும் பண்புப் பொலிவும் புகட்டும் இப்படலத்தைப் படிப்பது, யாவர்க்குமே பயன் உடைய தாகும்.

* * * * *

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் ஒருநாள் நண்பர் களுடன் கூடி, சோலை சூழ் வரை ஒன்றைச் சார்கிறார் கள்.

அங்கு ஒரு வேடன், ஒரு பெண் மானைக் கண்ணி வைத்துப் பிடித்து, அதன் நான்கு கால்களையும் கயிற்றி னால் இறுகுறப் பிணைத்து நிலத்தில் கிடத்தி இருப் பதையும் காண்கிறார்கள்.

தன் உணவுக்காவே அவன் அதனைப் பற்றி இருப்ப தனை அவர்கள் அறிகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பெண் மானோ தன் துணை ஆகிய கலையினையும், ஈன்று அணிமைத்து ஆய கன்றினையும் விட்டுப் பிரிக்கப் பட்டது. எனவே, அதன் முகத்தில் இன்னலும் சோகமும் கொந்தளிப்பது இயற்கையே.

இதனை முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் காண் கிறார்கள். அதன் பால் இரக்கம் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

கட்டுண்ட பெண் மானோ முகம்மது நபி அவர் களைத் தலை உயர்த்திப் பார்த்துத் தன் கதையைக் கூறத் தொடங்குகிறது.

மான் கூட்டத்திடையே தானும் தன் துணையும் பல காலம் வாழ்ந்ததையும் நெடுங்காலம் சூல் உறாமை

யால் வருந்தியதனையும், பின்னர் இறைவன் அருள் கூட சூல் உற்றதையும், மூன்று நாட்கள் முன்னர், தான் கன்று ஒன்று ஈன்றதையும் கூறுகிறது.

இன்னுயிர்த் துணையும், கன்றும் தன் பிரிவால் வருந்தும் என்பதனையும் எடுத்துக் கூறி, தன்னை விடுவிப்பின் - தனக்குப் பிணையாய் அவர் நிற்பின், தான் தன் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து அவருக்குச் சொல்லத் தகுவன சொல்லி, துணைக்கும் ஆறுதல் கூறி, கன்றுக்குப் பாலூட்டி, பின் அவ்விருவரிடமும் விடைபெற்று மீள்வதாகவும், பின் வேடனுக்கு உணவாய் அமைவதாகவும் கூறுகிறது. ஒரு நாழிகைப் பொழுதிற்குள் மீள்வதாகவும் கூறுகிறது.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் அதற்கு இணங்கி, வேடனைநோக்கி, அதனை விடுவிக்குமாறு கோருகிறார்கள்.

அவனோ இச்சொற்கேட்டு நபி பெருமான் அவர்களைப் பழிக்கிறான். "பிடிபட்ட மானை விடுத்தால் அது தானாகத் திரும்ப வந்து சேரும் என்பது அதிசயமே. அதனை யாராவது எங்காவது கேட்டிருக்கிறார்களா? கண்டிருக்கிறார்களா?" என எதிர்வினா தொடுத்துத் தன் விருப்பமின்மையை வெளிப்படுத்துகிறான்.

நபிகள் பெருமானாரோ தான் அம்மானுக்குப் பிணை நிற்பதாகவும் அது சொன்ன மாதிரி, திரும்பா விட்டால் அவனுக்கு, அவ்வொரு மானுக்குப் பதிலாக இரு மான்களை இரையாகக் கொடுப்பதாகவும் கூறிப்பிணை நிற்கிறார்கள்.

பின் அவன் அதற்கு உட்பட, நபிகள் பெருமானார் அப்பெண்மானைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறார்கள்,

விடுபட்ட மான் தன் துணையையும் கன்றினையும் தேடி அலைந்தும் காணாது, கானகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிகிறது.

இறுதியாகத் தன் துணையை, கன்றை, இனத்தவர் சூழலில் காண்கிறது. பாசமுடன் நெருங்கி, நடந்தன அனைத்தும் சொல்கிறது. துணைக்கு ஆறுதல் மொழி கூறுகிறது. கன்றினை அணைத்துப் பாலூட்டிக் கொடுத்த வாக்கினைக் காக்க வேடன் பால் திரும்பு கிறது.

அதன் துணையோ அதனைத் தடுக்கிறது. தப்பி வந்த பிறகு மீட்டும் போய், தனக்கு யமனாக வாய்த்த வேட்டுவனிடத்து வலிய மாட்டிக் கொள்ள முயல்வது, கண்டும் கேட்டும் அறியாத பைத்தியக்காரத் தனம் என்கிறது. பெண் மானோ தனக்குப் பிணை நின்ற பெருமானாரின் கௌரவத்திற்குப் பங்கம் வரக் கூடாது என்பதனையும் சொல்கிறது. தான் சொன்ன சொல் காவாவிடில், நரகமே சித்திக்கும் என்றும், சொன்னபடி வேட்டுவனை அடைந்து அவனுக்கு இரையானால் தனக்குச் சொர்க்கம் கிட்டும் என்றும் உறுதியாகச் சொல்கிறது.

இனத்திடைப் பிரிந்து ஓடத் தொடங்குகையில், பிரிந்த தாயை மீட்டும் கண்டு மகிழ்ந்த கன்று, எதிர் உறும் நெடும் பிரிவிற்கு வருந்தி, அதனையே பார்த்துக் கொண்டு பின்தொடர முயல்கிறது.

தாயும், கன்றுமாகக் குறித்த பொழுதிற்குள் வேடனைக் கூடுகின்றன.

கண்ட வேடன் வியப்பிலே மூழ்குகிறான். பெரு மானார் அவனைப் பார்த்து "நீ ஒரு மானை விடுவித்

தாய். இரு மான்கள் வந்துள்ளன பார்.மகிழ்ச்சிதானே?" என வினவுகிறார்கள்.

பெண் மான் பெருமானாரின் பாதம் பணிந்து, தனக்காகப் பிணை நின்றதற்காகப் பெரிதும் புகழ்கிறது. பிணையை மீட்டுக் கொள்ள வேண்டி நிற்கிறது.

இதனைக் கண்ட வேடன் உள்ளம் கரைகிறான். பெருமானாரின் பெருமையை உணர்கிறான். விலங்கினத்தைச் சார்ந்த மானின் சத்தியத்தையும் காண்கிறான்; பரவசப்படுகிறான்.

இத்தனைக்கும் பெருமானார் அவர்கள் இரக்கமும், அருளும் உருவானவராக அமைந்ததோடல்லாமல், இறைவனின் திருத்தூதர் ஆக இருப்பதும், வாய்மையின் உருவாக இருப்பதும், அன்புக்கும் அருளுக்கும் சான்றாக இருப்பதுமே காரணம் என்று தெளிகிறான்.

பெருமானாரைப் பணிந்து இஸ்லாத்தை ஏற்று, தான் பாவத்தினின்றும் மீட்சி பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி கொள்கிறான்.

*****

இதுதான் அக்கதை நிகழ்ச்சி. இதிலிருந்து அழியாத அறநெறிகள் பல வெளிப்படுவதைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம்.

இந்த அறநெறி நிறைந்த நிகழ்ச்சியைப் பாடிய பெரும் புலவரின் இலக்கியத் திறனைப் பார்ப்பதும் நன்று.

கொண்டல் கவிக்கும் குடை

நபிகள் பெருமானார் செல்லிடந்தோறும் அவர் தலைக்குமேல் கருமுகில் ஒன்று கவிந்தவாறு வரும் என்று குறிப்பது உமறுப்புலவர் இயல்பு.

குயில் என்ற சொல் மேகம் குறிப்பது. இப்படலத்தின் முதற்பாடலிலேயே பெருமானார் அவர்கள் நகரை விட்டு வெளிச் சென்றதைக் கூறப் போந்த புலவர்

குயில் நிழல் பரப்ப

என்றே தொடங்குகிறார்.

குயில் நிழல் பரப்ப (1)
செழு முகில் கவிகை வள்ளல் (7)
கரு முகில் கவிகை வள்ளல் (41)
கரு முகில் கவிகை வேந்தே! (67)
படர் முகில் கவிகை ஓங்க (72)

என்று இப்படலப் பாடல்கள் பலவற்றுள்ளும் இக் கருத்தை மறவாது கூறிச் செல்கிறார்.

மேலும், இக்கருத்து, நூலினுள் (சீறாப்புராணம்) பலவிடங்களிலும் கூறப்பெறுதல் காணலாம்.

சிறப்புடைப் பெருமகனார் ஒருவர் செல்வுழி, அவர் முடி மீது நிழல் பரப்புவது போல் முகில் கவிந்து செல்வதாகக் குறிப்பிடல் இலக்கிய மரபு.

இராம, இலக்குவர் நடந்து செல்லுங்கால் அவர் தலைக்கு மேல் மயில் முதல் பறவைகள் பந்தரிட்டுச் சென்றன என்பதனைக் கம்பன்,

மயில் முதல் பறவை எல்லாம்,
மணி நிறத்து இவர்கள் மேனி
வெயில் உறற்கு இரங்கி, மீதா,
விரி சிறைப் பந்தர் வீசி, (கம்பன்—*3761*)

எயில் போல் வகுத்து எய்தின என்பான்.

கடுமா வீழ்த்தும் கல்லா ஒருவன்

இந்த நிகழ்ச்சியில் இடம் பெறும் வேட்டுவனை மிக்க அழகிய சொற்களால் இயற்கையாகத் தோன்று மாறு உமறுப்புலவர் வர்ணிக்கிறார்.

வனம் திரி விலங்கு மாய்த்து, வன்தசை வகிர்ந்து வாரி,
தினம் தொறும் கோலில், கோலில் தீ இடை அமிழ்த்தி, காய்த்தி
த(ன்)னம் தனி இருந்து, தின்று தன் தசை பெருக்கல் அன்றி,
அனந்தலின் பொழுதும் வேறோர் அறிவு என்பது அறிந்திலானே. (4)

(அனந்தல்—உறக்கம்)

காலினில் கழலும், நீண்ட கரிய காளத்தின் வீக்கும்
பாலினில் வலையும், கையில் பருவரை தனுவும், கூரும்
கோல் வெரிந் அணியும், தோளில் கூன்பிறை வாளும் மென்மை
வால் உடைப் பறவை சேர்த்தும் கண்ணியும் மருங்கில் கொண்டோன். (5)

வீக்கு—அரைக்கச்சு ;
வரை—மூங்கில் ;
தனு—வில் ;
வெரிந்—முதுகு,

இப்பாடல்கள் அவ்வேட்டுவன் தன்மையை அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. விலங்கினங்களை வேட்டையாடி உண்பதைத் தவிர (அதுவும் வள்ளுவன் கூறுவது போல் 'தானே தமியன் உணல்' அன்றி) வேறு அறியாதவன். தூங்கும் பொழுதும் கூட, உண்ணும் நினைவு அன்றி வேறு அறியான் என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

'தன் ஊன் பெருக்கற்குப் பிறிது ஒன்றன் ஊன் உண்பான்' (திருக்குறள் 251) ஆய அவ்வேடன் ஊன் உண் முறை இயற்கை நவிற்சியாக அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

அத்தகைய வேடன் சொல்லும் செயலும் எப்படி இருந்தன என்பதனையும் புலவர் அழகு ஒழுகக் காட்டியுள்ளார். (பாடல் 4,10)

குறு வியர்ப்பு உதித்த மெய்யும், கொழுந்தசை மணத்த வாயும்
பறி தலை விரிப்பும், கூர்ந்த, படுகொலை விழியும் (6)

கொண்ட அவ்வேடன் தோற்றத்தை, கம்பன் காட்டும் குகனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்.

"காயும் வில்லினன், கல் திரள் தோளினன்; தோற் செருப்பு ஆர்த்த பேரடியினன்; அரை தயங்குற சூழவிட்ட தொடுபுலி வாலினன்; மயிர் வார்ந்து உயர் முன்கையன்; கச்சொடு ஆர்த்த கறைக்கதிர் வாளினன்; நச்சராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்; ஊனொடு மீன் நுகர் நாற்றம் மேய நகை இல் முகத்தினன்; கூற்றும் அஞ்சக் குமுறும் குரலினன்" குகன் என்று கம்பன் பாடுவான். (*1953—1960*)

இராமனைக் காண வந்த குகன் தோற்றத்தைக் கம்பன் காட்டியதனைப் பல்கால் பயின்ற பயிற்சி இப்பாடல்கள் (5,6) வழி வெளிப்பட்டமை காணலாம்.

எரியின் இழுது ஆன நெஞ்சினர்

வேடனால் கட்டுண்ட மானைக் கண்டு அதனிடைக் குறுகுகிறார், நபி பெருமானார். இதனை உமறுப் புலவர்,

குழை குழை தெரியும் செந்தேன் கொழுமலர்க் காவை நோக்கார்;
பொழி மலை அருவி நோக்கார்; புறத்து நல் நிழலை நோக்கார்;
செழுமுகில் கவிகை வள்ளல் செறிதரும் ஈந்தின் செங்காய்
மழை எனச் சொரிவ நோக்கார்; மானையே நோக்கிச் சென்றார். (7)

என்பார்.

அவரது முழுக்கவனத்தையும் ஈர்த்து, கண் பிற பொருளில் செல்லாதவாறு ஆக்கிக் கட்டுப்படுத்தியது கட்டுண்டமான்.

இதனையும் கம்பனது பிறிதொரு பாடலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது நன்று.

முதல்நாள் போரில் தோற்று மணி முடி இழந்து, நிறம் கரிந்து, நிலம் விரல் கிளைக்க, எல் அழி முகத்தினன் ஆகி நின்ற இராவணன், 'இன்று போய் நாளை வா' என இராமன் விடை நல்க, மார்பும், தோளும், நாவும், வாளும், வீரமும் களத்தே போட்டுவிட்டு வெறுங்கை யோடு இலங்கை நகர்க்குள் புகுகிறான்.

அந்நிலையைக் கம்பன்,

மாதிரம் எவையும் நோக்கான், வள நகர் நோக்கான், வந்த
காதலர் தம்மை நோக்கான், கடல் பெருஞ் சேனை நோக்கான்,

தாது அவிழ் கூந்தல் மாதர் தனித்தனி நோக்க, தான் அப்
பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்.

என்பான். (7274)

உள்ளம் கொள்ளா வெள்ளத்துயரால் அழிந்து, சூழல் நோக்காது, செல்கின்ற நிலையை இருவர் பாடல்களும் குறிப்பிடுவது காண்கிறோம். இவற்றில் அமைந்துள்ள தொடரொற்றுமை வியந்து பாராட்டற்குரியது.

நோக்கிய அன்பினார்

மானையே நோக்கிச் சென்றார் என்று முடியும் பாடலின் அமைப்பு ஒரு புறம் இருக்க, அப்பாடல், நபிகள் பெருமானார் எப்படி ஒரு சாதாரண மானிடத்தில் கூட கருணை காட்டினார் என்பதனையும் எடுத்துக் காட்டி நிற்கிறது.

வேடனால் வலையில் பிடிக்கப்பட்டு எடுத்து வரப் பெற்று, கயிறுகளால் பிணைத்துக் கிடத்தப் பெற்றிருந்த மானினுடைய துன்பம், அந்த அளவிற்கு நபிகள் பெருமானாருடைய கவனத்தை ஒருமுகமாக ஈர்த்தது என்பதனைப் புலவர் அற்புதமாக வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்.

மேலும், இதன் பின் அமைந்துள்ள பாடலில்,

பிடிபடு மானின் தன்பால் பேரருள் சுரப்ப நின்றார் (12)

என்றுள்ள அடியும் நபிகள் பெருமானாரின் அருள் உள்ளத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு தன்னையே நோக்கி வந்த நபிகள் பெருமானாரைக் கண்டதும் மான் என்ன எண்ணிற்று,

என்ன பகர்ந்தது என்பதனையும் புலவர் இரு பாடல் களில் விளக்குவார்:

அருள் அடை கிடந்த கண்ணும் அழகு ஒளிர் முகமும் சோதி
சொரி நறை கமழ்ந்த மெய்யும், சூல் முகில் கவிகையோடும்
வருவது தூயோன் தூதர் முகம்மது என்னத் தேறி
பருவரல் உழக்கும் உள்ளத் தொடும் பிணை பகரும் அன்றே. (8)

நெடியவன் தூதர் வந்தார், வேடனால் நிலத்தில் நம் தம்
உடல், உயிர்க்கு இறுதி இல்லை; உழை இனத்தொடும் சேர்ந்து
கடிதினில் கன்றும் காண்போம், என முகம்மதுவைக் கண்ணால்
நொடிவரை இமை மூடாமல் நோக்கியே கிடந்தது அன்றே. (9)

இப்பாடல்களின் அமைப்பின் சிறப்பு ஒரு புறம் இருக்க, அவற்றுள் பொதிந்து கிடக்கும் கருத்தும் மிக உன்னதமாக உள்ளது என்பதும் தெற்றெனத் தெரிகிறது.

உடலும், உயிரும் கெடா

தன்னை நோக்கி வந்தவர்,

தூயவன் தூதர்
நெடியவன் தூதர்
நெடியவன் 'இறசூல் உல்லா'

என்பதனை மான் தெரிந்து கொள்கிறது. அப்படி அது உணர்ந்து கொண்ட மாத்திரத்திலேயே அதன் உள்ளத்தில் நம்பிக்கை உண்டாகிறது.

நம்தம் உடல், உயிர்க்கு இறுதி இல்லை என்ற எண்ணமே வலுப்படுகிறது.

அதன் காரணமாக, பெருமானாரை இமை கொட்டாமல் நோக்கிக் கிடக்கிறது.

புலவர் இப்பாடலில் மானின் நம்பிக்கையை மாத்திரம் விளக்கி விடவில்லை. இஸ்லாத்தின் சமயத் தத்துவம் ஒன்றனையும் விளக்கி விடுகிறார்.

முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் தன்னை நோக்கி வந்ததன் காரணமாகத் தான் இறக்கப் போவதில்லை, உடலுக்குச் சிறிதும் ஊறு இல்லை என்று உறுதியாக நம்புகிறது.

உடற்கு இறுதி, உயிர்க்கு இறுதி என்று பிரித்துக் கூறுவதன் மூலம் நெடியவன் தூதர் பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் இறை சிருஷ்டிகளின் உடலை மாத்திரம் (ஊறு நேரா வகை) காக்கும் கருணை உள்ளம் உடையவர் அல்லர்; அனைத்து இனங்களின் உயிர்க்கும் நற்கதியைக் காட்ட தோன்றியவர் ஆவார் என்பதனையும் மானின் வாயிலாகப் புலவர் உணர்த்தி விடுகிறார்.

வெய்து உண் வெய்யோன்

பொருப்பிடை துறுகல் சார்பில்
பொரி அரைத் தருவின் நீழல்
மருப்புடைப் படலை திண்தோள்
மன்னவர் உடனும் புக்கு
நெருப்பிடை தசை வாய் ஆர்ந்து
நின்ற வேடனையும், செம்மான்
திருப்புதற்கு அருங்கட் டுண்டு
கிடப்பதும் சிறப்பக் கண்டார். (10)

கான்பயில், ஊன் அயில் வேடன் இயல்பை நெருப்பிடை தசை வாய்(த்து) ஆர்ந்து நின்றவன் என்பார்.

'பச்சூனினை இரும்புக் கம்பியில் கோத்து எழுவிய தீயில் சுட்டு, பின் வெந்த அத்தசைகளின் வெம்மையை வாயினிடத்தே இடத்தும் வலத்தும் சேர்த்தி ஆற்றி' தின்பவன் என்பது கருத்து.

இக் கருத்து,

காழில் சுட்ட கோழ் ஊன் கொழுங்குறை
ஊழின் ஊழின் வாய் வெய்து ஒற்றி

(பொருநராற்றுப்படை-*105,106*)

காழ் கோத்த சூட்டு என்கோ?

(யாப்பருங்கல விருத்தி மேற்கோள்)

என்னும் முன்னோர் மொழிகளிலும் காணலாம்.

துறுகல் தொடர்பின்

பொருப்பிடைத் துறுகல் சார்பில்
பொரி அரைத் தருவின் நீழல் (*10*)

சார்ந்த முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் வேடனையும் செம்மான் கிடப்பும் கண்டார்.

துறுகல் என்பது பொற்றைக் கல்பாறை (குண்டுக்கல் பாறை). இது யானை படுத்திருப்பது போன்று காணப் பெறும். இதன் பின்புறம் மறைந்து வேட்டுவர் முன்பால் நுண் வலை விரித்து புள் சிமிழ்த்தல், விலங்குபடுத்தல் இயல்பு.

பெரும்பெயல் உழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்
கருங்கால் வேங்கை வீ உகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை
பிடிக்கை கரந்தன்ன கேழ் இருந் துறுகல்
மாயிருந் துறுகல்...யானையின்...தோன்றும்
மன்றத் துறுகல் மீ மிசை

(குறுந்தொகை—*13, 47, 111, 279, 284*)

என்பன வழக்காறுகள்.

பொரியரைத் தரு

சில மரங்களின் அடிமரப் பட்டைகள் பொரிந்து துகளாகி உதிர்ந்து விழும். நார்போல் உரிந்து போதலும் உண்டு. அவ்வழி பொலிவிழத்தல் இயல்பே. ஓமை, யா, வேம்பு அத்தகையன.

பொரித்தாள் ஓமை
அத்த யாஅத்து பொரிஅரை முழுமுதல்
புன்தாள் ஓமைய சுரன்

(குறுந்தொகை-79, 255, 260)

(ஐங்குறு நூறு 316)

புல்லரை ஓமை
பொரி அரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்

என்பன சங்கத்துப் பெருவரவினவாக அமைகின்றன.

பொரி அரைத் தருவின் நீழல் என்று இங்கு குறித்துள்ளமையால் அத் தரு 'யா' மரம் ஆதல் கூடும்.

யானைக்கு விருப்பமானது.

குமுறுபால் உக

இடை நிலத்து உருக்கிவிட்ட இரசிதம் பரந்தது என்ன
மடி சுதை அமுதம் சிந்த வடிக்க(ண்)ணீர் பனிப்ப, தேங்கும்
உடலகம் துருத்தி ஒப்ப நெட்டுயிர்ப்பு உயிர்த்து காலில்
துடரொடும் கிடப்ப தூயோன் தூதுவர் அடுத்து
நின்றார். (11)

புனிற்றிளங் கன்றைப் பிரிந்து வலைப்பட்டு, வாடுறுமான் தன் இளமறியை எண்ணும் தொறும், மடி சுதை அமுதம் சிந்துகிறது.

துன்பம் மிக்க சூழலில் மகவினைக் கருதி இவ்வாறு குமுறு பால் உகுத்தல் இயல்பே என இலக்கியம் இயம்பும்.

கொம்மை வெம்முலை குமுறு பால் உக,
விம்மி விம்மி நின்று இவை விளம்புவாள். (கம்பன்-2219)

என்பான் கம்பன்.

மேலும் இவர் (உமறுப்புலவர்) பின்னரும்,

மடி முலை இரங்கிப் பாலும் வழிந்தது (35)

வெண்ணிலாக் கதிர் கான்று என்ன
மென்முலை சுரந்த தீம்பால் (50)

என்றும் பாடியுள்ளார்.

தன் குடம்படு நான் முலையிடத்து உராய்வு காண் குழி, தன்னை மறந்து முட்டுவ கன்று என்று எண்ணித் தீம்பால் சோர்வன எருமைகள்.

அன்றி கன்றுள்ளும் அளவிலே மடிசோர்தலும் உண்டு.

காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளி கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு, பச்சைத் தேரை தாலாட்டும் (கம்பன்—44)
மோட்டெருமை வாவி புக
முட்டு வரால் கன்று என்று
வீட்டளவும் பால் சொரியும் (தனிப்பாடல்)

துறுகல் சார்பில் சென்று, அவற்றில் உராயும் காட்டு எருமைகள் தம்மை அறியாது மடி சுதை அமுதம் பெருக்கும்.

பெருகிய பால் அப்பாறைப் பரப்பில் பாவும்.

கூர்ங்கோட்ட, கனை சினத்த அக் காட்டு விலங்குகள் அவ்விடை அகன்ற பின், குறக் குறுமாக்கள் அச்சிந்திய பாலை நவ்விபோல் நக்கி மகிழ்வர்.

இத்தகு காட்சிகளை ஐவ்வாது மலைப் பகுதிகளில் காணலாம் என்பர்.

ஓவாத் துருத்தி

அருங்கட்டுண்டு அவதிப்படு மானின் உடலகம் துருத்தி போலாக, அது நெட்டுயிர்ப்போடு வடிக்கண் நீர்பனித்தது என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மான் பெருமூச்சு விடுந்தொறும் அதன் என்புகள் எழுந்து இயங்குகின்றன.

எனவே அதன் உடலம் துருத்தி ஆக அமைகிறது.

தாங்கவில்லாத் தனிப் பெருந்துன்பத்தினால் தவிப் போர் நெட்டுயிர்த்தல் இயல்பே.

இதனை ஒரு புலவர்,

ஏழூர்க் கொல்லன் ஒரு துருத்தி போல்

தலைவி பெருமூச் செறிந்தாள் என்பார்.

சினம் மிக்க போழ்தத்தும் இவ்வாறு அமைதல் உண்டு.

தொகைக் கனல் கருமகன் துருத்தித் தூம்பு என
புகைக் கொடி, கனலொடும் பொடிக்கும் மூக்கினான்.

(கம்பன்-3655)

என்பான் கம்பன்.

விரிவலையில் விழுந்த மான்

விரித்த கண்ணியில் வீழ்ந்த மான், துள்ளி இடம் பெயர்ந்து ஓடாவகை, அதன் நான்கு கால்களையும் இறுகுறப் பிணித்தான்; பிளவுறு குளம்பிலும் கயிறு குறுக்காகப் பாயக்கட்டினான் வேடன் என்ற இயற்கை நவிற்சியைப் பாடலில் காண்கிறோம்.

கொடி அடம்பு இலையை மானும் குளம்பின் மேல்
சுருக்கும் புள்ளிப்
பொடி உடல் பதைப்பும், வீங்கிப் புகையும் நெட்
டுயிர்ப்பும் நோக்கி
நெடியவன் 'இறசூல்உல்லா' நெஞ்சு நெக்குருகி கானின்
பிடிபடுமானின் தன் பால் பேரருள் சுரப்ப நின்றார். (12)

பிடிபட்ட மான் வயிறு வீங்க, மூச்சு இரைத்தலும், துடித்தலும், விழி செருகிக் கிடத்தலும் இயல்பே. இதனைச் சொல்லோவியமாகப் புலவர் காட்டுகிறார்.

அடம்பின் இலையைப் பிளவுற்றிருக்கும் மான் குளம்பிற்கு உவமம் பயிலல் சங்க வழக்கு.

மானடி அன்ன கவட்டிலை அடு(ட)ம்பு
(குறுந்தொகை 243.)

மரபு வழுவாமல் புலவர் இவ்வுவமம் ஆள்கிறார்.

இப்பாடலில் இறசூல் என்பது தூதர் என்ற பொருளதாய், அல்லா என்ற சொல்லின் தொடர்பால், அல்லாவின் திருத்தூதர் ஆகிய முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைக் குறிக்கிறது.

பேரருள் சுரப்ப என்ற சொல் ஆட்சி மூலம் பிற உயிர்கள் இடத்துப் பெருமானார் காட்டும் அருட்சிறப்பு வெளிப்படுகிறது.

இரியல் போயின

மான் தன் வரலாற்றைப் பெருமானிடத்துக் கூறும் பொழுது,

அத்திசைக்கு எதிரில் மேல்பால் அடுத்து ஒரு
குவட்டின் கண்ணே
மத்தகக் கரியும் மாய்க்கும் வரிப்புலி முழக்கம் நீண்ட
குத்திரத்து அசனித் தாக்கின் குவலயம் அதிரக் கேட்டு
தத்தி எத்திசையும் திக்கும் தனித்தனிச் சிதறினேமால்.(22)

கூடிய தூறும் பாரில் குளித்திட குதித்து வல்லே
ஓடிய திசையில் ஒன்றை ஒன்று காண்கிலாதால், யானும்
வாடிய மனத்தினோடும் மறியையும் நோக்காது ஆக்கை
ஆடியில் துரும்பாய் வேறு ஓர் அடவியின்
அடைந்திட்டேனால். (23)

என்கிறது.

வரிப்புலிக்கும், வளை கைக்கரிக்கும் மாறாப் பகை உண்டு. ஒன்றையொன்று அடுதலும் தொலைதலும் அவ்வவற்றியல்பே. கரியால் வயப்புலி மாய்தலும், வரிப்புலியால் மதகரி மாய்தலும் உண்டு. கரியும் மாய்க்கும் வரிப்புலி என்ற தொடர், இவ்விரு பொருளைத் தருதல் காணலாம், குரங்கு எறி விளங்காய் போல.

சிறுகண், பெருங்களிறு வயப்புலி தாக்கி
தொல் முரண் சோரும்.
நெடுங்கை வன்மான் கடும்பகை உழந்த
குறுங்கை இரும்புலி கொலை வல் ஏற்றை.
அண்ணல் யானை அணிமுகம் பாய்ந்தென
மிகுவலி இரும்புலிப் பகுவாய் ஏற்றை.
(குறுந்தொகை—*88, 141, 343*)

என்பன இக்கருத்தினை விளக்கும்.

தாரணி எருத்தின் வாரல் வள்ளுகிர்
அரிமான் வழங்கும் சாரல், பிற மான்
தோடு கொள் இனநிரை நெஞ்சதிர்ந்தாங்கு
(பதிற்றுப்பத்து—*12*)

எனும் சங்க நூல்.

போர் உகிர் வள் புலி, பொல்லா முழக்கினால் வனத்திடை வாழ்ந அஞ்சி மூலைக்கு ஒன்றாய் முடுகி ஓடின. (*22, 33*)

அவை ஓடின விதத்தைக் கண் முன் நிறுத்துகிறது இப்பாடல் (23).

ஆக்கை ஆடியில் துரும்பாய் வேறு ஓர்
அடவியில் அடைந்திட்டேன்

என்று மான் கூறுவதாகப் புலவர் அமைக்கிறார்.

பொருந்திடம் அறியாது, போக்கிடம் தேறாது இரியல் போன விலங்குகட்கு உவமமே ஆடி(க்காற்று) யில் துரும்பு.

கம்பனும் இக்கருத்தை (சிதறி ஓடல்)

மாருதம் அறைந்த பூளை
காற்று உறு சாம்பல்
வெள்ளிடைக் கரந்த பூளை (கம்பன்—7271,7367,9547)

என்ற தொடர்கள் வழி விளக்குவான்.

இமயமும் துளக்கும் (பண்பின்) காற்று

ஆடி மாதத்தில் பெருங்காற்று வீசும். இது இந்நாட்டவர் நன்கறிந்த ஒன்று.

ஆடிக் காற்றில் அம்மியும் பறக்கும்

என்னும் தொன்மொழி.

கனகல்லில் அமைந்த அம்மியே பறக்கும் ஆயின் அற்பத் துரும்பு என்ன நிலையை அடையும்?

அல்லாமலும், 'ஆடியல்' துரும்பு எனப் பாடபேதம் கொண்டு தரிப்பிடம் அறியாது தறிகெட்டு ஓடும் விலங்குகள் எனப் பொருள் கொள்வர்.

(ஆடு இயல்—எப்பொழுதும் அசையும் இயல்பு)

மானினம் எப்பொழுதும் வெருவும் இயல்பினது எனினும் நிலைஇய அச்சமிகையால் இடப்பெயர்வு கொண்டு வாழ்வதில்லை.

இப்பிணையே முன்னர்,

என் உயிர் என நீங்காத இனமும் என் கலையும் கன்றும்
துன் இடத்து திரண்டு பைம்புல் துறை தொறும்
மேய்ந்து, நாளும்
முன்னிய பசிகள் தீர்த்து............
மன்னிய மலையின் சார்பு மனப்பயம் அகற்றி
வாழ்ந்தோம். (18)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

எனவே ஓரிடத்து நிலையா வாழ்க்கை அவைகட்கு இல்லை.

நில்லாது இவ் யாக்கை நெடிது

மான் போன்ற எளிய விலங்குகள் வேட்டுவனுக்கு இரையாகாவிடினும், பிற கொடிய ஊன் தேர் கொட்பின் விலங்குகட்கு இரையாகியே தீரும். இங்கு வேடுவனால் பிடிபட்டு அவனுக்கு இரையாக வேண்டிய மான், தான் தன் இறப்பின் முன் தன்னுடைய துணையையும், கன்றையும் இறுதியாகக் கண்டு மீள, நபி பெருமான் தனக்குப் பிணை நிற்கவேண்டும் என்று கோருகிறது. அப்பொழுது 'யாக்கை நிலையாமை' என்ற பேருண்மையை எடுத்துக் கூறுகிறது. அப்பாடலாவது:

இச்சிலைவேடன் கையில் இறத்தலை உளத்தில் எண்ணி,
அச்சம் உற்று உரைப்பது அன்று. இவ்வவனியில்
சீவன் யாவும்
நிச்சயம் இறத்தல் அல்லால் இருப்பவை நிலத்தில்
உண்டோ?
முச்சகம் விளங்கும் தீனின் முதல் மறை முறைமைச்
சொல்லாய்! (30)

(முச்சகம்—மூன்று உலகம்)

இப்பாடலில் அமைந்துள்ள தீன் என்ற அரபுச் சொல் 'மார்க்கம்' என்ற பொருளது. சிறப்பாகச் சாந்தி மார்க்கம் ஆகிய இஸ்லாத்தைக் குறிக்கும்.

'யாக்கை நில்லாது' என்ற அற்புதமான இயற்கை உண்மை, அழகாக எடுத்துக் காட்டப் பெறுவதோடு இன்னொரு இலக்கிய நயமும் இடம் பெற்றிருக்கிறது.

"பிறந்தன இறக்கும்; இறப்பே உறுதி. சென்று மீள வர வேண்டும் என்று கோருவது இறத்தலுக்கு அஞ்சித் தப்பிப் போக அன்று. இறுதி ஆசையே, கொண்ட துணைவனையும், கன்றையும் கண்டு வரவேண்டும் என்ற எண்ணமே காரணம்" என்கிறது.

பகைப்புலத்தார் திறலைப் பல்வகையில் பாராட்டி, அவர்களை வேறல் அரிது என்று விளம்பி, தம் மாட்டுத் தவறு உண்டு ஆதலின் தவறு பொறுக்க வேண்டுதல் தவறு அன்று என்றும் கூறித் தன் தந்தையிடம் 'சீதையை விடுக' என்று வேண்டும், இந்திரசித்து, இவ்வாறு, தான் கேட்டதற்குக் காரணம் கூறுவான்:

> ஆதலால் 'அஞ்சினேன்' என்று அருளலை; ஆசைதான் அச்
> சீதை பால் விடுதி ஆயின், அனையவர் சீற்றம் தீர்வர்;
> போதலும் புரிவர்......" (9121)

என. 'போர்க்கு அஞ்சியோ, பொன்றலுக்கு அஞ்சியோ தான் இது புகலவில்லை' என்றும் இந்திரசித்து கூறு கிறான். இவ்விரு (மான், இந்திரசித்து) கூற்றுகள் ஒப்பு நோக்கத் தக்கன.

இவ்வழி உமறுப் புலவர் அவர்களது பரந்து பட்ட பல் நூல் பயிற்சி அவர்தம் காப்பியத்தில் வெளிப் படுவதைக் காணலாம்.

அவரது ஆழ்ந்து, அகன்று நுண்ணிய இலக்கியத் தேர்ச்சி கண்டு வியக்கிறோம்.

மனித வாழ்க்கை நில்லா இயல்பிற்று. நீரில் குமிழி, புல்நுனி பனித்துளி இதற்கு உவமமாகப் பயிலப் பெறும்.

யாக்கை, இளமை, செல்வம்—இம்மூன்றன் நிலை யாமையைப் பெரிதும் வற்புறுத்துவது நாலடியார்.

அந் நூலில்,

படுமழை மொக்குளின் பல்காலும் தோன்றி
கெடும், இது ஓர் யாக்கை

என்றும்,

'புல்நுனி நீர்போல் நிலையாமை, என்று எண்ணி
இன் இனியே செய்க அறவினை
(நாலடியார்—7,9)

என்றும் கூறப்பெறுவன நோக்கத் தக்கன.

மேலும் நீதி நெறி விளக்க நூலின் முதற்பாடலும் இக்கருத்தையே சுட்டும்.

முன்நாள் இரவு, பனி பொழிய, மறுநாள் காலையில் புல்லிதழில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் துளிகள் (நீர்க் குடங்கள் என்பார் புதுக்கவிஞர் ஒருவர்) மிக்க ஒளி உடையனவாய்த்திகழ் தரும்.

இதனின் வனப்பில் ஈடுபடாதார் யார்?
புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள்,

பறிபடாப் பசும் புல் பூமி, பட்டுத் தைத்திட்ட பெட்டி
திறந்த அப் பெட்டி எங்கும், சேர் மணி வைரக்குப்பை

என்று வியப்பார்.

பிறிதொரு புலவர்,

மாமரகதப் புல் அணி மஞ்சம்;
அதன் மீதே பனித்துளி கொஞ்சும்;
வெண்ணிலவில் அதன் ஒளி விஞ்சும்;
அதை வைரம் கண்டு அஞ்சும்.

என்று இயல்புபட, இயைபுபடப் பாடியுள்ளார்.

மூங்கில் இலை மேலே,
தூங்கும் பனி நீரே!
தூங்கு பனி நீரை
வாங்கு கதிரோனே!

என்ற ஏற்றப்பாட்டைக் கேட்ட கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன்,

ஏற்றப் பாட்டிற்கு எதிர்ப்பாட்டில்லை

என்று கூறி வியந்தான் என்ப.

இப்புல் மகுட நீர்க்குடம் (துளி) நெடுந்தொலையில் உள்ள பனை மரத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் காட்டும்.

தினை அளவு போதாச் சிறுபுல் நீர் நீண்ட
பனை அளவு காட்டும் படித்தால்

(திருவள்ளுவ மாலை)

என திருக்குறள் அளவிற்கும், சிறப்பிற்கும் இவ்வுவமம் பயிலப் பெறுகிறது.

கண் கவர் வனப்பும், மிக்க ஒளியும் உடைய வாயினும், கதிரவன் கனை சுடர் கால் சீய்த்தபின் இவை இல்லாதொழியும்.

இவ்வாறே மனிதவாழ்வு, வனப்பும் ஒளியும் உடையதாயினும் பொக்கெனப் போய் ஒழிவதே.

இதனை நன்கு தேர்ந்த நாவலர் உமறுப்புலவர் மான் வழி இக்கருத்தைக் கூறுகிறார்:

கலை எனைப் பிரிவிலாது கண் இமை காப்பது என்ன
அலைவு அறக் காப்ப சில நாள் அவனியில் கலந்து வாழ்ந்தேன்;
குலவிய மறியும் ஈன்றேன்; குறித்து இனி இருப்பது என் கொல்?
இலை நுனி பனியின் யாக்கை இறத்தலே நலத்தல் மன்னோ. *(31)*

பின்னரும் இந் நில்லாமையை குறித்து

இறப்பதே சரதம் அல்லால் இருப்பதற்கு இடம் மற்று உண்டோ? (57)

என வினவுவார்.

கன்றும் கலையும் என் ஆகினவோ?

தன் துணை பிரிந்த அப்பிணை தன் கலையை, கன்றைக் கருதித் துன்புறுகிறது. அப்போது,

வரிப் புலி முழக்கம் கேட்டு, மான் இனம் சிதறி தம்தம்
தரிப்பு இடம் அறியாது, ஒன்றுக்கு ஒன்று உடன் சாராது
எங்கும் உரைப்ப அரிது என்ன போந்ததால்,
எனது ஒருத்தல் தேடி
இரைப்பு அறா நெடி கான் போய் போய் இருந்ததோ? இறந்த தேயோ? *(33)*

ஒல்லையின் ஓடி, நீங்காது ஒருத்தல் இன்று அளவும் மோந்து
புல்லினைக் கறியா நீரும் புசித்திடாது இருந்து தேடி
அல்லல் உற்று, அழுங்கி, கண்ணின் அருவி நீர் சொரிய வாடி
பல்லவம் எரியின் புக்கது எ(ன்)ன உடல் பதைக்கும் அன்றே. *(34)*

பிடிபடும் இதற்குமுன்னே மூன்றுநாள் பிறந்து புல்லின்
கொடி நுனை மேய்ந்து நீரும் குடித்து அறியாது, பாவி
மடிமுலை இறங்கி பாலும் வழிந்தது குழவி சோர்ந்து
படி மிசை கிடந்து என்பாடு படுவதோ அறிகிலேனே. (35)

என்று அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அரற்றுகிறது.

தன் துணை பிரிவாற்றாது, உண்ணல் செல்லாது உயங்குவதைக் குறித்து, பிணை வருந்துவதனை சீதை இராமனைக் குறித்து இரங்குவதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

அருந்தும் மெல் அடகு ஆர்இட அருந்தும்!

என்ற தொடர் நம் நினைவில் எழாது போகாது.

அகலாக் கவற்சி

ஈன்றணிமை உடைய கன்றினைக் குறித்துக் கவல்வதும் இயல்பே.

முலைக்கோள் மறாத கன்றினைப் பிரிந்த தாய்மான் கதறாது என் செய்யும்?

கன்றின் துயர் அளவிட்டுரைக்க இயலாதது. வன்திறல் அரசன் ஒருவனைப் பகைத்தோர் நாடு, ஓவாது கூவி அலமரும் என்பர். அதற்கு உவமம் ஆக அமைவது தாயில் குழவியின் ஓவா அழுகை ஒலியே.

தாயில் தூவாக் குழவி போல
ஓவாது கூவும் நின் உடற்றியோர் நாடே.

(புறநானூறு-4)

என்று இலக்கியம் இயம்பும்.

புனிற்றிளங் கன்றினைப் பிரிந்த பிணை,

புல்வாய்ப் புனிற்றிளங் கன்றும் உணாதே
நல்லேன் தீம்பால் நனைக்குமோ தரை?

என்று அரற்றுகிறது.

பொங்கு கருணை

மானினுடைய இவ்வுரையைக் கேட்ட நபிகள் பெருமானார் மனத்தில் கருணை பொங்குகிறது.

எனவே, வேடனைப் பார்த்து,

.........கன்றிடை வருத்தம் தீர்த்து
தான் வரும் அளவும் யானே பிணை... (40)

என்று தானே பிணை நிற்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

அப்படிச் சொன்னவர், தீன் என்னும் பயிரைக் காத்து செழும்புகழ் விளைக்கும் செம்மல் (40), என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

நபிகள் பெருமானாரின் இக்கூற்றினைக் கேட்ட வேடுவன்,

ஒண்புயம் குலுங்க நக்கி
தெரிதரும் அறிவினோடும் சினத்தொடும் கலந்து தேர்ந்து
கருமுகில் கவிகை வள்ளல் கவின்முகம்
நோக்கிச் சொல்வான். (41)

என்று புலவர் கூறுகிறார்.

இப்பாடலில் (41) பல சிறப்புகள் அடங்கி இருக்கின்றன.

அந்த மானினிடத்து நபிகள் பெருமானார்க்குப் பிரியமும், இரக்கமும் உண்டாகி இருந்தன. அதனால் தான், அம்மானுக்குத் தான் பிணை நிற்பதாக

அவர்கள் சொல்கிறார்கள் என்பதனை வேட்டுவன் உணர்ந்து கொள்கிறான்.

எள்ளல் நகையுன்

எனினும் பெருமானார் கூற்றைக் கேட்ட அவனுக்குச் சிரிப்புதான் வருகிறது.

அந்தச் சிரிப்பு அறிவினோடும், சினத்தினோடும் சேர்ந்த கலவை.

உணவுக்காகப் பல இடங்களில் அலைந்து திரிந்து, பின் கஷ்டப்பட்டு வலை விரித்து, காத்திருந்து, நெடு நேரத்தின் பின் அவ்வலைப்பட்ட மானை-கையகப்பட்ட மானை - எளிதில் விட்டுவிடுவது என்பது அவனால் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்று.

மேலும் அந்த மான், பெருமானார் அவர்களைப் பார்த்து, தன் கலையைக கண்டு, கன்றுக்குப் பாலூட்டி, உறவினரிடம் விடைபெற்று வந்து, வேட்டுவனுக்கே இரையாக அமைவதாகவும், அதுவரை பெருமானார் அவர்கள் தனக்குப் பிணையாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறது.

மானின் நெஞ்சு உருக்கும் இந்த வேண்டு கோளும் அதனை ஏற்ற பெருமானாரின் உள்ள நெகிழ்வும் அந்நெகிழ்வின் அடிப்படையில் அவர்கள் செயற்பட முனைந்ததும், வேடனுக்கு நகைப்புக்கு இடமான செயலாகவே தோன்றுகின்றன.

வந்திருப்பவர் இறைத் தூதர்தாம் என்பதனை அவன் அறிந்து கொண்டுதான் இருக்கிறான். அந்த இறைத் தூதர் கூறுவனவோ அவனுடைய அறிவுக்கு அமைதி தரத்தக்கனவாக அமையவில்லை.

பொருந்துமோ இச்சொல்

மான் போன்ற உயிர்ப் பிராணிகளை வேட்டையாடி தானே தமியன் உண்டு வாழ்கிற அவனுக்குக் கஷ்டப் பட்டுத் தான் பிடித்த ‘அந்த மானை விடுவிக்க’ என்று பெருமானார் அவர்கள் கூறுவது, கோபத்தையே உண்டாக்குகிறது.

எனவேதான் அவன் நகைப்பதோடன்றி,

பெருத்த மான் தசையால் இற்றைப் பெரும்பசி
தவிர்ந்தது என்று உள்
இருத்தி இங்கு இருந்தேன்; அந்த இருமனக் களிப்பை நீக்கி
வருத்தம் உற்றிடும் சொல் சொன்னீர் முகம்மதே;.... *(43)*

என்று பெருமானாரை நோக்கிப் பேசத் தொடங்கு கிறான்.

...விண்ணும் மண்ணிலும் புகழின் மிக்கோய் *(43)*

என்று அவர்களை விளித்து,

“நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இம்மானை வலையில் பிடித்து இங்கு கொண்டு வந்து கட்டி வைத்துள்ளேன். இதனால் என் பசி தீர்ந்தது என்ற களிப்போடும் இருக்கிறேன்.

அக்களிப்பினை மாற்றி ‘இந்தப் பிணையை விட்டு விடுக’ என்று சொல்கிறீர்கள். எவர்க்கும் இச்செயல் பொருந்துவது அன்று.

முதலில் பிடிபட்டு விட்ட மான் ஒன்று விடுவிக்கப் பெறுமானால், அந்த மான் முன்னர்த் தன்னைப் பிடித்த மானிடர் முன்னர் திரும்ப வரும் என்று அறிவுள்ளவர் எவரும் எதிர்பார்க்க முடியுமா? சொல்லத் தான் முடியுமா?

எனவே,

......எவர்க்கும் இச்சொல்
பொருத்தமது அன்று; (43)

இவ்வாறு கூறுதல் தவிர்க" என்று கேட்டுக் கொள்கிறான்.

உறுதி இது

அதற்குப் பிறகு பெருமானார் அவர்கள் அவ் வேடுவனைப் பார்த்து "இந்த மான் தான் சொன்னது போல் கடிகைப் பொழுதில் உன்னிடம் திரும்ப வாராமற் போனால், உன் பசி தீர்க்க ஒன்றுக்கு இரு மான் என நான் தருகிறேன். உறுதி இது. எனவே இது குறித்து நீ அஞ்ச வேண்டா" என்று சொல்கிறார்கள்.

ஒருவாறு இசைந்து

பெருமானார் இவ்வாறு சொல்லிவிட்ட பிறகு வேடுவனுக்குத் தர்ம சங்கடம் உண்டாகி விடுகிறது. மானை விடவும் விருப்பமில்லை; பெருமானார் கூற்றைத் தட்டவும் முடியவில்லை. எனினும், 'என்னதான் நடக்கும் என்று பார்ப்போமே' என்று எண்ணி, பெருமானார் அவர்களிடம் அவர் கூற்றுக்குத் தான் இணங்குவதாகவும், மானை விடுவிக்க இசைவதாகவும் கூறுகிறான்.

அப்பொழுதும் அவன் நெஞ்சில் எங்கோ ஒரு மூலை யில் ஒரு சந்தேகம் இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

எனவே பெருமானார் அவர்களை நோக்கி "உயிர் களுக்கு என்றும், எள்ளளவும் இரக்கம் காட்டாத வேட்டுவக் குடியில் பிறந்தவன் நான்; எனது உள்ளத் தியல்பு தெரிந்த பின்னரும் பிடிபட்ட மானை

விடுவிக்குமாறு கூறுகின்றீர்கள். இதற்கு மேலும் நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது. உங்களது மதுர வாய்மைக்கு மாறு ஒன்றும் பகரமாட்டேன். மானினை நீங்களே அவிழ்த்து விடுப்பீராக!'' என்று வேண்டுகிறான்.

கதையை இவ்வாறு உமறு அவர்கள் சொல்லிப் போவதில் அற்புதமான உளவியல் தத்துவம் வெளிப் படுகிறது.

தானே மானை அவிழ்த்து விட்டால், பின்னர் அது திரும்ப வாராமற் போகுமானால், தானே அதற்குக் காரணம் ஆகிவிட்டதாகப் பிறர் சொல்ல இடம் இருந்து விடுமோ என்ற ஐயத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த அச்சம் காரணமாக

உயர்ந்த மேன்மை
வள்ளல்! நும் மதுர வாய்மை மறுத்திலேன் விடுத்திர். (47)

என்று பெருமானாரைப் பார்த்துக் கூறி விடுகிறான்.

தளை அவிழ்ந்தது

அக்கருத்தினை ஏற்ற அருளாளரும் அவ்வாறே செய்கிறார்கள்.

இருந்து கால் மடக்கி நீட்டி எழுந்து உடல் முறுக்கு நீக்கி
மருந்து எனும் அமுதத் தீஞ்சொல் முகம்மதின் வதனம் நோக்கி
பொருந்திய கலிமா ஓதி புகழ்ந்து உடல் பூரிப்போடும்
திருந்தவே டனையும் பார்த்துச் சென்றது கானில் மானே. (49)

பெருமானார் அவர்களால் விடுவிக்கப் பெற்ற மான் என்ன செய்தது என்பதை மிக அற்புமாக இப்பாடலில் புலவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கிராமப் புறங்களில் மாடுகட்கு 'லாடம்' கட்டுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். மாட்டினைத் தரையில் வீழ்த்துவர்; நான்கு கால்களையும் இறுகுறப்பிணிப்பர்; பின்னர் கொண்ட செயல் மேவுவர்.

அந்த மாடோ விழிகள் செருக, வாயில் நுரைதள்ள, நெட்டுயிர்ப்போடு விளங்கும். பின்னர் கால் பிணைப்பு கட்டவிழ்த்து விடப்பட மகிழ்வுடன் எழ முயலும்; இயலாது. மடக்கி, தொடக்கி வருந்துறும் நிலையின தான அவ்விலங்கால் உடனே எழ இயலாது. கால்களை மடக்கி, நீட்டி, உடல் முறுக்கி, சிறிது நேரம் கழித்த பின்னர்தான் எழுந்து செல்லல் முடியும்.

அதனை ஒப்பவே, இந்த மானின் நிலையும் இருந்தது. கால் தளை நீக்கம் பெற்ற பின்னர் அதன் செயலைப் புலவர் இயல்பு நவிற்சியணி பொருந்த பாடி ஒரு சொல்லோவியமே படைக்கிறார்.

கன்று கண்டளவில்

பெருமான் பிணை நிற்க, விடுதலை பெற்ற பெண் மான் எவ்வாறு ஓடி, தன் கன்றைக் கண்டு, பரிந்து அணைத்துப் பாலூட்டியது என்பதனைப் புலவர்,

வெண்நிலா கதிர் கான்று என்ன மென்முலை சுரந்த தீம்பால்
மண் எலாம் நனைப்ப, சூழ்ந்த வனமெலாம் திரிந்து தேடி
கண்ணினில் இனம் காணாது கலங்கி ஓர் வனத்தின் கண்ணே
எண்ணரும் பிணையும் கன்றும் கலையுடன் இனிது கண்ட. (50)

மலைவுஅற இனத்து உள்ளாகி மனத்தினுள் கவலை நீக்கி
கலையின், உள் வருத்தம் தீர்த்து, கன்றினை அணைத்து, விம்மு
முலையினை ஊட்டி, மென்மை முதுகு வால் அடிநா நீட்டி
அலைதர வளைத்து, மோந்து, வேட்கையை அகற்றியது அன்றே. (51)

என்று பாடுவார்.

காலை மனை நீங்கி, மேய்ச்சலுக்குச் சென்று, மாலை வீடு சேரும் பசு, காலுண்ட சேற்று மேதி, இவை கன்று உள்ளிய அளவில், கனைப்ப பால் சோரும் என்னில், பிரிந்த நிலையில், துள்ளு கன்று காண் ஆவலில் ஓடும் மான் மடித்தலம் சொரிந்த பால் மண்தலம் நனைத்தது என்பது விந்தை அன்று.

கன்று அணைத்து, பாலூட்டும் மான் செயல்கள் இயற்கையாக அமைவன காணலாம்.

நின்ற சொல்லராய் நிற்றலே பெருமை

'பொல்லா மானிடர்க்குக் கொடுத்த வாக்கு பிழைப்பின், பிழை இல்லை. போக வேண்டா. இரு ஈங்கு' எனத் தடுத்த தன் கலையினிடத்து மான் கூறுவது மானுடர் கொள்ளத்தக்க நெறியாதல் காணலாம். 'காக்கக் கடவிய சொல் காவாமை கடு நரகு உய்க்கும்' என்று எளிய உயிர் வழி நமக்குப் புலவர் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

என் உயிர் அதனை வேடன் இரும்பசிக்கு இயைய ஈந்து
நல்நபி பிணையை மீட்ப நன்மனம் பொருந்திலேனால்
பொன்னுலகு இழந்து தீயும் நரகினில் புகுவது அல்லால்
பின்னொரு கதியும் உண்டோ? பிழையன்றிப் பெருமை அன்றே. (56)

தீயும் நரகு என்று புலவர் ஆளும் தொடர், 'எரி வாய் நிரயம்' என்றும், 'நீங்கா நிரயம்' என்றும், 'வரையா நிரயம்' என்றும் சங்கத்துப் பெருவரவினதாய் வழங்கப் படுவது.

சொல் மாறினார் நரகம் புகுவர். அத்தகையோரை அண்ணாத்தல் செய்யாது அளறு[1] என்பது இந்நாட்டு இலக்கிய மரபு.

தீயவர்களை 'நரகம் ஆள்வான்'[2] என்று குறித்த லும் உண்டு.

இவ்வாறு, ஐயறிவு உடைய விலங்கின் வாய்மொழி யாகக் கூட, கொடுத்த வாக்கினைக் காக்க வேண்டும் என்ற கடப்பாடு உணர்த்தப் பெறுகிறது.

மரபு வழு

மரபுக்கு மாறாக, மானின் இளங்கன்றைப் பார்ப்பு எனக் குறிப்பிடுகிறது ஒரு பாடல் தொடர்.

வேறு உரை பகரேல் பார்ப்பை வெறுத்து முன்
இனத்தை நீத்து
மீறு எனப் போதல் வேண்டா (54)

என்பதே அத்தொடர்.

பறப்பவற்றிளமையைப் பார்ப்பு எனல் மரபே என்னும் தொல்காப்பியம்.

வெள்ளம் தீப்பட்டது என வெரீஇ-புள்ளினம் தம்
கைச் சிறகால் பார்ப்பொடுக்கும் கவ்வை
(முத்தொள்ளாயிரம்-14)

என்றுள்ள தொடரிடை இம்மரபு காணலாம்.

---

1. திருக்குறள் 2. இராஜ நாயகம்

எனினும், குருவிக் குஞ்சினைப் பிள்ளை என அமைக்கிறது குறுந்தொகை. (48)

கூம்பிய சிறகர் மனை உறை குரீஇ

....

இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையொடு வதியும்.

ஆக இவ்வாறு மரபு மாறி அமைத்தல் மரபு வழுவமைதி எனக் கொள்ளலாகும்.

மாறியது நெஞ்சம்

பிணை (பெண்மான்) கன்றுடன் திரும்ப வந்ததைக் கண்டவுடன் வேட்டுவன் மனம் மாறி விடுகிறான்.

பெருமானார் அவர்களுடைய பெருந்தன்மையையும், அவர் அனைத்து உயிர்களிடத்தும் காட்டும் கருணையையும் நேரிலேயே கண்டு விட்டான். மேலும் அவர் இறைத் தூதர் என்று பிறர் சொன்னதைக் கேட்டறிந்த அவன் நேரிலும் கண்டு விட்ட காரணத்தால் மனம் மாறுகிறான்.

இவ்வாறு, இந்நிகழ்ச்சி அவன் மனத்தை மாற்றி விடுகிறது.

அவன் மானையும் அதன் கன்றையும் உணவுக்கு என ஏற்காது, அவற்றை மகிழ்வுடன் செல்ல விடுவித்ததோடன்றி, இறைத் தூதர் அவர்களை அணுகி அவர் போதித்த மார்க்கத்தினை ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

மான்-ஈமான்

இதனைப் புலவர்,

தேனைக் குங்குமங்கள் சிந்த செழித்த திண் புயத்துவள்ளல்
கானைக்குவ் விடத்தில் காட்டும் கமலமென்பதத்தைப் போற்றி

தானைக்கும், பதிக்கும் யானே தலைவன் என்பவர்
போல் வேடன்
மானைக் கொண் டுவரப் போய் ஈமானைக்
கொண்டு அகத்தில் புக்கான். (71)

என்று கூறுவார்.

இப்பாடலில் பொதிந்திருக்கும் சிறப்பு ஒருபுறம் இருக்க, ஈற்றடியின் அமைப்பின் அழகும் உன்னி உன்னி வியக்கத் தக்கது.

ஈற்றடியின் முதல் சொல் மான் என்பது. அதே அடியில் ஈமான் என்ற சொல்லும் இடம் பெற்றிருக்கிறது.

மானைக் கொண்டு வரப்போய் ஈமானைக்கொண்டு திரும்பினான் என்ற விடத்துச் சொல் அடுக்கு இன்னோசை பயந்து நிற்றலைக் காண்கிறோம்.

அடிப்படை-ஈமான்

ஈமான் என்ற அறபுச்சொல், நம்பிக்கை என்ற பொருள் தரும். இங்கு இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையைக் குறிப்பிடுகிறது. இறைவனிடத்தும், அவன் திருத்தூதரிடத்தும் நம்பிக்கை கொள்ளுவதைக் குறிக்கும். இத்தகைய அடிப்படைக் கொள்கையையே வேட்டுவன் கொண்டான் என்று பொருள் தருகிறது.

ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியை, - ஐயறிவு உயிரினத்தின் வாழ்வு நிகழ்ச்சியை, நூலின் ஒரு கூறாக அமைத்துக் கொண்டு அதன் வழி இலக்கிய நயம்பட, அறச் செறிவு மேவ, வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்களை நிறுவி, உயர்விற்கும், உன்னதத்திற்கும், இலட்சியத்திற்கும் இடம் தந்து நூல் யாத்த சிறப்பினர் உமறுப் புலவர்.

இத்தகைய ஆக்கம் தலைசிறந்த இலக்கியப் பயிற்சி மிகுந்த ஒரு சிலராலேயே இயலும். அவர்களே இறவாப் புகழ் பெறுவர்.

□

3. இதழ்கள் குவிவதால் இலக்கியம் பெருகுமா?

பெருகுவன எவை?

இந்தக் கேள்விக்கு விடையோ, விளக்கமோ காண்பதற்குமுன்னால், இலக்கியம் என்பது எது என்பதை இனம் கண்டு கொள்ள வேண்டும். 'இதழ்கள்' என்பது நமக்குத் தெரிந்தவையே. நாளிதழ், வார இதழ் மாதம் இருமுறை இதழ், மாத இதழ் என நம்மிடையே பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தினந்தோறும் புத்தம் புதியனவாகத் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. எனவே, இதழ்கள் பெருகத்தான் செய்கின்றன; அதனால், இலக்கியம் பெருகுகிறதா என்பது தான் கேள்வி.

இலக்கு

'இலக்கியம்' என்ற சொல்லிலேயே, 'இலக்கு' என்பது அடங்கியிருக்கிறது. 'இலக்கு' என்ற சொல்லுக்கு, 'குறிப் பொருள்' அல்லது 'குறிக்கோள்' என்பதுதான் பொருள். 'இலக்கியம்' என்ற சொல்லுக்கு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டிருக்கும், Tamil Lexicon என்னும் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, 'ஆன்றோர் நூல்' என்ற பொருளைக் கொடுப்பதோடு 'குறி' என்ற பொருளையும் கொடுக்கிறது. எனவே, இலக்கியத்துக்கு வேறு எது இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் 'குறிக் கோள்' என்பது இருந்தேயாக வேண்டும். உண்மையில், ,இலக்கியம்' என்ற சொல்லும், 'இலட்சியம்' என்ற

சொல்லும், ஒரேபொருளையே கொடுக்கும். ஆகையால், ஒரு நூல் இலக்கியமாக அமையவேண்டுமானால், அதற்கு ஒரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும்.

பல்கால் பயில்வது பயன் மேவற்கே!

இங்குதான் பொழுது போக்குக்காக எழுதப்படுவதற்கும், பயனுள்ளதாக எழுதப்படுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடு விளங்கும். பொழுது போக்குக்காக எழுதப்படும் எதுவும் படித்தவுடன் தூக்கி எறியக்கூடியது. பயனுக்காக எழுதக் கூடியதோ, படித்துப் படித்து, உன்னிப்பார்க்க எழுதப்படுவது. இதில் ஒரு குறிக்கோள் இருக்கவே செய்யும். அதனால்தான் அதைத் திரும்பத் திரும்ப நாம் படிக்கிறோம்.

மிக எளிய உதாரணம் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம். நாம் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது நாளிதழைப் படிக்கிறோம். பெரும்பாலும் படித்து முடித்தவுடன் அதை வீசி எறிந்துவிடுகிறோம் என்றபோதிலும், அத்தகைய இதழில் சில சமயங்களில் வரும் ஓரிரு செய்திகள் நம்முடைய எண்ணத்தைத் தூண்டி, உணர்ச்சியைக் கிளறிவிடுகின்றன. அத்தகைய செய்திகளைச் சில சமயங்களில் நாம் கத்தரித்து எடுத்துத் தனியே வைத்துக்கொள்கிறோம். காரணம் என்னவென்றால், மற்றும் ஒரு முறையோ, பல முறைகளோ அதைப் படிக்கவோ, அதைப்பற்றி பேசவோ வேண்டுமென்கிற விருப்பம்தான். அப்படி எதிர்காலத்தில் மீண்டும் படிப்பதற்கான அதன் தன்மையே அதனை மற்ற செய்திகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டிவிடுகிறது. அந்தச் சமயத்தைக் கடந்த ஏதோ ஒன்று அதில் இருப்பதுதான் இதற்குக் காரணம்.

நூற் பயன்-நாற்பொருள் கொள்வதே

இங்கு குறிப்பிடப்படும் 'குறிக்கோள்' என்பதுதான் என்ன? பழம்பெரும் நூல்கள், 'அறம்', 'பொருள்', 'இன்பம்', 'வீடு' எனும் நால்வகைப்பட்ட உறுதிப் பொருளை மனிதனின் குறிக்கோள் என்று கூறும். இவற்றைத்தான் தருமம், அருத்தம், காமம், மோட்சம் எனும் நால்வகைப் பட்ட புருஷார்த்தம் என்றும் கூறுவார்கள். இந்த நான்கு உறுதிப் பொருள்களும், அழியாத, நிரந்தரமான உறுதிப் பொருள்களாகும். மனித இனம் இருக்கிறவரையில் இவற்றிற்கு அழிவில்லை. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற குறிக் கோள்கள் எவ்வெவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பது பற்றிக் காலத்தின் போக்கினாலும், பல்துறை அறிவினாலும் கருத்து வேறுபாடு உண்டாவதற்கு இட முண்டு. உதாரணமாக, வீடு அல்லது மோட்சம் என்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளாதவர்களாக இருக்கலாம். அவர்களும் கூட, ஏதோ ஓர் 'அமைதி' யைக் குறிக் கோளாகக் கொள்கிறார்கள். அதுபோலவே, அறம், பொருள், இன்பம், அல்லது தருமம், அருத்தம், காமம் என்பவை எவ்வெவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன, அல்லது உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதுபற்றிக் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமிருந்த போதிலும், அவை மனித வாழ்வின் இலட்சியங்கள் என்பதில் கருத்து வேறு பாட்டிற்கு இடமில்லை என்றே சொல்லிவிடலாம்.

இனி, இவற்றில் எது படைக்கப்படும் இலக்கியத்திற்கு குறிக்கோளாக அமையவேண்டும் என்பதற்குச் சிந்தனை தேவை. மக்கள் அனைவரும் உலக சுகபோகங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கும் பொழுது, அவர்களுடைய கவனத்தை இறைவன்பால் திருப்புவது அவசியமாகலாம்; அப் பொழுது, பக்தி இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன.

பெண்பால் உகந்திலரேல் வீடும் காண் உலகே

அதற்குமாறாக, இவ்வுலக வாழ்வில் கவனம் செலுத்தாமல், எல்லோரும் முழுக்க, முழுக்கத் துறவிகளாக வாழ்கின்ற சூழ்நிலையொன்று உருவாகுமானால், இவ்வுலக வாழ்வை ஆனந்தத்துடனும்,'அமைதியாகவும் வாழ அவர்களைத் தூண்டும் முயற்சி இலக்கியத்தின் குறிக்கோளாக அமைய முடியும். காரணம் என்னவெனில், இல்லற வாழ்வுக்கு இடமின்றி, துறவற வாழ்வு ஒன்றே இருக்குமானால் இவ்வுலகம் மேலும் நீடிக்க முடியாது.

மக்களுடைய நியாய உணர்வும், நேர்மையும் குறைந்து, எங்கும் பூசலும், போராட்டமும் நிறைந்து நிற்குமானால், அவர்களிடையே அன்பையும், சகிப்புத் தன்மையையும், தாராளத்தன்மையையும் வளர்ப்பது இலக்கியங்களின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டும். இத்தகைய குறிக்கோள்கள் எல்லாவற்றையுமே, 'அறம்' அல்லது 'தருமம்' என்ற ஒரு சொல்லில் அடக்கிவிட முடியும்.

ஈறில் அறம்

இப்படிப் பார்க்கும்பொழுது, 'அறம்' என்பது, அழியாததாக இருப்பதின் காரணமாக, அதனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இலக்கியமும், அழியாததாகவும், அமரத்துவம் பெற்றதாகவும் ஆகிவிடுகின்றது. என்றாலும், எந்தச் சூழ்நிலையில் அறத்தை எந்த வடிவில் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை நிர்ணயிப்பதில் சிந்தனை உதவுகிறது. ஆக, ஒன்று இலக்கியமாக இருக்க வேண்டுமானால், அதற்கு குறிக்கோள், சிந்தனை என்ற இரண்டும் தேவைப் படுகின்றன என்பது பெறப்படும்.

உள்ளன; இல்லன; நல்லன புனைதல்

இலக்கியம் ஊன்றிப் படிப்பதற்காகப் படைக்கப் பெறுவது. அதைப் படைப்பவர்களும் பரந்த அறிவும், ஆழ்ந்த ஞானமும், கூர்த்த மதியும், நுண்ணிய உணர்வு களும் உடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்டவர்களுடைய படைப்புத்தான் படிப்பவர்களுக்குப் பயனையளிப்பதோடு, ஆனந்தத்தையும், இன்பத்தையும் கொடுக்கும். இத்தகைய பண்பினை ஒருவன் படைக்கும் இலக்கியம் பெற வேண்டுமானால், அதைப் படைப்ப வனுக்குக் கற்பனை வேண்டும்; பல சூழல்களையும், உணர்ச்சிப் போராட்டங்களையும், இறைவனுடைய படைப்பில் காணப்படும் எண்ணற்ற அற்புதங்களையும், பல்வேறு நிலைகளில் செயல்படும் மக்களின் மனோ நிலையையும், தன்னுடைய கற்பனையினால் கண்டு, அவை தன்னுடைய இலக்கியத்தில் இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் அவன் படைக்கும் இலக்கியம் படிப்பவர்களைத் தம்பால் ஈர்க்கும். எனவே, குறிக்கோள், சிந்தனை என்பதோடு, கற்பனையும் ஓர் இலக்கிய படைப்புக்குத் தேவையாகிறது.

விழுமிய இழுமென் நடை

இவற்றோடு, இன்னொன்றும் அவசியம்; அதுதான், இவற்றையெல்லாம் எடுத்துக் கூற கையாளப்படும் நடை. நடை தெளிவாகவும், அணிகள் நிறைந்ததாகவும் இருந்தால் தான் படிப்பவர்களுடைய அறிவையும், உணர்வையும் அந்த இலக்கியம் ஒருங்கே கவரும். இத்தகைய நடை எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணங்கள், விதிகள் வகுக்கப்பெற்று இருக்கின்றன. எல்லோராலும் சிறந்த இலக்கியங்கள் என்று ஏற்றுக்

கொள்ளப்பட்டிருக்கும் இலக்கியங்கள், அவற்றை வெளிப் படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

கண் பிற பொருளிற் செல்லா

இலக்கியத்தின் முழுமைக்கு வேறு சில பண்புகளும் தேவையான போதிலும், இப்பொழுது எடுத்துக்காட்டப் பெற்றவை இன்றியமையாதவை. இந்த பண்புகளனைத் தும் ஓர் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கின்றனவா என்று ஒவ்வொரு முறையும் நாம் நின்று நிதானித்துப் பார்ப்பதில்லை.விமரிசனம் செய்வதற்கென்றே படிப்பவர் கள் தாம் அப்படி அலசிப் பார்ப்பார்கள். மற்றவர்கள் எல்லாம், இந்தப் பண்புகளில் ஒன்றோ, ஒன்றுக்கு மேற் பட்டவையோ மிகுந்து நிற்பதின் காரணமாக, அதில் ஈடுபட்டு அதிலேயே தங்களை இழந்துவிடுவதனால், இவற்றையெல்லாம் அலசிப்பார்க்கும் சக்தியையே இழந்துவிடுகிறார்கள். யாராவது ஒருவர் ஒரு படைப்பில் தன்னையே இழந்துவிடுவாரானால், அவர் சம்பந்தப் பட்டவரையிலாவது அது ஈடும், எடுப்புமற்ற இலக்கியம் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. ஏனெனில், படைப்பு ஒன்று படிப்பவர்களைத் தன்பால் இழுத்து, அவர்களை தன்னோடு ஒன்றிவிடச் செய்யுமாயின், அது இலக்கியம் என்பதற்கு வேறு எந்தவிதச் சான்றும் தேவை யில்லை.

நலம் தெரிபாடல்

இனி, இவற்றையெல்லாம் நம் அனைவருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிற கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதியா ருடைய ஒரு எளிய பாடலைக் கொண்டு ஆராய முற்பட லாம்.

செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே

என்பதுதான் அந்தப் பாடல்.

இந்தப் பாடலிலுள்ள குறிக்கோளை கண்டுகொள்வதில் எந்தவிதமான சிரமமும் இருக்க முடியாது. நாட்டுப்பற்றுதான் இதன் குறிக்கோள் என்பது தெள்ளத் தெளிவு. 'நாட்டுப்பற்று' என்பது ஒரு நிரந்தரமான குறிக்கோள். எந்தக் காலத்திலும், எந்த மனிதனுக்கும் தன் நாட்டினிடத்து பற்று இருக்கவேண்டும். இதில் கருத்துவேறுபாட்டிற்கு இடமேயில்லை. என்றபோதிலும், பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்தில் இதை விசேஷமாக வற்புறுத்துவதற்குத் தேவையான சூழ்நிலையும் இருந்தது. அதுதான் அந்நிய அரசாங்கத்திற்கு நம் நாடு அடிமைப்பட்டிருந்த சூழ்நிலை. அந்தச் சூழ்நிலையில் நாட்டுப்பற்றைத் தன் பாடல்களில் குறிக்கோளாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது சிந்தனையின் பயனாய்த் தோன்றுவது மாத்திரமன்று; பலம் வாய்ந்த அந்நிய அரசாங்கத்திடமிருந்து விடுதலைபெறுவதற்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும் மக்களிடையே சுதந்திரக் கனலை மூட்டி அவர்களை உணர்ச்சிப் பிழம்பாக ஆக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. இதற்கான ஒரு நியாயமான வழி, நம் நாட்டின் உயர்வையும், சிறப்பையும், பெருமையையும் தெளிவாகவும், உணர்ச்சி பொங்கவும் வெளிப்படுத்துவது. இப்படி வெளிப்படுத்துவதற்குக் கற்பனை உதவுகிறது.

சில மெல்லியவே அம் தீம் சொற்கள்

இந்தப் படைப்பு, காதையும், கருத்தையும் உணர்வையும் ஆட்கொள்ளக் கூடிய எளிய சொற்களால்

ஆன பாடல்களில் அமையுமானால், அந்தப் பாடல்களை ஒவ்வொருவரும் பாடிக்கொண்டேயிருக்க, இலக்கியத்தி னுடைய முழுப்பயனும் கிடைத்துவிடுகிறது.

பாரதியாருடைய இந்தப் பாடலை நன்கு கவனிப் போமானால் இத்தனை சிறப்புகளும் இதில் நிறைந் திருப்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மந்திரம் போன்ற சொல் இன்பம்

முதலிரண்டு வரிகளில் 'செந்தமிழ் நாடு எனும் போதினிலே, இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்று பாடுகிறார். இந்தச் சொல்லாட்சியினாலே மந்திரத்தினால் கட்டுப்பட்டவர்கள் போல் ஆகிவிடு கிறோம். தேனுக்கும் நாக்குக்குமுள்ள சம்பந்தம்தான் நாம்தெரிந்தது. தேனுக்கும் காதுக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கமுடியும்? காதில் ஒரு சொட்டுத் தேன் விழுந்து விட்டால்கூடக் காதுக்குக் கேடுதான் விளையும். அந்தக் காதில் தேனே பாயுமானால் காது என்ன கதிக்காகும் என்று சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆனால், பாடலைப் படிக்கும் பொழுது இம்மாதிரி கேள்விகளையெல்லாம் கேட்க நமக்குத் தோன்றுவ தில்லை. ஏனெனில், பாடலில் அமைந்திருக்கும் சொல் லாட்சியும், அது தூண்டிவிடும் உணர்ச்சியும் நம்மை இத்தகைய கேள்விகளையெல்லாம் கேட்கச் சக்தியற்ற வர்களாக ஆக்கிவிடுகிறது.

"தேன், நாவிற்கு என்ன ருசியைக் கொடுக்கிறதோ, அதே இன்ப ருசியை 'செந்தமிழ் நாடு' என்னும் சொல் காதுக்குக் கொடுக்கிறது" என்பதுதான் இதன் பொருள். இப்படிச் சொல்வதோ, அல்லது "செந்தமிழ் நாடு என்று சொல்லும் பொழுது, காதிலே தேன்போல இனிக்கிறது"

என்று சொல்வதோ, இந்தப் பாடலின் இரண்டு அடிகள் நம்மிடையே உண்டாக்கும் கிளுகிளுப்பையோ, உணர்ச்சி வேகத்தையோ உண்டாக்கவில்லை யென்பது தெளிவு.

செவிக்குத் தேன் என...

இந்த விளைவை இவ்விரண்டு அடிகள் எப்படி உண்டாக்குகின்றன என்பதைப்பார்த்தால் மிக எளிமையும், அதே சமயத்தில், அற்புதமும் நிறைந்த சொல்லாட்சியினாலேயே என்பது விளங்கும். 'இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்ற சொல்லாட்சியிலே பல சிறப்புக்கள் இருக்கின்றன. 'தேன்' என்று சொன்ன மாத்திரத்திலேயே, இனிப்பும் அது பயக்கும் இன்பமும்தான் நம் மனத்திலே நிற்கும். 'தேன்' என்ற சொல்லுக்கு முன்னால், 'இன்பம்' என்ற சொல்லைச் சேர்த்து, 'இன்பத்தேன்' என்று சொல்லும்பொழுது, அதனைப் பாடுகின்ற அல்லது அதனைக் கேட்கின்ற நாமும் இன்பத்திலேயே மூழ்கிவிடுகிறோம். இதுபோதாதென்பதற்காக, 'இன்பத்தேன் வந்து பாயுது காதினிலே' என்று வேறு சொல்கிறார். எங்கிருந்தோ வருகிறது அது; அப்படி வருவது காதிலே பாயவும் செய்கிறது. 'பாயுது' என்ற சொல்லிலேயே, அந்தத் தேனினுடைய பெருக்கம், அதன் ஓட்ட வேகம், அதன் துள்ளல், அதனுடைய தொடர்ச்செயல் நன்றாக வெளிப்படுகின்றன. ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட கணத்தில் அது பாய்ந்து நின்றுவிடுகிறது என்ற எண்ணத்தை நம் உள்ளத்தில் அது உண்டாக்கவில்லை. ஏதோ தொடர்ந்து பாய்ந்து கொண்டு இன்பத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டேயிருப்பது போன்ற எண்ணத்தைத்தான் உண்டாக்குகிறது. செந்தமிழ் நாட்டின் பெருமை பழமையானது; தொடர்ந்து வாழ்வது. அத்தகைய பெருமையைக்

கேட்கும் பொழுது உண்டாகும் இன்பமும் தொடர்ந்து இருக்கும் இன்பமல்லவா?

'போதினிலே', 'காதினிலே' என்ற கடை இயைபுச் சொற்களின் இறுதியில் கொடுக்கப்படும் ஏகாரம் இசைக் காகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், அவை இந்த இன்ப உணர்வைப் பெருக்குவனவாகவே அமைந்திருக் கின்றன.

இவையன்றியும், இவ்விரண்டடிகளில் வேறொரு சிறப்பையும் காணலாம். 'செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே' என்பது முதலடியில் காணப்படுவது. 'போதினிலே' என்றால், 'பொழுதினிலே' என்றுதான் பொருள். பாரதியார் 'போதினிலே' என்பதற்குப் பதிலாகப், 'பொழுதினிலே' என்று பாடியிருப்பாரானால், இரண்டாமடியில் காணப்படும், 'காதினிலே' என்ற சொல்லுக்கு எதுகையாகாது; எனவே, 'காதினிலே' என்ற சொல்லுக்கு எதுகையாக அமையும் பொருட்டு, 'பொழுதினிலே' என்பதற்குப் பதிலாக, 'போதினிலே' என்று பாரதியார் பாடினார் என்று சொன்னால் தவறாகாது. இப்படி எதுகை பற்றி 'பொழுதினிலே' என்பதற்குப் பதிலாக, 'போதினிலே' என்ற சொல் ஆளப்பெற்றிருக்கிறது என்று கொள்கிறவிடத்தும், வேறொரு சிறப்பும் இயற்கையாக அமைந்துவிடுவதைக் காண்கிறோம். 'போது' என்ற சொல்லுக்கு, 'மலர்' என்று பொருள். முதலடி 'போதினிலே' என்று முடிகிறது. இரண்டாமடி, 'இன்பத்தேன்' என்று தொடங்குகிறது. மலரிலிருந்து கிடைப்பதுதானே தேன்? எனவே, 'போதினிலே' என்ற சொல் என்ன அற்புதத்தை விளைவிக்கிறது என்று கண்டு திகைக்கிறோம். இவை போன்றவைதாம் கவிதா முத்திரை அல்லது இலக்கிய முத்திரை எனப்பெறும்.

யாம்-எமது

இனி அடுத்த இரண்டடிகளையும் பார்த்து விடுவோம். முதலடி 'செந்தமிழ் நாடு' என்று சொன்னால், பாடலின் பிற்பகுதி, 'எங்கள் தந்தையர் நாடு' என்று சொல்கிறது. தந்தை, ஆண்மகன் அல்லனோ? எனவே, தந்தை என்றவுடன் ஆண்மை தானே முன் நிற்கிறது? ஆகவே, 'தந்தையர் நாடு' என்று கூறியதற்கேற்பப், பின்னிரண்டடிகளில் பிற சொற்கள் அமைந்திருப்பதையும் காணலாம். அதற்கு முன்னால், 'எங்கள் தந்தையர் நாடு' என்ற ஆட்சியில் இடம் பெற்றிருக்கும், 'எங்கள்' என்ற சொல்லிலிருந்து ஒரு பெருமிதத்தை நாம் பெற்றுவிடுகிறோமல்லவா? அந்தப் பெருமிதத்திற்கும் ஏற்பவே பின்னிரண்டடிகளின் பிற சொற்களும் அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

முதலடியில் 'நாடு எனும் போதினிலே' என்று பாடிய பாரதியார், மூன்றாமடியில் 'நாடு என்ற பேச்சினிலே' என்று பாடுகிறார். 'நாடு என்ற' சொல்லாட்சியில், 'நாடு எனும்' என்ற சொல்லாட்சி யிலில்லாத 'ற' என்ற வல்லெழுத்து இடம் பெற்றிருக் கிறது. 'போதினிலே' என்பதில் 'போ' 'தி' எனுமிரண்டும் வல்லெழுத்துக்கள். 'பேச்சினிலே' என்பதில் 'பே', 'ச்', 'சி' என்கிற மூன்றும் வல்லெழுத்துக் கள். இங்கே ஒரு வல்லெழுத்து கூடியிருக்கிறது என்பது மாத்திரமல்லாமல், 'ச்சி' என்று சேர்ந்து வரும்பொழுது, மேலும் அழுத்தமும், வலிமையும் உண்டாகிவிடுகின்றன.

அதுபோலவே, 'ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே' என்ற சொல்லாட்சியில், வல்லெழுத்துக்கள் மிகுந்திருப் பதைக் காண்கிறோம். அதுமாத்திரமல்லாமல், 'சக்தி', 'பிறக்குது' என்ற இரண்டு சொற்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கும் எல்லா எழுத்துக்களுமே வல்லெழுத்துக்

கள். 'சக்தி' என்ற சொல்லின் ஆட்சியில் நம்மையறியாமலேயே ஒரு வலிமையையும், வேகத்தையும் நம்மிடத்தில் நாம் உணர்கிறோம். 'பிறக்குது' என்ற சொல்லோ ஆக்கச்சொல். எனவே, 'சக்தி பிறக்குது' என்ற செல்லாட்சியில் நாம் அனைவரும் வீரர்களாகவும், வீராங்கனைகளாகவும் ஆகிவிடுகிறோம்.

பேச்சே மூச்சு

இந்தச் சக்தி மூச்சினிலே பிறக்கிறது. மூச்சு ஓடுகிற வரையில்தான் வாழ்வு. ஆக, வாழ்வுக்கு ஆதாரமான மூச்சிலிருந்தே இந்தச் சக்தி பிறக்குமானால், இந்தச் சக்தி வாழ்வோடு ஒன்றியதாகவும், வாழ்வுக்கு இன்றியமையாததாகவும் ஆகிவிடுகிறது. எந்தச் சூழ்நிலையில், மக்கள் வாழ்வின் எந்தக் கட்டத்தில் இந்தச் சக்தியை பாரதியார் பிறப்பிக்கிறார் பாருங்கள்! 'பேச்சு', 'மூச்சு', என்ற சொற்கள், நம்முடைய அன்றாடைய வாழ்க்கையில் சிறுவர் முதல் முதியவர் வரை ஆளும் சொற்கள். இந்தச் சிறிய சொற்களை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு பெரிய அற்புதத்தைப் பாரதியார் நிகழ்த்தி விடுகிறார்; எவ்வளவு பெரிய சக்தியைப் பாரதியார் பிறப்பிக்கிறார்; எவ்வளவு பெரிய உணர்ச்சிக் குமுறலை விளைவித்து விடுகிறார். இவையனைத்தும் 'எங்கள் தந்தையர் நாடு' என்ற சொல்லாட்சியோடு ஒருங்கிணைந்து போகும் அதிசயத்தையும் காண்கிறோம்.

பல்கிய எழுத்தாளர்

இவ்வாறாகப் பாரதியாரின் ஒரு சிறிய, எளிய பாடலிலிருந்து இலக்கியத்தை இனம் கண்டுகொள்கிறோம். இத்தகைய இலக்கியம் 'குவிகின்ற இதழ்களால் பெருகுமா?' என்பதுதான் கேள்வி. இதழ்கள் பெருகுவதினால் ஒரு நன்மையுண்டாகிறது என்பதை

ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். இதழ்கள் பெருகுவதனால் எழுத்தாளர்கள் மிகுதியாகிறார்கள் என்பது உண்மை. நிலைபெற்றுவிட்ட பழம்பெரும் இதழ்களில் எழுதிப் புகழ்பெற்றுவிட்ட எழுத்தாளர்கள் புதிய இதழ்களில் பெரும்பாலும் எழுத முன்வரமாட்டார்கள். ஆனால், இலக்கியப் படைப்புத்திறனோ இவர்களிடம்தான் இருக்கிறது; மற்றவர்களிடம் இல்லை, என்று சொல்லி விட முடியாது. ஆகையால், புதிய இதழ்களினால் வாய்ப்புப் பெறும் புதிய எழுத்தாளர்களில் இலக்கியப் படைப்புத்திறன் அமையப்பெற்றவர்கள் வெளியாவதற்கு வாய்ப்புண்டு. 'எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிறதோ' என்று நாம் வழக்கிலே சொல்வதுண்டு. அதன்படி வாய்ப்பின்மையின் காரணமாகத் தங்கள் திறமையை வெளிப்படுத்த முடியாத இலக்கியப் படைப்புத் திறனுடையவர்களும் இருக்க முடியும். அவர்களுக்கு வாய்ப்பளிப்பதன்மூலம் குவியும் இதழ்கள் இலக்கியத்தைப் பெருக்க உதவக்கூடுமென்று சொல்லலாம்.

எனினும், இலக்கியத்திற்கு ஒரு குறிக்கோள் இருக்க வேண்டியது அவசியமாவது போல, இந்த இதழ்களுக்கும், இலக்கிய படைப்பை வளர்க்க வேண்டும், இலக்கிய ஆசிரியர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்ற குறிக்கோள் இருந்தாலொழிய, இதழ்கள் குவிவதால் இலக்கியம் பெருகாது. வியாபார நோக்கமொன்றிற்காகவோ, ஆசிரியர், வெளியிடுவோர் ஆகியோரின் விளம்பரத்திற்காகவோ, நண்பர்கள், உறவினர்கள் ஆகியோருக்கு விளம்பரம் தேடித்தருவதற்காகவோ மாத்திரம் இதழ்கள், தோன்றுமானால், அவற்றினால் இலக்கியம் பெருகாது என்று சொல்லவும் வேண்டுமா?

□

(20-5-1982ல் சென்னை தூர்தர்ஷனில் பேசிய பேச்சை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது.)

4. இறை மயம்

நம்பன் பற்றிய நம்பிக்கை

காலம் காலமாக, இறை நம்பிக்கை என்ற அடிப் படையில் தங்கள் வாழ்க்கையை மக்கள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனூடே, 'இறை எங்கே இருக்கிறது, என்று கேட்பவர்களும் இல்லாமல் இல்லை. இது பெருத்த அளவில் விஞ்ஞான அறிவு வளர்ந்திருக்கும் இன்றுதான் தோன்றியது என்பதும் இல்லை.

கடவுள் நம்பிக்கை என்ற ஒன்று, என்று தோன்றி யதோ அன்றே கடவுள் இல்லை என்ற நிரீசுர வாதமும் தோன்றியே இருக்கிறது.

இல்லா இடம் உளதோ?

'கடவுள் எங்கே இருக்கிறார்' என்று எவரேனும் கேட்டால், அவர் எங்கும் இருக்கிறார் என்று பதில் சொல்லி விட முடியும். அது போலவே 'ஆண்டவன் எங்கே இருக்கிறான்' என்று கேட்டால், அவன் எங்கே இல்லை என்று பதிலுக்குக் கேட்டுவிட முடியும். மேலும் ,தெய்வம் எங்கே உள்ளது' என்று கேட்டால் அது இல்லாத இடம் இல்லை என்று பதிலிறுக்க முடியும்.

உயர்திணை ஒருவன்

எனினும் இவ்வாறு சொற்களை ஆளுவதில் ஒரு சங்கடத்தையும் நாம் வரவழைத்துக் கொள்கிறோம். கடவுள் எங்கும் இருக்கிறார் என்ற பதிலில் 'ஆர் விகுதி'

(உயர்வுப் பன்மை) இட்டு, குறிப்பிட்டு விடுகிறோம். ஆண்டவன் எங்கே இல்லை என்ற பதில் வினாவில் எழுவாய்க்கு 'அன் விகுதி' சேர்த்து உயர்திணை ஆண்பால் குறிப்பினை உணர்த்தி விடுகிறோம்.

அது போலவே தெய்வம் எங்கே உள்ளது என்ற கேள்வியிலும் அதற்குக் கொடுத்த பதிலிலும் தெய்வம் என்ற சொல்லை, அஃறிணை எழுவாய் ஆக்கி அதற்கு ஏற்ற பயனிலையை ஆண்டு விடுகிறோம்.

முடிவு என்ன எனில் சிலர்க்குக் குழப்பம். இக் குழப்பமோ மொழியின் குறைபாடே அன்றி, மொழி குறிக்கின்ற கருப்பொருளின் குறைபாடு அன்று.

எனினும் இந்த நிலைமை எல்லோராலும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது என்பதற்காகவே சில சமயத்தினர் இறைவன், இறைவி என்று ஆக்கி அவர்களுக்கு மக்களை யும் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு நாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமிலான்

ஆனால் உண்மையில் வேதம், உபநிஷதம், தமிழில் தோன்றிய பக்திப் பனுவல்கள் ஆகிய அனைத்துமே 'கடவுளுக்கு உருவம் இல்லை', 'அது எங்கும் நிறைந்தது,' 'என்றும் இருப்பது' 'அதனைப் பொறிகளால் நுகர முடியாது'. 'உணர்வினால் தான் அறிந்து கொள்ள முடியும்' என்றே குறிப்பிட்டிருக்கின்றன.

உருவமற்ற ஒன்றைக் கண்களால் காணமுடியாது என்பது தெளிவு. அதே சமயத்தில் கண்களால் காணக் கூடிய எதுவும் ஒரு வரையறைக்குள் அமைவதாகவே இருக்க முடியுமே தவிர எங்கும் பரந்ததாக இருக்க முடியாது.

நீக்கமற நிறைந்தது

அது போலவே, எங்கும் பரந்ததாக இருக்குமாயின் அது நம்மிடமும் பரந்திருக்கிறது; நம் சூழலிலும் பரந்திருக்கிறது; நாம் காண்பனவற்றிலும் பரந்திருக்கிறது; எங்கும் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பது தெளிவாகும்.

பொறிபுலன் அடங்குமிடம் அறியும்

இவற்றை எல்லாம் தொகுத்துப் பார்ப்போமானால் இறைவனுடைய உறைவிடம் அதனை உணருகின்ற உள்ளம்தான் என்பது தெளிவாகும். அந்த உணர்வு உண்டாகி விடுமாயின் நாமும், நாம் பார்ப்பனவும், கேட்பனவும், நுகர்பனவையும் ஆகிய அனைத்தும் அந்த ஏக பரம்பொருளின் வெளிப்பாடே என்பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

அன்பின் மிகை அமைத்த உருவம்

நம் நாட்டில் சைவத்தை வளர்க்க முயன்றவர்கள் தேவார திருவாசகம் பாடிய நால்வர். வைணவத்தை நிலை நிறுத்த முனைந்தவர்கள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் பாடிய பன்னிரு ஆழ்வார்கள். இவர்கள் அனைவரும் பக்தியின் அடிப்படையில் கடவுளைக் காணமுயன்று, அந்தக் கடவுளின் மேல் தாம் கொண்ட அளவற்ற காதலினால், அந்தக் காதல் நுகர்வதற்குரிய அழகிய உருவங்களையும் கடவுளுக்குக் கொடுத்து விட்டார்கள். இது அவர்களது அறியாமையினால் நிகழ்ந்து விட்டது என்று சொல்லிவிட முடியாது. அவர்கள் மாபெரும் ஞானிகள். எனவே இப்படி அவர்கள் தங்களுடைய கர்த்தாவுக்கு உருக்கொடுத்துப் பாடினது அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்த அன்பினாலும் பாசத்தினாலுமே ஆகும்.

நிறை பண்பின் இறை

இப்படி உருக்கொடுத்துப் பாடியவர்கள் உருவமற்ற அந்தப் பரம்பொருளின் பண்புகளைத் தாங்கள் வருவித்துக் கொண்ட கடவுளர் பால் ஏற்றிப் பாடி விட்டனர். இதனை உணர்ந்து கொண்டோமேயானால் இறைவனைப் பக்தியினாலும் ஞானத்தினாலும் அணுகு கின்ற முறைகளிடையே மாறுபாடு இல்லை என்று தெளிகிறோம்.

தூய்மை சான்ற பனுவல் பகர்வன

இம்மாதிரியான பக்திப் பாடல்களைப் பாடியவர்கள் இவர்கள் மாத்திரம் அல்லர். சங்ககாலத்துப் புலவர்களும் இப்படியே பாடி இருக்கிறார்கள்.

சங்க இலக்கியத் தொகை நூல்களுள் எட்டுத் தொகையில் பரிபாடல் என்பதும் ஒன்று. இந்தப் பரிபாடல் நூலில் இப்பொழுது கிடைக்கப் பெறுவன 22 பாடல்களே. இவற்றுள் பதினான்கு பாடல்கள் கடவுள் வாழ்த்துப் பொருளில் வந்தவை. எஞ்சிய எட்டும் வைகை நதி பற்றியன.

உயர்வற உயர்ந்து ஓங்கிய ஒருவன்

கடவுள் வாழ்த்துப் பொருளில் அமைந்த பாடல்கள் திருமாலையும், செவ்வேளையும் பாடுகின்றன. அவற்றுள் மூன்றாம் பாடல் திருமாலைப் பற்றிப் பாடுகிறது.

அப்பாடலிடை,

தீயினுள் தெறல் நீ; பூவினுள் நாற்றம் நீ;
கல்லினுள் மணியும் நீ; சொல்லினுள் வாய்மை நீ;
அறத்தினுள் அன்பு நீ; மறத்தினுள் மைந்து நீ;
வேதத்து மறை நீ; பூதத்து முதலும் நீ;

வெஞ்சுடர் ஒளியும் நீ; திங்களுள் அளியும் நீ;
அனைத்தும் நீ; அனைத்தின் உட்பொருளும் நீ; ஆதலின்,
உறையும் உறைவதும் இலையே; உண்மையும்
மறவியில் சிறப்பின் மாயமார் அனையை;
முதல்முறை, இடைமுறை, கடைமுறை தொழிலில்
பிறவாப் பிறப்பு இலை; பிறப்பித்தோர் இலையே:*

(63-72)

என்ற தொடர்கள் காணலாம்.

இப்பாடல் பகுதியினுடைய அழுத்தத்தையும், ஆழத்தையும் நன்கு சிந்தித்துப் பார்த்தால்தான் முன்னர்க் கூறிய பொது நியதியின் உண்மை புலப்படும். இப்பகுதியில் அமைந்துள்ள ஒவ்வொரு சொல்லும் பொருள் செறிவுடைய சொல்லே ஆகும்.

இப்பிரபஞ்சத்தில் காணப்படும் அனைத்திலும் அதன் கர்த்தா ஆகிய இறைவனே பொதிந்து வாழ்கிறான். அதே சமயத்தில் அவை அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்டும் தனித்து நிற்கிறான் என்ற அடிப்படை உண்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டு நிற்கின்றன.

இறைவன் சுயம்பூ (தான் தோன்றி) ஆனவன். அவன் பிறரால் பிறப்பிக்கப்பட்டவன் அல்லன்; அவன் பிறரைப் பெறுவதும் இல்லை, என்ற அற்புதமான உண்மையை மிக்க அழகாக இப்பாடற் பகுதியின் ஈற்றிரு அடிகள் உணர்த்தக் காண்கிறோம்.

பரிபாடல் நூலின் நான்காம் பாடலும் திருமாலைப் பற்றியதே. அப்பாடலின் பகுதி வருமாறு:

---

* பரிபாடல் 3—(திருமால்)-கடுவன் இள எயினனார் பாடல்.

நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்று உள;
நின் தண்மையும் சாயலும் திங்கள் உள;
நின் சுரத்தலும் வண்மையும் மாரி உள;
நின் புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்து உள;
நின் நாற்றமும் ஒண்மையும் பூவை உள;
நின் தோற்றமும் அகலமும் நீரின் உள;
நின் உருவமும் ஒலியும் ஆகாயத்து உள;
நின் வருதலும் ஒடுக்கமும் மருத்தின் உள;
அதனால், இவ்வும், உவ்வும், அவ்வும், பிறவும்,
ஏமம் ஆர்ந்த நின் பிரிந்து,
மேவல் சான்றன, எல்லாம்.* (25-35)

இப்பகுதியும் அதே உண்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருப்பதையே காண்கிறோம் இந்த உண்மையின் திரண்ட பொருள் என்ன என்றால் அனைத்தும் இறைவனைச் சார்ந்து இருப்பனவே; அவனோ எதனையும் சார்ந்து இருப்பவன் அல்லன் என்பதாம்.

இவ்வாறாகச் சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் பாடியவற்றிற்கு ஒப்பவே தேவாரம் பாடிய திருநரவுக்காசரும் பாடியிருப்பதை நோக்கும் பொழுது பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் இறைத்தன்மையை எவ்வாறு அணுகி இருக்கிறார்கள் என்பதனை உணர முடிகிறது.

காண்டகு சிறப்பின் தாண்டக வேந்தர்

அப்பரது நின்ற திருத்தாண்டகத்துள் பின்வரும் பாடல் 5 ஆம் எண்ணு முறையது.

---

* பரிபாடல் 4— (திருமால்)-கடுவன் இள எயினனார் பாடல்.

தீயாகி, நீராகி, திண்மைஆகி,
திசை ஆகி, அத்தி சக்கு ஓர் தெய்வம் ஆகி,
தாயாகி, தந்தையாய், சார்வும் ஆகி,
தாரகையும், ஞாயிறும், தண்மதியும் ஆகி,
காயாகி, பழமாகி, பழத்தில் நின்ற
இரதங்கள் நுகர்வானும் தானே ஆகி,
நீயாகி, நான் ஆகி, நேர்மை ஆகி.
நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்து அடிகள் நின்றவாறே.*

இப்பாடல் ஒன்றே இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தப் போதுமானது.

மழைவார் கண்ணின் மணிவாசகர்

மாணிக்க வாசகப் பெருந்தகையும் இதனையே வலியுறுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

வான் ஆகி, மண் ஆகி, வளிஆகி, ஒளி ஆகி
ஊன் ஆகி, உயிர் ஆகி, உண்மையும் ஆய் இன்மையும் ஆய்
(திருச்சதகம்-18)

புவனம், நீர், தீ, காலொடு வானும் ஆனாய்;
எவ்வுயிர்க்கும் தோற்றம் ஆகி, நீ தோற்றம் இல்லாய்;
எல்லா உயிர்க்கும் ஈறாய், ஈறின்மை ஆனாய்
(திருச்சதகம்-70)

மாலடி மறவா மழவிளங்கன்று

நம்மாழ்வாருடைய பாசுரம் ஒன்றும் இந்த ஆழ்ந்த கருத்தின் பிழிவாக அமைந்து இருப்பதனைக் காணலாம்.

உளன் எனில் உளன், அவன் உருவம் இவ் வுருவுகள்
உளன் அலன் எனில், அவன் அருவம் இவ்வருவுகள்
உளன் என, இலன் என, இவை குணம் உடைமையில்
உளன் இரு தகைமையொடு, ஒழிவிலன் பரந்தே.
(திருவாய்மொழி, 1-1-9)

---

* ஆறாம் திருமுறை, 923 ஆம் பாடல்.

பிறரும் கூறுப

தமிழ் மொழியிலே தோன்றிய இலக்கியங்களில் காணப்படும் இதே கருத்து ஆரியத்தில் தோன்றிய காப்பியங்களிலும், இலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றிருப்பதனைக் காண்கிறோம்.

சான்றாக மகாகவி காளிதாசர் படைத்த இரகுவம்சம் என்ற காவியத்தைக் காணலாம்.

தேவர்கள் திருமாலைத் தொழுது அசுரர்களால் தங்களுக்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்னலை நீக்கி அருளுமாறு வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். அப்படி வேண்டிக் கொள்வதற்கு முன் திருமாலைப் போற்றுகிறார்கள். இது இராமாவதாரத்திற்கு முன்னோடியான நிகழ்ச்சி.

அவ்வாறு போற்றும் வகையில் இறைத்தன்மையைக் காளிதாசர் மிக்க அழகாகப் பல பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டுவார்.

"முதலில் உலகத்தை ஆக்கியவனும், அதன்பின் உலகத்தைக் காப்பவனும், பிறகு உலகத்தை அழிப்பவனும் ஆக மூவகையாய் இருந்த தன்மையை உடைய உனக்கு வணக்கம்" என்று தொடங்குகிறார்கள்.

(ரகு வம்சம்-10ஆம் சர்க்கம்-ஸ்லோகம் 16)

இந்த ஸ்லோகம் இறைவன் ஏகன் என்பதையும், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் ஆகிய முத்தொழிலையும் அதற்குரிய பண்புகளின் காரணமாக நிகழ்த்துபவன் என்பதையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இதனையே மந்திரச் சுருக்கமாக இராமனைக் கவந்தன் துதிப்பதில்

* மூன்று கவடாய் முளைத்து எழுந்த மூலமோ?

என்று கம்பன் ஒரு வினாவடிவில் வடித்து எடுத்துக் காட்டி விடுகிறான்.

இரகு வம்சத்தில் தேவர்கள் திருமாலைத் துதிப்பதை மேலும் தொடர்ந்து காண்பது பயனுடையதாக அமையும்.

''ஒரே சுவை உடைய, ஆகாயத்தில் உண்டான நீர் அந்தந்த இடத்தில் வெவ்வேறு சுவைகளை எப்படி அடைகிறதோ, அவ்வாறு மாறுதலில்லாத குணங்களில், பிரம்மனாய் இருத்தல் முதலிய தன்மைகளை அடைகிறாய்.''

(சர்க்கம் 10-ஸ்லோகம் 17)

இதில் குறிப்பிடப் பெறும் 'ஒரே சுவை உடைய நீர்' என்பது கூட அதனுடைய சுவையற்ற தன்மையையே குறிப்பிடும்.

ஆகவே சுவையற்ற மழை நீரானது எந்தெந்த இடத்தில் பொழிகிறதோ அந்தந்த இடத்தினுடைய சுவையைப் பெறுவதுபோல, இன்ன குணத்தினன் என்று சொல்வதற்கு இல்லாத இறைவன் தான் செயல்படுவதற்குப் பொருத்தமான குணங்களைக் கொண்டவன் ஆகக் காட்டிக் கொள்கிறான். இந்த ஸ்லோகத்தில் இறைவனுடைய தன்மையை உணர்த்துவதற்குக் காட்டப் பெற்றிருக்கும் உவமை மிக அற்புதமானது.

மேலும் தேவர்கள் திருமாலை,

''நீ அளவிடற்கு அரியவன்; நீ படைத்த உலகம் ஓரளவிற்கு உட்பட்டது. உனக்கு ஒரு விருப்பமு

---

* கம்பராமாயணம்-சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பு பாடல் 3682(3)

மில்லை எனினும் அடியார் தம் விருப்பமெல்லாம் அருள்பவன். நீ எதனையும், வெல்கிறாய். எனினும் நீ வெல்லற் கரியவன், என்றும் காட்சிக்கு உரிய உலகத்தின் காரணன். எனினும் நீ கண்புலன் ஆகா தவன்''

என்று துதிப்பதாகவும் காளிதாசர் பாடுவார்.

முற்காட்டிய குணங்களுக்கு எல்லாம் மகுடம் வைத்தாற் போல் தேவர்கள் மேலும்,

''(நீ)யாவற்றையும் அறிந்தவன். உன்னை யாரும் அறிகிலார். நீ எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஆனவன். நீ தான் தோன்றி. நீ அனைத்திற்கும் தலைவன். ஆனால் உனக்கொரு தலைவன் இல்லை. நீ ஒருவனே எனினும் எல்லா வடிவங்களையும் உடையவன்'' என்று துதிப்பர்.

யாவரும், யாவையும் எமரே, எமவே

இவற்றை எல்லாம் கூர்ந்து நோக்குமிடத்து படைப்புகள் அனைத்துக்கும் காரணன் ஏகன்; எனவே படைப்புகள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று உடன் பிறந்த தன்மையும் உரிமையும் பெற்றவை என்ற உண்மை புலப்படும்.

பகையொடு காழ்ப்பும் இல்லாதமைக

இந்த உண்மை புலப்படுமிடத்து அமைதியும் ஆனந்தமும் தாண்டவமாடுவதற்கு இடம் உண்டே தவிர காழ்ப்புணர்ச்சியும், வேறுபாடும் தோன்றுவதற்கு காரணமோ, நியாயமோ இல்லை.

இந்த உலகிலே அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் சுபிட்சமும் நிலைபெற வேண்டுமானால் இந்த உண்மை உறுதியாக உணரப்பெறவேண்டும்.

□

5. காரணன் - கணக்கன்

முன்னை முதல் மகன்

பிரபஞ்சம் தோன்றிய நாள் தொட்டு மனிதனுடைய உள்ளத்தில் என்றும் நிலைநிற்கும் பிரச்சனை தன்னைப் பற்றியதே ஆகும்.

இன்று நாம் ஒரு குழந்தை பிறப்பதைப் பார்க்கிறோம்; அது எப்படி கருவில் தோன்றி, வளர்ந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின்னால் இம்மண்ணுலகில் வெளிப்படுகிறது என்பதனையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

எனினும் நம் அனைவர்க்கும் பிதா மகனாக இருந்திருக்க வேண்டிய முதல் மகன் எப்படித் தோன்றினான் என்று நாம் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை.

கணம் கணம் தோன்றி கணம் கணம் மறையும்

பிறப்பையும் இறப்பையும் சாதாரண அன்றாட நிகழ்ச்சியாக நாம் எடுத்துக் கொள்வதில் ஒரு வசதியும் உண்டு; குறையும் உண்டு. ஒவ்வொரு கணத்திலும், உலகம் முழுமையும் எடுத்துக் கொண்டோமேயானால் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறக்கின்றன. அதே கணத்தில் முன்னர்ப் பிறந்த உயிர்கள் எத்தனையோ இறக்கின்றன.

இவ்வாறு பிறப்பும் இறப்பும் மிகச் சாதாரண நிகழ்ச்சிகளாக ஆகிவிட்டன. இதன் காரணமாக அவை நமக்கு உணர்த்தும் உண்மை என்ன என்பதைச் சிந்திக்கத் தவறி விடுவது குறையாகும். அதே சமயத்தில்

இந்த நிகழ்ச்சியை மிகச் சாதாரணமானதாக எடுத்துக் கொள்வதனால் பிறப்பினால் அளவு கடந்து மகிழ்வதும், இறப்பினால் தீராத் துயரில் மூழ்குவதும் இல்லாமை, ஒரு வசதி ஆகும்.

பிறப்பில் பிறப்பது இறப்பு

இந்த பிறப்பும் இறப்பும் முடிவில்லாத சங்கிலித் தொடர்போல நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

முதல் மனிதன் எப்பொழுது தோன்றினான் என்பது யார்க்கும் தெரியாது. ஆராய்ச்சியாளர் என்று குறிப்பிடப் பெறுபவர்கள் நம் மூளையைக் குழப்பக்கூடிய எண் கொண்ட ஆண்டுகட்கு முன் இவ்வுலகம் தோன்றியது என்று கூறுவார்கள். ஆனால் அதனை அறுதியிட்டு உறுதியாக யாராலும் கூறமுடியாது.

அதுபோலவே இந்த சங்கிலித் தொடர் எப்போது முடியும்; அதாவது, கடைசி மனிதன் எப்போது இறப்பான் என்று யாராலும் முன்கூட்டிக் கணிக்க முடியாது. சொல்லப் போனால் அத்தகைய கடைசி மனிதன் ஒருவன் வருவானா? அவனோடு மனித இனம் முடிவு பெற்று விடுமா? என்பனவே கேள்விக் குறிகளாகும்.

எனினும் கூட ஒருவரும் இல்லாத வெறுமையான இடத்து முதல் மனிதன் எப்படித் தோன்றி மறைந் தானோ அப்படியே கடைசி ஒரு மனிதனும் தோன்றி மறைவான் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

பொது நம்பிக்கை

இந்த சித்தாந்தத்தை ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் ஒரு முறையில் அணுகினாலும் அனைத்துக்கும் பொது வாக உள்ள ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தாய் தந்தையர் இருப்பது போலவே, முதல் மனிதனுக்கும் தாய் தந்தையர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று உணருவோமேயானால் அந்தத் தாய் தந்தையர்க்கும், தாய் தந்தையர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று பின் நோக்கிப் போய்க் கொண்டே இருக்கவேண்டும்.

அப்படி எவ்வளவு தூரம் பின் நோக்கிப் போனாலும் ஒரு கட்டத்தில் ஓர் ஆணும், பெண்ணும் தான்தோன்றி ஆக இருக்கவேண்டும்.

நம்முடைய தாயும், தந்தையும் இறந்து போவதையும், அவர்களுக்குத் தாய் தந்தையர் இருந்து இறந்து போனதையும் கண்ட நாம், அப்படி ஒரு தாயும் தந்தையும் தான் தோன்றிகளாக இருந்திருக்க முடியாது என்று தர்க்க பூர்வமாக உணர்கிறோம்.

மூலப் பொருட்கும் முன்னையது

அப்படியானால், அந்த மூலப் பெற்றோரைப் படைத்த வேறு ஒரு பொருள் இருந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பொருள் பிறரால் பெறப்படாததாகவும், பிறரைப் பெறாததாகவும், தான் தோன்றியானது ஆகவும் இருக்க வேண்டும்.

அந்தத் தான்தோன்றி ஒன்று தான் அழியாத தாகவும், காலம் கடந்ததாகவும், என்றும் இருப்ப தாகவும் இருக்க முடியும்.

அந்த தனித்தன்மை அதற்கு இல்லா விட்டால், அதுவும் பிறரால் பெறப்பெற்று நம்போல் இறப்ப தாகவும் இருக்கும்.

எனவே பிறப்புக்கும் இறப்பிற்கும் அப்பாற்பட்ட, என்றும் தான்தோன்றியாக தனித்து நிற்கும் ஒன்றைத் தான் பரம்பொருள் என்று குறிக்கின்றோம்.

பிறந்தன இறக்கும். என்றும் உளது எது?

இதிலிருந்து வேறு ஒன்றையும் நாம் உணர்கிறோம். பிறப்பதெல்லாம் அழியக் கூடியனவே; பிறப்பிற்கு அப்பாற்பட்டது அழிவிற்கும் அப்பாற்பட்டதே. எனவே இப்படி அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒன்று என்றும் இருக்க, உயிர்கள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன என்ற முடிவுக்கு வருகிறோம்.

இந்த முடிவை அணுகுகின்ற முறையில் தான் பல சமயத்தினருக்கும் இடையே வேறுபாடு இருக்கின்றது. பொதுவாக இந்து மதக் கொள்கைப்படி பிரளயம் ஒன்று வந்து இப்பிரபஞ்சத்தையே அழித்துவிடும் அப்படியானால் அதற்குப் பிறகு என்ன என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது.

இதற்கு விடை காணும் வகையில் ஒரு அடிப்படைக் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அழிவிலது ஆன்மா

அதுதான் என்றும் இருக்கும் ஆன்மா, அழிவற்றது. அந்த ஆன்மா பல்வேறுபட்ட, பல்வேறாகப் பிறக்கும் உருவங்களோடு இணைந்து நிற்கிறது. அந்த உருவங்கள் அழியும்போது அந்த அழியாத ஆன்மா புதிது புதிதாகத் தோன்றும் உருவங்களோடு தொடர்பு கொள்கிறது என்பதாகும்.

இந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்பொழுது பிறந்து, இறக்கும் ஒவ்வொருவரும், மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்*; இவ்வாறு

---

* "உன் பிறப்போ பத்து; உயர் சிவனுக்கு ஒன்றுமிலை. என் பிறப்பெண்ணத் தொலையாது". சிவன் - பரம்பொருள் (காளமேகம் கருத்து)

மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுப்பதற்கும் இந்தச் சங்கிலித் தொடர்க்கும் ஒரு முடிவு உண்டு. அதுதான் மேலும் பிறப்பற்ற நிலையை அடைவது. (மற்றீண்டு வாரா நெறி-திருக்குறள் 356) அந்த நிலைதான் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவோடு ஒன்றிவிடுவது.

மூவா முழு முதல்

இப்படிப் பார்க்கும் பொழுது, இறுதியாக என்றும் நிற்பது அந்த பரமாத்மா ஒன்றே ஆகும்.

அந்த பரமாத்மா மீண்டும் படைப்புகளை உண்டாக்குகிறதா என்ற கேள்வியும் எழுப்பப் பெற்றே உள்ளது.

இந்தக் கருத்துகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தாக வில்லிப்புத்தூர் ஆழ்வார் தாம் படைத்த பாரதத்தில் ஆக்கியிருக்கும் அடிபிற் கண்ட கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் அமைந்திருக்கிறது :

ஆக்குமாறு அயனாம்; முதல் ஆக்கிய உலகம்
காக்குமாறு செங்கண் நிறை கருணை அம் கடலாம்;
வீக்குமாறு அரனாம்; அவை வீந்த நாள்மீளப்
பூக்கும் மாமுதல் எவன்? அவன் பொன் அடிபோற்றி.*

இப்பாடலின் சிறப்புகள் பல. முத்தேவர்கள் எனப் படும் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் ஆகிய மூவர்க்கும், மாமுதல் ஒன்று உண்டு.

மூவர்க்கும் முதல்

இந்த மூவரும் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழில்களைப் புரிந்த போதிலும், அவர்

---

* வில்லி பாரதம்-குருகுலச் சருக்கம்

களுக்கு மாமுதல் ஆகிய பரம்பொருள் மீட்டும் படைக்கிறது என்பதாகும்.

இதனை இன்னமும் நுணுக்கமாகக் காண்போமே யானால், அயனால் ஆக்கப்படுவனதாம், அரனால் வீக்கப்படும். ஆனால் மாமுதல் அதனால் ஆக்கப்படு வதோ அவ்வாறு வீக்கப்படுவதன்று. அதுதான் பரத்துவம் பெற்ற ஆன்மா ஆகும்.

இஸ்லாம் இயம்புவது

இதனையே தான் இஸ்லாம் இன்னொரு முறையில் அணுகுகிறது.

அரபியில் 'அல்லாஹ்' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப் பெறும் பரம்பொருள்:

"ஒருவன்; அதாவது ஏகன். அவன் தனித்தவன்; அதாவது அவனுக்கு இணை எதுவும் இல்லை. அவன் எல்லாம் வல்லவன்; எனவே துணையோ, உதவியோ, தேவையோ அற்றவன். அவன் தானாகவே நிலைத்து உள்ளவன்; அதாவது அவனுக்குக் காரணன் அவனே ஆகும். அவனைப் படைத்தவன் எவனும் இல்லை; அவனுக்குத் தாயும் இல்லை; தந்தையும் இல்லை; அவன் ஆணும் அல்லன்; பெண்ணும் அல்லன்; அவனைப் பெற்றவரும் இல்லை; அவன் யாரையும் பெறவில்லை. அவன் தேவைகள் அற்றவன்; புகழும், துதியும் வணக்க மும் வழிபாடும் எதுவுமே அவனுக்குத் தேவை இல்லை.

ஆனால் அவனுடைய சிருஷ்டியோ, தன் நன்மைக் காக அவனை வணங்குவதனையும், துதிப்பதனையும் தேவையாக உடையது. அவனே முழுமுதல் காரணன். ஆகையால் அவன் யார்க்கும் எதற்கும் கட்டுப்பட்டு இருக்கவேண்டியது இல்லை.

மறுப்பது, ஏற்பது, அன்பு காட்டுவது, சினம் கொள்வது, நற்கூலி அளிப்பது, தண்டனை வழங்குவது மன்னிப்பது, ஆக்குவது, அழிப்பது, ஆகிய எதிலும் அவன் எந்த நிர்ப்பந்தத்திற்கும் ஆளானவன் அல்லன்.

இவற்றுள் எதனையும் செய்வதும், செய்யாமல் இருப்பதும் அவனுடைய சுய இச்சைக்கும் அதிகாரத்திற்கும் உட்பட்டது. எனினும் அவனுடைய ஒவ்வொரு செயலும் நீதியின் வடிவாகவே திகழ்கிறது. அவன் கருணையின் வள்ளலாக இருக்கின்றான். கருணையையும், இரக்கத்தையும் தனக்குத்தானே கடமை ஆக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றான்.

அவன் எல்லாக் குறைகளினின்றும், மாசுகளினின்றும் நீங்கித் தூய்மை ஆனவன். அவன் எங்கும் நிறைந்தவன். அவன் ஒவ்வொரு இடத்திலும், ஒவ்வொரு கணத்திலும் நிறைந்துள்ளான். எவ்வுருவமும் அற்றவன். அவன் எந்த உடலிலும் ஊடுருவிப் புகுவதும் இல்லை.

இந்த உலக வாழ்க்கையை உடைய மனிதன் அவனைத் தன் புறக்கண்களால் பார்த்துவிடமுடியாது. அவன் ஆதி, அந்தம் இல்லாதவன்."

இத்தகைய பரம்பொருள் இப்பூவுலகில் மனிதனைத் தன்னுடைய பிரதிநிதியாகவே படைத்திருக்கிறான். தன்னுடைய பிரதிநிதிகள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதனைத் தன்னால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தூதர்கள் மூலம் அறிவிக்கிறான். அப்படி அறிவிக்கப்பட்ட கட்டளையின்படி நடப்பது அவனுடைய சிருஷ்டிகளுடைய கடமை ஆகிறது.

இந்தக் கடமையை ஆற்றும் முறையில் அவனுடைய சிருஷ்டிகள் தன் கர்த்தாவுக்குப் பொறுப்பாளிகள் ஆகிறார்கள்.

இறுதித் தீர்ப்பு

எனவேதான் இஸ்லாத்தின் கருத்துப்படி இறைவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர்கள் அனைத்திற்கும் இறுதித் தீர்ப்பு வேளை என்ற ஒன்று உண்டு; அந்த வேளையில் தங்களுடைய ஆண்டவனுக்கு அவர்கள் கணக்குக் கொடுத்தாக வேண்டும்; அவர்கள் தங்கள் இறைவன் இட்ட கட்டளைப்படி நடந்து தங்களது பூவுலக வாழ்வில் நன்மை செய்திருப்பார்களே ஆனால், அவர்களுக்கு இறைவனுடைய பரிசாக சொர்க்கம் கிடைக்கிறது; அதற்கு மாறாக இறைவன் கட்டளைக்கு மீறி அவர்கள் வாழ்ந்திருப்பார்களே யானால், அவர்களுக்குத் தண்டனை ஆக நரகம் கிடைக்கிறது.

பாவமன்னிப்பு

இங்கும்கூட இறைவனுடைய ஏகத்துவத்தை மறுக்காது, வேறு எந்தப்பிழை செய்திருந்தாலும் அதற்காக அவர்கள் மனமார வருந்தி, தங்களைத் திருத்திக் கொண்டு, இறைவனிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்பார்களே யானால், அவர்களுக்கு அந்த மன்னிப்பும் கிடைக்கிறது.

இன்று பொதுவாழ்வில் Accountability என்று நாம் குறிப்பிடுவதை எவ்வாறு அழகாக இஸ்லாம் நிர்ணயித்திருக்கிறது என்பதனை இந்த நெறிமுறையில் காண்கிறோம்.

இப்படிப் பார்க்கும் பொழுது ஒவ்வொருவரும் தன் செயலுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது எல்லாச் சமயத்தினருக்கும் பொதுவானது என்பதனையும் உணரமுடியும்.

மறுஜென்மமும், இந்த ஜென்மத்தில் செய்த வினைகளின் பலனை மறுஜென்மத்தில் பெறுவது, அநுபவிப்பது என்ற இந்து மதக் கொள்கையும் இந்த அடிப்படையிலேயே பிறந்தவை.

இதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டோமேயானால் அன்புமயமான செயல் பொருந்தி, யார்க்கும் துன்பம் செய்யாது, பிறர் அனைவர்க்கும் அருளும், உதவியும், கருணையும் காட்டி வாழ்வதே மனிதனுக்கு ஒத்த நெறியாக எல்லாச் சமயங்களும் வகுக்கின்றன என்பது தெளிவுபடும்.

☐

6. சான்றோர் வாக்கு - கபீர்தாஸ்

1

அறிவார் யார் நற்கருத்துத் தோன்றும் இடம்?

நம்முடைய சொல்லிலும், சிந்தனையிலும் ஒரு பழக்கம் இருக்கிறது. ஏதாவது ஒரு பழமொழியோ, முது மொழியோ இருக்குமானால், அது வெளிப்படுத்தும் ஆழ்ந்த அநுபவத்தை நாம் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வ தில்லை. அதைச் சொன்னவர் யார், அவர் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர், எந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்தவர், எந்த மொழியைப் பேசியவர், எந்த அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தவர், சமூகத்தில் அவருடைய தரம் என்ன என்பவற்றையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ள விரும்பு கிறோம். இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டுதான் அந்தக் கருத்தின் தரத்தை நிதானிக்கவும், நிர்ணயிக்கவும் முற்படுகிறோம்.

இப்பொழுதும் நம்முடைய அநுபவத்தில் பார்க் கலாம். ஒரே கருத்தை இருவர் சொல்லியிருப்பார்கள்; அவர்களில் ஒருவர் உயர்ந்த பதவியை வகிப்பவராகவும், நிறைந்த கல்வியைப் பெற்றவராகவும், நல்ல குடும்பத்தில் தோன்றியவராகவும் இருப்பார்; மற்றவரோ, அதிக மாகப் படிக்காதவராகவும், சமுதாயத்தின் கீழ்மட்டத் தைச் சேர்ந்தவராகவும், அதே சமயத்தில் பொது அறிவும், அநுபவமும் நிறைந்தவராகவும் இருப்பார்.

இவ்விருவரும் ஒரே கருத்தைச் சொல்லியிருந்த போதிலும், முன்னர்க் கூறியவர் அந்தக் கருத்தைச் சொல்லும்பொழுதுதான், அந்தக் கருத்துக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்து, இந்தக்கருத்தை இன்னார் சொன்னா ரென்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்விக் கொண்டிருப் போம். இரண்டாமவர், அதே கருத்தைச் சொல்லியிருக் கிறார் என்பதை அடியோடு மறந்துவிடுவோம்.

இல்லா கூறிக் கிளத்தல் இயல்பு உலகினர்க்கே

இப்படி நிதானிக்கும்பொழுது, ஒரு கருத்தில் ஈடு பட்ட நாம், மேலும் அந்தக் கருத்துக்கு செல்வாக்கும், வலுவும் தேடுவதற்காக அந்தக் கருத்தை வெளியிட்ட வருக்கு இல்லாத திறமையும், தகுதியும் இருப்பதாகக் கூற முற்பட்டுவிடுவோம். அந்தக் கருத்தை வெளியிட்ட வருக்கு இந்தத் தகுதியிருந்தது, இந்தச் சக்தியிருந்தது இந்தச் செல்வாக்கு இருந்தது என்றெல்லாம் கதை கட்டத் துவங்கிவிடுவோம். இதற்கெல்லாம் காரணம்,

எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு.

என்ற வள்ளுவருடைய வாக்கின் முழுஉண்மையையும் காணத்தவறியதுதான்.

சமயத்தைப் பற்றியோ, பக்தியைப் பற்றியோ பேசினவர்களாகவும், பாடினவர்களாகவும் அவர்கள் இருந்துவிட்டால், இந்த நிலைமை இன்னும் மோசமா கிறது. அத்தகையவர்களைத் தெய்வமாக ஆக்கினா லொழிய நாம் திருப்தியடைவதில்லை. இயற்கை இகந்த செயல்களை அவர்கள் மேல் ஏற்றி, அவர்கள் வாழ்வு முழு வதையும் அற்புதங்கள் நிறைந்த வாழ்வாக ஆக்கினா லொழிய, ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை வெளியிடுவதற்கு அவர்களுக்குத் தகுதியிருந்ததாக நாம் நம்ப மறுக் கிறோம்.

இதற்கு உதவுவது போலவே. நம்முடைய நாட்டின் சமயாச்சாரியார்களும், ஞானிகளும், பெரும்பாலும் தங்களைப் பற்றியோ, தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றியோ, எந்தக் குறிப்பையும் விட்டுச் செல்லவில்லை. இறைவனைப்பற்றி அவர்கள் அருளிய கருத்துக்களும், தங்களை மறந்து அவர்கள் பாடிய பக்திப் பாடல்களும்தாம் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. இந்தக் கருத்துக்களும், பாடல்களும்கூட அவர்கள் ஆயுள்காலத்திலேயே அவர்களுடைய உத்திரவின் பேரில் தொகுக்கப் பெற்றவையும் அல்ல. அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளில் வெளியிட்ட கருத்துக்களையும், பாடிய பாடல்களையும் அவ்வப் பொழுது சீடர்கள் எழுதிவைக்க, அவர்கள் காலத்துக்குப் பின் தொகுக்கப் பெற்றவை என்ற நிலைதான் நம் நாட்டில் இருக்கிறது.

ஏற்பதா? விடுவதா? எது செய்தக்கது?

கபீர்தாஸரும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லர். அவருடைய பிறப்பைப் பற்றியோ, வாழ்க்கையைப் பற்றியோ, சரித்திர பூர்வமான எந்தக் குறிப்பும் கிடைக்கவில்லை; ஆனால் எண்ணற்ற கதைகள் கிடைக்கின்றன. இந்தக் கதைகளில் எதை நம்புவது, எதை நம்பாமல் இருப்பது என்பதே ஒரு பெரும் பிரச்சினை. எதையுமே நம்புவது இல்லை என்று முடிவு செய்துவிட்டால், அவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி எதுவுமே சொல்வதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடும் அது போலவே, அவருடைய பாடல்களும், அவர் காலத்துக்குப் பின்னால் தொகுக்கப்பெற்றவையே; ஆகையால் எது அவருடையது, எது அவருடையது அன்று என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை என்ற முடிவுக்குவந்தால், எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கத்தான் வேண்டியிருக்கும்; அப்போது மிகுந்திருப்பது சூன்யமேயாகும். அந்த நிலைக்குப் போகாமல், ஓரளவு சிந்தனை

யின் முடிவாகவும், ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையிலும் சில வற்றை ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

கபீர்தாஸருக்கு இராமானந்தர் குரு என்பதும் கபீர்தாஸர் மூடநம்பிக்கைகளுக்கும், சடங்குகளுக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதும் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகும். ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி இதனை விளக்கும்.

ஒரு மொழி கேட்க மறுமொழி கொடுத்திட அறியார்

பித்ரு சிரார்த்தத்துக்கென இராமானந்த சுவாமி களுக்கு பசும்பால் வேண்டியிருந்தது. பால் கொண்டு வரும்படிஅவர் கபீரைப் பணித்தார். அப்படிச் சென்ற கபீரோ,ஒரு செத்த பசுவுக்கருகே பாத்திரத்தை வைத்து, பசுவின் முன்னால் பசும்புல்லைப் பிடுங்கி போட்டு விட்டுக் காத்திருந்தார். நேரமாகியும், கபீர் திரும்பிவராமல் போகவே, செய்தி தெரிந்து வர சீடர்களை இராமா னந்தர் அனுப்பினார். சென்றவர்கள் பார்த்ததை வந்து சொன்னார்கள். கபீரை அழைத்து விளக்கம் கேட்ட போது அவர் இராமானந்தரிடம்,

> ''சுவாமி, செத்த பித்ருக்களுக்குச் செத்த பசுவின் பால்தான் உத்தமம் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இந்த மாடு புல்லையே தின்னக் காணோம். பாலைப் பற்றி என்ன சொல்ல?''

என்றார் கபீர். ''எங்காவது செத்த மாடு புல் தின்னுமா?'' என்று கேட்டார் குரு. உடனே கபீர், ''இப்போது செத்த மாடு புல் தின்னாது என்றால், எப்போதோ பல்லாண்டு களுக்கு முன் செத்த உங்கள் மூதாதையர் நீங்கள் அளிக்கும் பாலை, எப்படி அருந்துவர்?'' என்றார். குருவினால் மறுமொழி கூறமுடியவில்லை.

II

உலகம் தழீஇய ஒட்பம்

நம் நாட்டில் தோன்றிய கவிகளும், ஞானிகளும் கூர்மையான அறிவைப் பெற்றிருந்ததோடு, பரந்த உள்ளத்தையும் பெற்றிருந்தார்கள். இவையிரண்டும் சேர்ந்து அவர்களுடைய உபதேசத்தையும், வாக்கையும், ஞால முழுவதற்கும் பொருந்துபவையாகவும், உயிரினம் முழுவதையும் தமக்குள் அடக்கிக்கொண்டவையாகவும் ஆக்கின. உண்மையில், பரம்பொருள் ஒன்றே; இப்பிரபஞ்சம் முழுவதும் அவனுடைய படைப்பே என்று உணர்ந்தவர்களால் வேறு விதமாகப் பேசியும், எழுதியும் இருக்கமுடியாது.

கிளைத்த பல் உயிர்கள்:

சிருஷ்டியின் தோற்றத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது வேறுவிதமான முடிவுக்கு வருவதற்கு வாய்ப்பேயில்லை. நானூறு கோடிக்கும் மேற்பட்டு, இன்று பூவுலகில் வாழும் மனித இனத்துக்கு மூலத் தாயும், தந்தையுமாக ஒரு பெண்ணும், ஓர் ஆணும்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களிலிருந்துதான் மனித இனம் பெருகியிருக்க வேண்டும். சிருஷ்டியில் காணப் பெறும் மற்றவற்றிற்கும் இந்த நியதி பொருந்தும்.

இந்த உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் சாந்தி நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழ்பவர்கள். ‘சாந்தி’ என்ற சொல்லை ஒரு மந்திரம் போல் நாம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். காரணம் என்னவென்றால், அதுவே மனிதனுடைய குறிக்கோளாகவும், இலட்சியமாகவும் இருக்கிறது.

அப்பில் கலந்த உப்பே போல்

இந்த உண்மையைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடியும். மனிதன் என்றுமே இன்பத்தை விழைகிறான். இவ்வின்பம் சிற்றின்பம், பேரின்பம் என்று பகுத்துக் கூறப்பெறும். ஆனால், இந்த இரண்டு இன்பங்களுக்கும் பொதுவாக ஒரு தன்மையிருக்கிறது. அதுதான் அந்த இன்பத்தை முழுமையாக நுகரும்பொழுது, அப்படி நுகர்பவன் தன்னையே மறந்துவிடுவது; அதாவது, அந்த இன்பத்தில் தன்னையே கரைத்துக் கொள்வது. தண்ணீரில் மண்ணாலோ, உப்பாலோ செய்த பொம்மை ஒன்றைப் போட்டால், அந்தப் பொம்மை தண்ணீரிலே கரைந்துவிட, தண்ணீரினின்றும் பிரித்துப் பார்ப்பதற்கோ, பேசுவதற்கோ அந்தப் பொம்மை இருக்காது. அதுபோலவேதான், இந்த இன்பத்தை முழுமையாக நுகர்பவருடைய கதியும்.

இப்படி மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் இன்பத்தை நுகர்வதாக இருக்கும்பொழுது, அமைதி அல்லது சாந்தியைப் போன்று இன்பத்தை நல்குகின்ற வேறு எந்த நிலையும் இருக்க முடியாது. ஒரு மனிதன் தனக்குத்தானே சாந்தி பெறவேண்டும்; தனக்கும், பிற படைப்புகளுக்குமிடையே இருக்கும் உறவிலே சாந்தியைக் காண வேண்டும்; இறுதியாக, தனக்கும் தன்னைப் படைத்தவனுக்கும் இருக்கும் உறவிலே சாந்தியை அடைய வேண்டும். சற்றுக் கூர்ந்து சிந்தித்தால் இம்மூன்றும் வெவ்வேறானவை அல்ல; முதலாவதில் தொடங்கி மூன்றாவதில் நிறைவு பெறுகிற ஓர் இயக்கமே என்பது தெளிவாகும்.

பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்த பரம்பொருள்

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்பொழுது, இப்பிர பஞ்சத்தில் காணப்படும் படைப்புகள் அனைத்துக்கும் பரம்பொருளே மூலகர்த்தாவாக இருக்கிறது என்பது ஒருபுறமிருக்க, இந்தப் படைப்புகளனைத்தும் அந்தப் பரம்பொருளின் பிரதிபலிப்பாகவே அமைந்திருக் கின்றன. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பிரபஞ்சத்தை நோக்கும் பொழுது, பிரபஞ்சம் அந்தப் பரம்பொருளின் நிழலாகக் கருதப்பெறக் கூடியது. அதாவது, பரம் பொருளின் தன்மையையும். பண்பையும் உணர்த்து வதாக அமைந்து விடுகிறது.

நம் மக்களிடையே ஒரு பழங்கருத்து உண்டு. குளவி தானே முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிப்பதில்லை; வேறு புழுக்களைக் கொண்டு வந்து அதைக் குளவி கொட்டும் பொழுது அப்புழுக்கள் குளவியின் தன்மையையும், பண்பையும் பெற்றுவிடுகின்றன என்பதுதான் அது. விஞ்ஞான ரீதியில் இது சரியன்று என்று கூறுவார்கள். எனினும், இந்தக் கருத்துக்கும் ஓர் அடிப்படை இருக்கவே செய்கிறது. குளவி முட்டையிட்டு குஞ்சு பொறிக்கும் இனத்தைச் சேர்ந்தது. சில சமயங்களில் குளவி வேறு புழுக்கள் முட்டையிட்டிருக்கிற கூட்டிலே தான் சென்று முட்டையிடுவதுண்டு. இந்த நிலையில் குளவி தானிட்ட முட்டைக்கும், வேறு புழுக்கள் இட்டிருந்த முட்டைக்கும் வேறுபாடு காணாமல் இரண்டு வகை முட்டை களையுமே தானே அடைகாக்க, அந்த முட்டை களிலிருந்து குளவிக் குஞ்சும், புழுக் குஞ்சும் வெளிப்படு கின்றன. இவற்றினிடையே வேறுபாடு காணாமல் குளவி எல்லாக் குஞ்சுகளையும் அணைத்து வளர்க்கத் தொடங்குகிறது. குளவி தன் குஞ்சை எப்படிப்

பராமரித்து வளர்க்குமோ, அப்படியே புழுக்குஞ்சையும் பராமரித்து வளர்க்கிறது. இதன் காரணமாகப், புழுக் குஞ்சுகள், குளவிக் குஞ்சுகள் என்கிற வேறுபாடின்றி அவை வளர்கின்றன. இந்த உண்மையின் அடிப்படை யிலேயே முன்னர்க் குறிப்பிட்டப் பழங்கருத்துத் தோன்றியது

இந்த பழங்கருத்தை ஆதர்ரமாகக் கொண்டு கபீர்தாஸர்,

என்றன் குருவே குளவிக் கிணையே
புழுவைக் கொணர்ந்து தன்னிற மளிப்பான்

என்று பாடுகிறார்.

இறைவனால் படைக்கப்பெற்ற அனைத்தும் அவனுடைய கல்யாண குணங்களையும், கருணையை யும், பண்பையும் பறைசாற்றுவனவாகவே இருக்கின்றன என்பதை எவ்வளவு சாதாரணமான ஒரு முதுமொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டு கபீர்தாஸர் உணர்த்தி விட்டார்!

III

பிறப்பு; வளர்ப்பு; பிறர்காட்டிய வெறுப்பு

கபீர்தாஸர் ஒரு முஸ்லிம் நெசவாளிக் குடும்பத் தில் வளர்ந்தவர் என்பதும், வெளித் தோற்றத்தில் அவர் வைஷ்ணவ பக்தர் போல் வாழ்ந்தார் என்பதும், அவரைப் பற்றி எழுதிய எல்லோரும் கூறுவது. அவர் முஸ்லிம் பெற்றோருக்குப் பிறந்தாரா, அல்லது ஒரு முஸ்லிம் தம்பதிகளால் கண்டெடுக்கப்பட்டாரா என்பது பற்றி சர்ச்சை உண்டு. வடநாட்டு வைணவர் வழக்கப் படி, அவர் நெற்றியில் சந்தனமும், கழுத்தில் துளசி

மாலையுமாகக் காட்சியளித்தார் என்பதும், எப்பொழுதும் இராமன் பெயரையே கூறிக்கொண்டிருந்தார் என்பதும் எல்லோரும் சொல்வது. ஆனால், அவருடைய இந்த நிலையே அவரை இந்துக்கள், முஸ்லிம்களாகிய இருபாலாருடைய இடிக்கும் ஆளாக்கிற்று.

முஸ்லிம் நெசவாளிக் குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர் வைணவர் போலத் தோற்றமளித்ததும், இராமன், ஹரி என்று கூறிக்கொண்டிருந்ததும், முஸ்லிம்களிடையே வெறுப்பை உண்டாக்கின. முஸ்லிம் குடும்பத்தில் வளர்ந்த ஒருவர், வைணவராகத் தோற்றமளித்ததும், அதேசமயத்தில் வைணவ ஆசார அனுஷ்டானங்களை முழுமையாகக் கைக்கொள்ளாததும் இந்துக்களிடையே வெறுப்பை உண்டாக்கின.

என்றாலும், அவருடைய தூய்மையான பக்தியைக் கண்டுணர்ந்த பாமர மக்களில் பெரும்பாலோர் அவருக்கு மனப்பூர்வமான சீடர்களாயினர். வழக்கம் போல, கபீர்தாஸரின் பேரில் அவருடைய சீடர்கள் ஒரு சமயக் குழுவையே உண்டாக்கி விட்டார்கள். அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது கபீர்தாஸருடைய ஆழ்ந்த இறை பக்தியும், ஏக இறைவனின் படைப்பாக பிரபஞ்சம் முழுவதையும் கண்டு, மனிதர்களிடையே வேறுபாடு கற்பிக்காமல் எல்லாரையும் ஒரே அன்பின் நிழலிலே அழைத்துச் சென்று அவர்களுக்கு அருள் பாலித்ததுமேயாகும்.

ஏகன் திருநாமமே! என்றும் என் நா பயிலுமே!

இராமன், ஹரி என்ற சொற்களை அவர் திரும்பத் திரும்ப உச்சரித்துக் கொண்டிருந்த போதிலும், அந்தச்

சொற்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினருடைய கடவுளைக் குறிப்பனவாகவோ, கடவுள் அவதாரத்தைக் குறிப்பிடு வனவாகவோ அவர் கொள்ளவில்லை, இராமன் என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் இராவணவதத்துக்காக திருமால் அவதாரம் எடுத்த புராணக் கதையும், ஹரி என்ற மாத்திரத்தில் திருமூர்த்திகளில் ஒருவரான விஷ்ணு என்ற கருத்தும்தான் யார் மனத்திலும்படும். ஆனால், கபீர்தாஸரோ. இந்தச் சொற்களை, இவற்றைக் குறிக்கப் பயிலவில்லை என்பது நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கின்ற ஏகப்பரம்பொருளைக் குறிப்பதற்கே இந்தச் சொற்களை கபீர்தாஸர் பயின்றார் என்பது உறுதியாகத் தெரிகிறது.

தெளி நற்கருத்து; தேர்ந்த நல்முடிபு

கபீர்தாஸரின் பாடல்களில் ஒன்று இந்த அற்புத மான உண்மையை மிக்க அழகாக வெளிப்படுத்தும்:

ஐயனைத் துணைவன் ஆக்கி அறுத்திடுவாய் இன்பமும்
துன்பமும்.

தயரதன் மகனாய் வந்து இலங்கைக் கோனைக்
கொன்றவன் அன்றாம்.

தேவகி வயிற்றில் வந்து, யசோதை மடியில்
வளர்ந்தவன் அன்றாம்.

கோவலர் தோழன் அன்றோ, கோவர்த்தனத்தைத்
தூக்கவும் இல்லை.

வலியை ஏய்த்த வாமனன், வேதமும் புவியும்
மீட்டவன் அல்லன்.

கண்டகி ஆற்றின் சாளக் கிராமம், மச்சமும் ஆமையும்
அல்லன்.

பதரியில் நிட்டையுமில்லை, அரசொழி பரசுராமன்
அல்லன்.

துவரையில் உடல்விடவில்லை, சகந்நாதப் புரிப்பிண்டம்
அல்லன்.

இதெல்லாம் பிழையே கபீரன் கருதிச்
சொல்லுவான்.

இதெல்லாம் கடந்து நின்றான் உலகைத்
தாங்குவான்.

என்பதுதான் அந்தப் பாடல்.

இந்தப் பாடலுடைய புரட்சிகரமான கருத்துத் தெற்றெனத் தெரிகிறது. முதல் அடியில் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் அறுப்பதற்கு இறைவனையே துணையாகக்கொள்ள வேண்டுமென்கிறார். இது எல்லா முனிவர்களும், ரிஷிகளும், ஞானிகளும் கூறியதுதான். எதற்கும் இறைவனின் அருளையே வேண்டி நிற்பவர்கள் இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் துடைப்பதற்கும் அந்த இறைவனுடைய அருளையே வேண்டி நிற்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

ஆனால், இரண்டாம் அடியில் இருந்து அவர் கூறுவதில்தான் புரட்சியிருக்கிறது. அந்த ஐயன் யார் என்று கூறும்பொழுது, திருமாலின் அவதாரங்களாகக் கருதப்படுகின்ற ஒவ்வொன்றையும் குறிப்பிட்டு, 'அதெல்லாம் அல்லன் அந்த ஐயன்' என்று கூறுகிறார். இப்படிக் கூறுவதோடு அமையாமல் இந்த அவதாரங்கள்தாம் அந்த ஐயன் என்பது பிழையாகும் என்று அழுத்தந்திருத்தமாகச் சொல்லிவிடுகிறார். எதிர்மறையாக இப்படிக் கூறியவர், உடன்பாடாகவும் அந்த ஐயன் எத்தகையவன் என்று கூறுகிறார். அந்த ஐயனை "உலகைத் தாங்கு

வான்'' என்று குறிப்பிட்டு, அவன் இவ்வனைத்தையும் கடந்து நிற்பவன் என்று சொல்கிறார். இப்படி, தான் சொல்வதைச் சிந்திக்காமல் சொல்லிவிட்டார் என்று யாராவது சொல்லிவிடப்போகிறார்களே என்று எண்ணி, ''கபீரன் கருதிச் சொல்லுவான்'' என்று சொல்வதின் மூலம், இது தன்னுடைய சிந்தனையின் தேர்ந்த முடிவு என்பதை உணர்த்திவிடுகிறார்.*

□

* சென்னை வானொலியில், 1982-ஆண்டு, ஆகஸ்ட் திங்கள், 18,19,20 தேதிகளில் ஒலிபரப்பப் பெற்றது.

7. அறநெறி

I

வாங்கரும் பதம்

ஒரு மக்களினத்திடையே வழங்கும் ஒரு சொல்லே, சிந்தித்துப் பார்க்குமிடத்து, அம்மக்களின் சரித்திரத்தையும் நாகரிகத்தையும் குறிக்கோளையும் காட்டிவிடும். தமிழிலே வழங்கும் அத்தகைய சொற்களில் ஒன்று அறம் என்பது.

இந்தச் சொல்லுக்குத் தருமம், புண்ணியம், சமயம்' ஞானம், தர்ம தேவதை, எமன், அறச்சாலை, தகுதியானது எனப் பல பொருள் உண்டு.

எனினும் அறம் என்ற சொல்லை நாம் பயன்படுத்தும்போது அதில் ஒரு நடுநிலை, நியாயம், சீலம் தொனிப்பதை இயற்கையாகவே உணர்கிறோம்.

மன்னிய மூன்றொடு ஒன்றும்

இது வன்றியும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கினையும் மனிதனுடைய உறுதிப் பொருளாகவும் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி நோக்குமிடத்து இந் நான்கும், வெவ்வேறான, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்றவை போன்றே தோன்றும். என்றாலும், இவை நான்கும் பிரிக்க முடியாத சங்கிலித் தொடர் போல், ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கொண்டிருப்பதை உணரத் தவறக் கூடாது. அறத்தை ஒரு நெறியாகக் கொண்டு, அந்த நெறியில் நின்று தேடப் பெறுவதே பொருள்

ஆகும். அத்தகைய பொருளே இன்பம் பயக்கும். அந்த இன்பத்தையும் துறந்து அழியாத பேரின்பத்தைப் பெறுவதே வீடு ஆகும்.

பல்லிடத்தும் பயில் அறம்

வள்ளுவர் இவற்றை வெவ்வேறாகக் கொண்டிருப் பதாகத் தோன்றும்.

திருக்குறளின் *51* ஆம் அதிகாரத்தில்

அறம், பொருள், இன்பம், உயிரச்சம் நான் கின்
திறம், தெரிந்து தேறப்படும்

என்று கூறுவார்.

பிறன் பழிப்பில்லது

இதன்றியும், இல்வாழ்க்கை என்னும் அதிகாரத்தில்,

அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
பிறன் பழிப்பதில்லாயின் நன்று

என்று இயம்புவார்.

அறம் இல்

பெண்வழிச் சேறல் என்ற அதிகாரத்தில்

அறவினையும், ஆன்ற பொருளும், பிறவினையும்
பெண் ஏவல் செய்வார்கண் இல்

என்று தொகுத்துக் கூறுவார்.

அறத்தாறு

இங்கு அறவினை என அறத்தின் வழி இயற்றும் செயலைக் குறிப்பிடுவார். இல்வாழ்க்கை எனும் அதிகாரத்திலோ, அறம் வேறு, அன்பு வேறு என்று பகுத்து உரைப்பது போல்,

அன்பும், அறனும் உடைத்தாயின், இல் வாழ்க்கை
பண்பும், பயனும் அது

என்பார்.

இதுவோ விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காலம். ஒவ்வொன்றையும் பகுத்து, பிரித்து, பிளந்து தனித்தனியாக 'ஆராயும்' காலம். இதனை எதிர்பார்த்தே வள்ளுவர் அறன், அன்பு, அறவினை, பிறவினை, அறத்தாறு, அறம் பொருள் என்றெல்லாம் பகுத்துப் பிரித்துக் கூறிய போதினும் அறத்தினுடைய கரு என்ன என்பதனை எடுத்துக் காட்டத் தவறவில்லை.

மனம் தூயர் ஆதல்

அறன் வலியுறுத்தல் என்ற அதிகாரத்தில்,
மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்,
ஆகுல நீர பிற

என்று முடிந்த முடிபாகக் கூறிப் போயிருக்கிறார்.

தூயதில் தூயது பிறக்கும்

ஒருவனுடைய சொல், செயல் முதலியவற்றுக்குக் கருவாக அமைவது அவனுடைய உள்ளம் அல்லது மனம் தான்.

அந்த மனம் எப்பொழுது மாசு மறுவின்றி இருக்கின்றதோ, அப்பொழுதுதான் அது தூய்மையின் இருப்பிடமாகிறது.

தூய்மை முழுமையாக ஆட்கொண்டு விட்ட ஒருவனுடைய மனத்திலிருந்து பிறக்கும் எதுவும், அறத்தின் பாற்பட்டதாகத்தான் இருக்கும்.

எனவே அறநெறி என்பதன் தேர்ந்த துணிபு, எதைச் சொன்னாலும், எதைச் செய்தாலும், உள்ளத் தூய்மையோடு இயங்குவது என்பதே ஆகும். உள்ளத்தின் தூய்மை ஒருவனுக்கு என்றும் துலங்குமாயின், அப் பொழுது அவன் பிறர் நலத்தைத் தன்னலத்தினின்றும் வேறாகக் கருத மாட்டான்; பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பத்தினின்றும் பிரித்துப் பார்க்கமாட்டான்; பிறர் மனம் நோக எதுவும் பேசமாட்டான்,செய்யமாட்டான்.

கருத்து வேறுபாடு இருந்தபோதிலும், அதுவும் இயற்கையின் அழகே என்று அவ்வேறுபாட்டிலும் ஓர் அருமையையும், நுண்மையையுமே காண விழைவான்.

அழகு சார் அன்பே அறம்

இப்படி எல்லாம் பார்க்கும் பொழுது, அறநெறி என்பதற்கும், அன்பு நெறி என்பதற்கும், அழகுணர்ச்சி என்பதற்கும் வேறுபாடில்லை என்பது தெளிவாகும்.

நயத்தகு நாகரிகம்

கண்ணோட்டம் என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர்,

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகம் வேண்டு பவர்

என்று கூறியிருக்கிறார்.

நாகரிகம் என்பதற்குப் பேரறிஞர்கள் கூட ஒரு குறுகிய பொருளைக் கொடுத்து 'விரும்பத் தக்க கண்ணோட்டம்' என்றும், 'கண்ணோட்டம்' என்ற சொல்லுக்கு, 'தன்னொடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்க மாட்டாமை' என்றும் கொண்டிருக் கிறார்கள்,

உண்மையில், நாகரிகம் என்ற சொல் அத்தகைய குறுகிய பொருளைக் கொண்டதன்று.

பிற உயிர்களையும் தம்முயிர்போல் கொண்டு மற்ற வர்களின் உணர்ச்சிகளுக்கும் மதிப்புக் கொடுப்பதே நாகரிகம்.

அதுவே பண்புடைமையும், அற நெறியுமாகும்.

II

உலகிலே தோன்றிய பல்வேறு மதங்களும் அதனைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குச் சிலவழிமுறைகளை வகுத்துத் தந்திருக்கின்றன. அத்தகைய வழி முறைகள் வேறுபட்டிருப்பினும், அவை எல்லாவற்றுக்கும் அடிப் படையாக ஒன்று அமைந்திருப்பதைச் சிந்திப்பவர் கள் காணத் தவறமாட்டார்கள்.

உலகின் எந்தப்பகுதியில் வாழ்பவனாக இருந் தாலும், மனிதனுடைய அடிப்படை அமைப்பும், உணர்ச்சிகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் ஒன்றாக இருப்ப தனைக் காண்கிறோம். கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர் களுக்கு இதிலிருந்து ஓர் உண்மை புலப்படும். இப் பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைவரும், அனைத்தும் ஒரே இறைவனுடைய படைப்புதான் என்பதுதான் அது. இதனை யார் தன் மனத்தில் உணர்கிறார்களோ அவர் களுடைய உள்ளம் விசுவரூபம் எடுத்து, இப்பிரபஞ்சத் தையே தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளும் தகுதியைப் பெற்றுவிடும். அத்தகையவர்களுடைய உள்ளம்தான் இறைவனுடைய இருப்பிடமாகும். உள்ளத்தை இருப் பிடமாகக் கொண்ட இறைவன் ஏகனாகவும், அரூபியாக வும், எங்கும் நிறைந்தவனாகவும்தான் இருக்க முடியும். இதனைக் குறிப்பாக வலியுறுத்துவது- இஸ்லாமும்,

அதனுடைய திருத்தூதருமான முஹம்மது நபி அவர் களும் ஆவார்கள்.

அத்தகைய திருநபி அவர்கள் அறநெறியைப் பற்றி பற்பல அருமையான கருத்துக்களைச் சொல்லி இருக் கிறார்கள். இஸ்லாத்தின் படியும், அவர்களுடைய சொல், செயல்படியும், அறம் என்ற சொல் பரந்த பொருளைக் கொண்டது. இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுப் பது மாத்திரம் அறமாகிவிடாது. இல்லாமை என்பது பொருளின்மையை மாத்திரம் குறிப்பதாகக் கொள்ளக் கூடாது. துணையின்றி தனிமையில் ஒருவன் இருப்பா னாயின், அவனும் இல்லாதவன்தான். அவனுக்குத் துணையாக இருப்பது அறச் செயலே ஆகும். அது போன்றே, நோயினால் ஒருவன் வருந்திக் கொண்டிருப் பானாயின், அவனிடம் சென்று அவனுடைய வருத்தத் திற்காக அநுதாபம் கொண்டு, அவனுக்கு ஆறுதல்கூறி, அவன் நோய் நீங்குவதற்காக இறைவனைப் பிரார்த்திப் பதும் அறச் செயலாகும்.

நபிகள் பெருமானார் அவர்கள் கூறியிருக்கும் ஒன்றை இங்குக் காணலாம்;

''உங்களுடைய சகோதரனைப் புன்சிரிப்புடன் பார்த்தல் அறச் செயலாகும்''.

''நன்மைச் செய்யும்படி பிறரைச் தூண்டுதல் அறச் செயல்''.

''தீமையிலிருந்து பிறரை விலக்கல் அறச்செயல்''.

''வழி தெரியாத வேற்று மனிதனுக்கு நேரான பாதையைக் காட்டல் அறச் செயல்''.

''கண் பார்வை குறைந்தவனுக்கு உதவிச் செய்தல் அறச்செயல்''.

"பாதையிலிருந்து கல், முள், எலும்பு இவற்றை அகற்றல் அறச்செயல்".

"சகோதரனுடைய குடத்தில் உன் குடத்தின் தண்ணீரை ஊற்றல் அறச்செயல்".

"நற்செயல் செய்யும்படிக் கட்டளையிடல் அறச் செயலேயாகும்."

"தீயதை விலக்கலும் தர்மச் செயலாகும்."

"இரண்டு மனிதர்க்கிடையில் நீதி வழங்குதல் அறச் செயல்".

"ஒருவனை வாகனத்தில் ஏற்றல், அவனுடைய மிருகத்தின் முதுகில் சாமான்களை ஏற்ற உதவி செய்தல் ஆகியவைகளும் அறச்செயலேயாகும்".

இதனைக் காணும் பொழுது இவையெல்லாம் மிகச் சாதாரணச் செய்திகளாகத் தோன்றும்.

அப்படி அவற்றைக் காணுவோமானால், அவற்றினுடைய ஒப்பற்ற அடிப்படையான தர்ம நெறியைக் காணத் தவறிவிடுவோம். பிறர் எவரையும் தன்னுடைய இடத்தில் வைத்து, அவர்களுடைய இன்ப துன்பங்களைத் தனதாகக் கொண்டு நடந்துகொள்வதே அறநெறியின் அடித்தளம் ஆகும்.

அதற்கு மாறாக ஆடம்பரத்துக்காகச் செய்யும் எதுவும் பயனற்றதே ஆகும். சொல்லப் போனால், இதனை நபிகள் பெருமானார் மிக அழுத்தமான பின்னணியில், அடியில் கண்டவாறு எடுத்துக்கூறி இருக்கிறார்கள்.

"மறு உலக நாளில், 'தர்மப்பிரபு' என்று மக்கள் மெச்சுவதற்காகத் தர்மம் செய்த பெரிய பணக்காரன்,

நரகத்திற்கு முதலில் அனுப்பப்படுவான்'', என்பதே அதுவாகும்.

காரணம் என்னவெனில், செயல்கள் எல்லாம் எண்ணங்களின் அடிப்படையிலேயே இறைவனால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன.

''ஒவ்வொருவனும் தர்மம் செய்தல் கடமையாகும். அதைச் செய்ய அவனிடம் பொருள் இல்லாவிட்டால், தன் இரு கைகளாலும் வேலைச் செய்து, தனக்கும் லாபம் சம்பாதித்து, பிறர்க்கும் கொடுக்கட்டும். வேலையே செய்ய முடியாவிட்டால் துன்பப்பட்டோர்க்கும், தேவையுள்ளோர்க்கும் உதவி செய்யட்டும். அதுவும் செய்ய முடியாவிட்டால், நற் காரியங்கள் செய்யும்படி போதிக்கட்டும். அதையும் ஒருவனால் செய்ய முடியாவிட்டால், தீமை செய்வதனின்றும் அவன் தன்னைக் காப்பற்றிக் கொள்ளட்டும். ஏனெனில், மெய்யாகவே, இதுதான் அவனுடைய தர்மம்'', என்றும் நபிகள் பெருமான் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் பார்க்கும் பொழுது, அறநெறியின் அடித்தளம் உள்ளத்தூய்மையும், அதன் காரணமாகப் பிற உயிர்களிடத்துப் பிறக்கும் அன்பும், கருணையுமே ஆகும்.

III

சமீபகாலத்தில் தர்மத்தின் வழியே வாழ்ந்து காட்டிய உத்தமர்களுள் மகாத்மாகாந்தியும் ஒருவர். அவருடைய நீண்ட பொது வாழ்வில் பிறர்க்குப் பாடமாக அமையக் கூடிய, அவர் சொல்லாத, செய்யாத எதுவுமேயில்லை என்று கூறிவிடலாம்.

அவரைப்பற்றி நினைப்பவர்களும், எழுதுபவர் களும் அவர் இந்நாட்டுக்கு அந்நிய ஆதிக்கத்தினின்றும் சுதந்திரத்தை வாங்கிச் கொடுத்தவர் என்றே கூறுவார்கள்; எழுதுவார்கள்.

ஆனால், அவர் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதற்கு அடிப்படையாக இருந்ததே ஒரு மபொரும் தத்துவம் என்பதனைப் பலர் உணர மாட்டார்கள்.

காந்திஜி சம்பந்தப்பட்டவரையில் இந்தியாவின் விடுதலைப் போராட்டம், ஒரு மாபெரும் தத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, அவர் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு பெரு முயற்சியின் ஓர் அங்கமேயாகும். அந்தத் தத்துவம் தான் மனித சமத்துவம் என்பது.

இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அரசியல் அடிமை களாக இருந்தார்கள், என்பது மாத்திரம் அவருடைய போராட்டத்திற்குக் காரணம் அன்று. நிறவேறுபாட்டின் காரணமாக ஒருவரை உயர்ந்தவர் என்றும், இன்னொரு வரைத் தாழ்ந்தவர் என்றும் கருதும் வழக்கம் தனிமனித னுடைய தன்மானத்திற்கும், இறையம்சத்திற்கும் பங்கம் விளைப்பதாகும் என்ற அடிப்படையில் தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே காந்திஜி தம்முடைய போராட்டத்தைத் தொடங்கி விட்டார். அந்தப் போராட்டத்தின் விரிவே இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டம்.

இந்தியா, அரசியல் சுதந்திரம் பெற்ற சில ஆண்டு களுக்குள்ளேயே ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் கீழும், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழும் இருந்த வேறுபல ஆசிய, ஆப்பிரிக்கநாடுகளும் ஒவ்வொன்றாக விடுதலை பெற்றன என்பதே இதனை நிரூபிக்கும்.

மகாத்மா காந்தியினுடைய, இந்த கொள்கையி னுடைய வெளித் தோற்றமே, அவருடைய 'அஹிம்சா' போதனை.

அவர் சம்பந்தப்பட்டவரையில், அஹிம்சை என்பது ஒருவன் இன்னொருவனுக்குத் தீங்கிழைக்காமல் இருப்பது மாத்திரம் அன்று. அவருடைய அஹிம்சைக் கொள்கையோ மிகப் பரந்து விரிந்தது. வேறுயாரைப் பற்றியும், எதைப்பற்றியும் தீமையாக எண்ணாமலி ருப்பது அவருடைய அஹிம்சைக் கொள்கையின் அடிப்படை ஆதாரமாகும்.

காரணம் என்னவென்றால் சொல்லுக்கும், செயலுக் கும் ஆணிவேராக அமைவது எண்ணமே. அந்த எண்ணம் எப்பொழுது மென்மையும், தூய்மையும் பெற்ற தாக இருக்கிறதோ, அப்பொழுதுதான் அதிலிருந்து பிறக்கும் சொல்லும், செயலும், அப்படியே தூய்மை யானதாகவும், மென்மையானதாகவும் நன்மையையே பயப்பதாகவும் இருக்கும்.

இப்படி காந்திஜியினுடைய அஹிம்சைக் கொள்கை யைப் பார்க்கும் பொழுது, அது வெற்று எதிர்மறைக் கருத்தாக அமையாமல் நன்மையின் கருவூலமாக, உடன் பாட்டுக் கருத்தாக அமைகிறது,

அதே சமயத்தில் இந்த அஹிம்சா கொள்கை, எதற் கெடுத்தாலும் அஞ்சியே கிடக்கும் ஒரு கோழையின் செயலாக அமையாமல், ஒரு வீரனுடைய செயலாக அமையவேண்டும் என்பதும் அவர் கற்றுத் தந்ததே.

திறனும், சக்தியும் அற்ற ஒருவன் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாமல் இருப்பதில் பெருமை ஒன்றும் இல்லை.

வீரமும், உறுதியும் கொண்ட ஒருவன் மற்றவர்களுக்குத் தீங்கிழைக்கும் சக்தியைக் கொண்டவனாக இருந்தவிடத்தும், அவர்களுக்குத் தீங்கிழைக்காமல் இருப்பதுதான் உண்மையான அஹிம்சையாகும்.

மகாத்மா காந்தியின் இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால் அவர் எந்த மனிதனையும் வெறுத்ததில்லை; வெறுக்கத் தூண்டியதுமில்லை.

நிறவெறியர்களால் அவர் அடிபட்டபொழுதும் சரி, இந்நாட்டில் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஆங்கில அரசால் அவர் சிறையிலிடப்பட்ட பொழுதும் சரி, அவர் அந்த நிறவெறியர்களையோ, ஆங்கில அரசினரையோ வெறுத்ததில்லை.

அது மாத்திரம் அன்று; அவர்களை வெறுக்கக் கூடாது என்றே அவர் உபதேசம் செய்தார்.

அதற்கு மாறாக அவர்களுடைய நிறவெறியையும், ஆதிக்க ஆசையையும் தீமையாகக் கருதி வெறுத்து, அதனைக்கொண்டிருந்தவர்களிடமிருந்து அவற்றை நீக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய வாழ்க்கைத் தத்துவத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும்.

இந்தக் கொள்கை பிறப்பதே எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்டுவதிலிருந்துதான்.

அதுதான் அவர் காட்டிய அறநெறி.*

□

---

* சென்னை வானொலியிலிருந்து, 1987-ம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள், 15, 23, 30 தேதிகளில் ஒலி பரப்பப் பெற்றது.

8. என் குழந்தைப் பருவம்

தஞ்சை மாவட்டத்தில் நாகூர் என்னும்பிரபலமான ஊர் இருக்கிறது. அந்த ஊரில் முஸ்லீம் பெரியார் ஒருவருடைய அடக்கஸ்தலம் இருக்கிறது. அந்தப் பெரியார் அவர்களை 'நாகூர் ஆண்டவர்' என்றும் அந்த அடக்கஸ்தலத்தை 'நாகூர் ஆண்டவர் தர்கா' என்றும் எல்லோரும் குறிப்பிடுவார்கள். அந்த ஊர்தான் நான் பிறந்த ஊர்.

இப்பொழுது பாண்டிச்சேரி என்னும் யூனியன் டெரிடரியில் அடங்கியிருக்கும் காரைக்கால் நாகூருக்கு வடக்கே இருக்கிறது. நாகைப்பட்டினம் நாகூருக்குத் தெற்கே இருக்கிறது. காரைக்காலுக்கும் நாகைப் பட்டினத்திற்கும் உள்ள தூரத்தை 'நாகைக்கும் காரைக் கும் காதம்' என்று சொல்வார்கள். அதாவது நாகூரிலிருந்து சுமார் 6½ மைல் வடக்கில் காரைக்காலும் 3½ மைல் தெற்கில் நாகைப்பட்டினமும் இருக்கின்றன. இந்த மூன்று ஊர்களுமே கடற்கரைப் பிரதேசங்கள்.

நாகூர் ஒரு கிராமமும் அன்று; அதே சமயத்தில் அது ஒரு பெரிய பட்டினம் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. எனினும் பல காரணங்களால் அது ஒரு பெரும் பட்டினம் போலவே இருந்தது.

நாகூர் தர்காவில் ஆண்டு தோறும் நடைபெறும் பதினான்கு நாளைய 'கந்தூரி' உற்சவத்தோடு, ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமை இரவும் பெருந்திரளாகக் கூட்டம் வரும். முஸ்லீம்களுக்குச் சந்திரமானம் ஆகையால் வெள்ளிக்கிழமை என்று குறிப்பிடுவர்.

இது ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம் நாகூரில் வாழ்ந்த முஸ்லீம் ஆண்களில் பெரும்பாலோர், வியாபாரத்திற்காக சிங்கப்பூர், மலேயா, இந்தொனேஷியா, இப்போது தாய்லாந்து எனப்படும் சயாம் ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று, சில ஆண்டுகள் அங்கு பணி புரிந்துவிட்டு, ஊருக்கு வந்து சில மாதங்கள் தங்கி மீண்டும் செல்வர். ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் திரும்ப வரும்பொழுது தங்களுடைய சம்பாத்தியத்திலிருந்து விலை உயர்ந்த வெளிநாட்டுப் பொருள்களைக் கொண்டு வருவார்கள்.

நாகூர் தர்காவிற்கு வருகிறவர்களோ, தென்னிந்தியாவில் இருந்து மட்டும் அல்லாமல், இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலிருந்தும் இலங்கைபோன்ற அந்நிய நாடுகளிலிருந்தும் வருவார்கள்.

இக்காரணங்களால், நாகூர் எப்பொழுதும் உயிருடனும், ஒளியுடனும் துலங்கிக் கொண்டிருக்கும்.

இன்னொரு உண்மையையும் சொல்ல வேண்டும். தர்காவிற்கு வருபவர்கள் முஸ்லீம்கள் மாத்திரம் அல்லர். சொல்லப் போனால் முஸ்லீம்களைவிட இந்துக்களே அதிகமாக வருவார்கள். இந்தக் காரணத்தினால் நாகூருக்கு இன்னொரு சிறப்பும் உண்டு. அதுதான் எல்லாச் சமயத்தினரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாக வாழ்கின்ற தன்மை!

என்னுடைய தகப்பனார் பெயர் முகம்மது காசிம் மரைக்காயர் என்பது. என்னுடைய தாயார் என்னுடைய ஒன்பதாவது வயதிலேயே காலமாகி விட்டார். பிறகு அப்துல் அஜீஜ் என்ற என்னுடைய தாய் மாமனால் நான் வளர்க்கப் பெற்றேன். என்னுடைய 13ஆம் வயதில்

என் தந்தையாரும் காலமாகிவிட்டார். இந்த 13 ஆண்டு களிலும்கூட அவரோடு நான் நெருங்கி வாழ்ந்தேன் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. மற்றவர்களைப் போலவே அவரும் வியாபாரத்திற்காக சிங்கப்பூர் முதலிய இடங் களுக்குச் சென்று விடுவார். அப்பொழுதெல்லாம் விமான வசதி இல்லாததால் கப்பலில் தான் போவார் கள்; கப்பலில்தான் திரும்பி வருவார்கள்.

ரோனா, ரெஜுலா என்ற இரண்டு கப்பல்கள் மாதத்திற்கு ஒருமுறையோ அன்றி இரு முறையோ நாகைப்பட்டினம், சென்னை முதலிய துறைமுகங்களுக் குப் பினாங்கு சிங்கப்பூரிலிருந்து வரும். அவற்றில்தான் போவார்கள்; வருவார்கள்.

ஒருமுறை போனால், பல ஆண்டுகள் அங்கே தங்கி விட்டு ஊருக்குத் திரும்பி வந்து, சில மாதங்கள் இருந்து, மீண்டும் அங்கே செல்வது வழக்கமாக இருந்ததனால், ஆண்கள் ஊரில் உள்ள தம் மனைவி மக்களோடு சேர்ந்து வாழும் காலம் மிகக் குறுகிய காலமாகவே இருக்கும்.

ஆண் பிள்ளைகள், நான்காவது ஐந்தாவது வகுப்பு படித்துவிட்ட உடனேயே இம்மாதிரி தம் தந்தையருடன் வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். இந்தப் படிப்பும்கூட சொந்த ஊரில் உள்ள தாய், மற்றும் உறவினரோடு கடிதத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்ற தேவைக்காகத்தான். எனவே, அவர்களுக்கு நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலோ, ஆர்வமோ பெரிதாக இருந்தது இல்லை.

எங்கள் பக்கத்தில் குழந்தைகள் மூன்று அல்லது நான்கு வயது அடையும் பொழுது (ஆணாக இருந் தாலும், பெண்ணாக இருந்தாலும்) குர்ஆன்

ஓதுவதற்காக மதரஸா எனப்படும் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பப்படுவார்கள். அங்கு அரபியில் இருக்கும் குர் ஆனை ஓதக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள். ஆனால் குர் ஆனில் கூறி இருப்பதை அக்குழந்தைகளுக்குத் தாய் மொழியான தமிழில் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருப்பது இல்லை. அரபியில் இருப்பதை அப்படியே ஓதுவதற்குத்தான் கற்றுக் கொள்வார்கள். அதே சமயத் தில் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகள், அநுஷ்டானங்கள் பற்றியும் அங்கே கற்றுக் கொடுப்பார் கள்.

இவை எல்லாம் முடிய சுமார் 4, 5 ஆண்டுகள் ஆகிவிடும்.

இதற்குப் பிறகுதான் ஆண் பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போவார்கள். பெரும்பாலும் பெண் பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதில்லை; வீட்டில் ஓர் ஆசிரியையை வரவழைத்து எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொள்வார்கள்.

நவீனக் கல்வி ஆர்வமில்லாதிருந்தாலும் சமயக் கல்வியில் ஆர்வமுள்ளவர்களும், அறிஞர்களும் பலர் இருந்தார்கள்.

இந்த முறையிலேயே நான் குர்ஆனை ஓதி முடித்து விட்டுப் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றேன். நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு, ‘நாகூர் முனிசிபல் முகம்மடன் பாய்ஸ் ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்’ என்று பெயர். இந்தப் பள்ளிக்கூடம் எங்கள் வீடு இருந்த ‘மியாத் தெரு’விலேயே இருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கும், அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் சில கெஜதூரங்கள் தான் இருக்கும். நான், பள்ளிக்கூடத்தில் சேரும்பொழுது என் வகுப்பில் உள்ள மாணவர்களில் வயதில் பெரியவனாகவும், மற்ற

ஹிந்துப் பிள்ளைகள் வயதில் சிறியவர்களாகவும் இருப்பதைக்காண எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

இந்த வயது வித்தியாசம், எல்லா முஸ்லீம் பிள்ளைகளுக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில், அனைவருமே குர்ஆன் ஓத மதரஸாவிற்குச் சென்று விட்டுத்தான் பள்ளிக் கூடத்துக்கு வருகிறார்கள்.

இந்த வெட்கத்தின் காரணமாக நன்றாகப் படித்து விரைவாக மேல் வகுப்புகளுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு உண்டாயிற்று. என்னுடைய வீட்டிலோ படித்தவர் யாரும் இல்லை. இருந்த பெரியவர்கள் அனைவரும், ஆண்களில், ஐந்து, ஆறு வகுப்புவரை படித்துவிட்டு, வெளி நாடு சென்றவர்கள். பெண்களோ வெளிநாடு சென்றிருக்கும் ஆண் மக்களான உறவினர்களோடு, கடிதத் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதற்காக, வீட்டில் தமிழைக் கற்றுக் கொண்டவர்களே. இத்தகையவர்களும் மிகச்சிலரே.

இந்த நிலையில் நன்றாகப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கு என்னவோ இயற்கையாகவே வந்து விட்டது.

பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியர்கள் அனைவருமே என்னிடத்தில் அளவு கடந்த அன்பைச் செலுத்தினார்கள். உருது மொழி கற்றுக் கொடுப்பதற்காக இருந்த ஒருவரைத் தவிர பிற ஆசிரியர்கள் அனைவரும் ஹிந்துக்கள்; குறிப்பாகப் பிராம்மணர்கள்.

அவர்களுடைய அன்பும் என்னுடைய ஆர்வமும் சேர்ந்து, முதல் வகுப்பிலிருந்தே என்னை முதல் மாணவனாக ஆக்கிவிட்டிருந்தது.

அப்பொழுதெல்லாம் நன்றாகப் படிப்பவர்களுக்கு Double Promotion என்ற ஒரு சலுகையைக் காண்பிப்பார்கள். அதாவது அடுத்த வகுப்பிற்குச் செல்லாமல் அதற்கு மேற்பட்ட வகுப்பிற்குச் செல்வது. எனக்கு ஒன்றாவது வகுப்பிலிருந்து மூன்றாவது வகுப்பிற்கும், மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாவது வகுப்பிற்கும் Double Promotion கொடுத்தார்கள். ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து ஏழாவது வகுப்பிற்கும் Double Promotion கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார்கள்.

ஆனால், உடன் படித்த மாணவர்கள் ஆறாவது வகுப்பில் படிக்காமல் ஏழாவது வகுப்பிற்குப் போனால் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும் என்று பயமுறுத்தினார்கள். எனவே நான் Double Promotion வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு ஆறாம் வகுப்பில் சேர்ந்து கொண்டேன்.

எல்லா வகையிலும், ஆசிரியர்களின் செல்லப் பிள்ளையாக நான் இருந்தேன். இது எனக்குச் சில நன்மைகள் அளித்ததோடு சில இடைஞ்சல்களையும் உண்டாக்கிற்று.

ஆசிரியர்கள் என்னிடம் அன்பு காட்டுவது, அவ்வளவு நன்றாகப் படிக்காத சக முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கு என்மேல் பொறாமையை உண்டாக்கிற்று. அதன் காரணமாக என்னிடத்தில் ஏதாவது விஷமம் செய்வதற்கு அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதிலிருந்து தப்புவதற்கு நான் ஒரு வழியைக் கையாண்டேன்.

பள்ளிக்கூடம் வீட்டிற்கு மிக அருகில் இருந்ததால், முதல் மணி அடித்த பிறகுதான் வீட்டை விட்டுப் புறப்படுவேன். நான் பள்ளிக்கூடத்தைச் சேரும்பொழுது

ஆசிரியர்கள் வந்திருப்பார்கள். ஆகையால் பிற மாணவர்கள் விஷமம் செய்ய வழி இல்லாமல் போய் விடும். அதுபோலவே பள்ளிக்கூடம் விடுவதற்காக மணி அடித்த உடன், ஓட்டமாக ஓடி, வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவேன்.

இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் சகமாணவர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதற்கு வாய்ப்பில்லாமற் போனதோடு, பள்ளிக் கூடத்தில் எந்த உடற் பயிற்சியிலும், விளையாட்டுக்களிலும் பங்கு கொள்ள வாய்ப்பும் இல்லாமற் போயிற்று.

இதன் காரணமாகவே, பழகுவது, பேசுவது எல்லாம் வீட்டில் உள்ள பெரியவர்களோடும், வீட்டிற்கு வரும் பெரியவர்களோடும், பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களோடும் தான்.

என்னுடைய பள்ளி ஆசிரியர்கள் என்னிடத்தில் பேரன்பு காட்டியதோடு அல்லாமல் நான் மிகப்பெரிய வனாக வருவேன் என்றும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

அதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்லலாம். அப்பொழுதெல்லாம் நம் நாட்டில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி. மாகாண கவர்னர்கள் அனைவரும் ஆங்கிலேயர்களே. அவர்கள் தங்கள் நியமன காலம் முடிந்து தங்கள் தாய் நாடு திரும்புவதற்குமுன் மாகாணம் முழுமையும் சுற்றி, பிரிவு உபசாரம் பெற்றுக் கொண்டு செல்வார்கள்.

நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்ததாக ஞாபகம். அப்பொழுது அன்றைய சென்னை ராஜதானி கவர்ன ராக இருந்தவர், தமது இத்தகைய சுற்றுப் பயணத்தின் பொழுது எங்கள் 'மீயாத் தெரு' வழியாகப் போகப் போகிறார் என்பதை அறிந்த எங்கள் ஆசிரியர்கள்,

எங்கள் பள்ளிப் பிள்ளைகள் அனைவரையும் அவர் (கவர்னர்) அப்படிச் செல்வதைப் பார்ப்பதற்காக தெருவின் எதிர்ப்புறத்துள்ள வீட்டுத் திண்ணைகளில் கொண்டு நிறுத்தினர்.

நானும் அவர்களில் ஒருவனாக இருந்தேன். அப்படி எங்களைக் கடந்து கவர்னர் கார் போகும் பொழுது, என் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த என் வகுப்பு ஆசிரியர் (அவர் பெயர் கிருஷ்ணமூர்த்தி ஐயர் என்று நினைக்கிறேன்) 'இப்படித்தான் நம்ம இஸ்மாயீலும் ஒருநாள் கவர்னராகிப் பெரும்புகழ் அடைவான்' என்று சொன்னார்.

அப்பொழுது கவர்னருடைய அந்தஸ்து, அதிகாரம் ஆகியவை பற்றி மாணவர்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியாதாகையால் அதைப்பற்றி எவரும் பெரிதாக நினைக்கவில்லை.

ஆனால், 1980ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதக் கடைசியில் தற்காலிக கவர்னராகப் பதவி ஏற்ற நான் அதே "மீயாத் தெரு" வில், அதே பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டி, எங்கள் வீட்டிற்குக் காரில் சென்றபொழுது அன்று எங்கள் ஆசிரியர் சொன்னதை நன்றிப் பெருக்குடனும் இறைவனுடைய அருளை எண்ணித் தாழ்மையுடனும் நினைத்துக்கொண்டேன்.

நான் படித்த இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் ஏழாவது வகுப்பு வரையில்தான் இருந்தது. அந்த ஸ்கூல் முனிசிபல் ஸ்கூல் என்று முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

எங்கள் ஊரை, காரைக்கால் நாகைப்பட்டினம் நெடுஞ்சாலை இரண்டாகப் பிரிப்பது போலிருக்கும்.

சாலைக்கு மேற்கே பெரும்பாலும் இந்துக்கள் வீடுகளும், கிழக்கே முஸ்லீம்கள் வீடுகளும் இருந்தன.

இந்த மேற்குப் பகுதியில் 'செட்டியார் ஸ்கூல்' என்ற தனியார்ப் பள்ளிக்கூடம் இருந்தது. அதில் 8 ஆம் வகுப்பு வரை உண்டு. 8ஆவது வகுப்பிற்கு மேல், 9வது வகுப்பு படிப்பதாயின் நாகைப்பட்டினத்தில் இருந்த 'நேஷனல் ஹைஸ்கூல்', 'மிஷன் ஹைஸ்கூல்' என்ற இரு பள்ளிக்கூடங்களில் ஒன்றிற்குச் செல்லவேண்டும்.

நாகூரில் இருந்த 'செட்டியார் ஸ்கூல்' நாகைப்பட்டினத்து, 'நேஷனல் ஹைஸ்கூலி'ன் கிளையே ஆகும்.

அப்பொழுது நான் படித்த பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர் மணி ஐயர் என்பவர். என்னைப்பற்றி மிகப் பெருமையான எண்ணம் கொண்டிருந்த அவர், நான் 8ஆம் வகுப்பிற்காக, 'செட்டியார் ஸ்கூல்' போக வேண்டாம் என்றும், நேரிடையாகவே நாகைப்பட்டினத்தில் உள்ள 'நேஷனல் ஹைஸ்கூல்' சென்று 8ஆவது படிக்க வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினார்.

பெரும்பாலோர் உள்ளூரில் இருக்கிற பள்ளிக் கூடத்தை விட்டு விட்டு, மேலும் ஒரு வருஷத்தை நாகைப்பட்டினத்தில் ஏன் செலவழிக்க வேண்டும் என்பதற்காக 'செட்டியார் ஸ்கூலில்' சேர்ந்து படிப்பர்.

நானோ என் தலைமை ஆசிரியர் வற்புறுத்தலினால் எட்டாவது வகுப்பிற்காக நாகைப்பட்டினத்திற்கே சென்றேன்.

நாகூரில் ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண் டிருக்கும்பொழுதே மேடை ஏறிப் பேசுகின்ற பழக்கம்

வந்துவிட்டது. ஆரம்பத்தில் பள்ளிக்கூட மாணாக்கர் களிடையே நடக்கும் விவாத மேடை, பேச்சு மேடை களே இதற்கு வாய்ப்பளித்தன. பின்னர் வெளியில் சென்று பேசும் வாய்ப்பும் உண்டாயிற்று.

நாகூரில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்ல வேண்டும். அக்காலத்திலெல்லாம் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அன்றி, அதற்குமேலோ Deputy Inspector of Schools அவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களை வந்து பார்வை இடுவது வழக்கம். அவர் வரும் தேதி முன்னதாகவே குறிப்பிட்டு விடப் பெறும். ஆதலால் ஒவ்வொரு வகுப்பு ஆசிரியரும் தம் வகுப்பில் நன்றாகப் படிக்கும் பையனை முன்கூட்டியே நிர்ணயித்து ஆய்வாளர் வரும்பொழுது அவர் முன்னால் அந்தப் பையனைக் கேள்வி கேட்டு, பதில் சொல்லத் தயார்ப்படுத்தி வைத்துக் கொள்வது வழக்கம்.

ஐந்தாவது வகுப்பில் படிக்கும் பொழுது என்று நினைக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் ஓரிரண்டு திறமைகள் என்னிடம் இயற்கையாகவே அமைந்திருந்தன.

ஒன்று : எதனையும் ஒருமுறை படித்தாலும் அது எத்தனைப் பக்கமாக இருந்தாலும் அப்படியே மனப் பாடமாக்கி ஒப்பித்துவிடும் திறன்.

(இந்தத் திறன் கல்லூரிக்கு வந்த பிறகு முற்றிலும் மாறுபட்டு விட்டது. எதனையும் அப்படியே ஒப்பிக்கும் திறமை போய்விட்டது. மாறாக எதனைப் படித்தாலும், பார்த்தாலும் அதனுடைய சாரத்தைச் சற்றும் குறை யாமல் எடுத்துக் காட்டிவிடும் திறனாக மாறிவிட்டது.)

பள்ளிச் சோதனைக்கு ஆய்வாளர் வரும் நாள் நிச்சயமாகிவிட்டது. நான் நாகூரில் படித்துக் கொண்

டிருக்கும் வரையில் ஆய்வாளர் முன்னிலையில் என்னையே கேள்வி கேட்பார்கள். நானும் பதில் சொல்லிவிடுவேன்.

இந்தக் குறிப்பிட்ட சமயத்தில் என் கைவிரல்களில் ஒன்றில் நகச்சுற்று உண்டாகி வலி அதிகமாக இருந்ததோடல்லாமல் காய்ச்சலும் வந்துவிட்டது. தலை தூக்கி எழுந்து நிற்கக் கூட முடியாத நிலையில் பள்ளிக்கூடம் போக முடியவில்லை. பள்ளிக்கூடம் வீட்டிற்கு மிகவும் அருகில் இருந்தபடியால் நான் பள்ளிக்குப் போக முடியாத காரணத்தை அறிந்த பள்ளிக்கூடத் தலைமை ஆசிரியரும், பிற ஆசிரியர்களும், என் வீட்டிற்கு வந்து, “எப்படியாவது கொஞ்சம் பள்ளிக்கு அனுப்புங்கள். ஆய்வாளர் வந்து சென்ற உடனேயே வீட்டில் கொண்டு வந்து ஜாக்கிரதையாக விட்டு விடுகிறோம்” என்று என் மாமாவிடம் கூறி அழைத்துச் சென்றார்கள்.

வீட்டிலிருந்தும் துணைக்கு ஒருவர் அனுப்பப் பெற்றார். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் என்னை மேற்படிப்புக்கு என் மாமா அனுப்புவதற்குப் பெரிதும் துணையாக நின்றன.

ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த பொழுது என்னுடைய தமிழ்ப் பாடப்பரீட்சை விடைத் தாள்களை திரு T.S. இராஜகோபாலய்யர் என்ற ஆசிரியர் திருத்தினார். என்னைப் பற்றி எல்லா ஆசிரியர்களுக்குமே ஒரு நல்ல எண்ணம் இருந்ததால் பிறரது விடைத்தாள் களைக்கூட என்னை அருகில் வைத்துக் கொண்டே திருத்துவார்கள்.

ஒருமுறை தேர்வு விடைத் தாளில் அவர் எனக்கு ஐம்பதிற்கு நாற்பத்தொன்பது என்று மார்க் போட்டார்.

"ஏன் ஒரு மார்க்கைக் குறைத்து விட்டீர்கள்?" என்று நான் கேட்டேன்.

"எல்லாம் சரியாகத்தான் எழுதியிருக்கிறாய். நூற்றுக்கு நூறு என்று போட்டுவிட்டால் உனக்கு அகம் பாவம் வந்துவிடும்; தலைக் கிறுக்கு அதிகமாகிவிடும். அதற்காகத்தான்'' என்றார் ஆசிரியர்.

"எல்லாம் சரியாக எழுதி இருக்கும்பொழுது எப்படி நீங்கள் குறைக்க முடியும்?'' என்று கேட்டேன்.

"போயேன்! உன் கையெழுத்து நன்றாக இல்லை. அதற்காக ஒரு மார்க்கைக் குறைத்துவிட்டேன்" என்றார் அவர் சிரித்துக் கொண்டே.

(இத்தகைய நிகழ்ச்சி ஒன்று நான் சட்டக்கல்லூரியில் படிக்கும் பொழுதும் நடந்தது. கல்லூரிப் பரீட்சைப் பாடம் Constitutional Law என்பது. வினாத்தாள் திருத் தியவர் திரு.வெங்கோபராவ் என்பவர். மிக நல்லவர்; நன்றாகப் படித்தவர். ஆனால் சரளமாகப் பேசவராது.

பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் யாராவது, நீண்ட விடுமுறை யில் போனால் காலியாய் இருக்கும் ஸ்தானத்தில் அவரை அமர்த்துவது வழக்கம்.

அவர் ஒரு முறை 50க்கு 48 மார்க்குகள் கொடுத் தார். பிறகு அவரே என்னைக் கூப்பிட்டு "எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் நீ சரியாக விடை எழுதியிருந்தாய்'' என்று பாராட்டிவிட்டு "இந்தப் பாடங்களில் எல்லாம் 100க்கு 100மார்க் கொடுப்பது வழக்கமில்லை. ஆகை யால்தான் 2 மார்க் குறைத்துப் போட்டேன்'' என்று சொன்னார்.

நானும் 'சரிதான்' என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.)

பள்ளியில் கொடுத்த Progress Reportஐ என் மாமாவிடம் அவர் கையெழுத்துக்காகக் கொடுத்தேன். மார்க்குகள் அனைத்தையும் அவர் பார்த்தார்.

"ஏண்டா! தமிழ் நம்ம வீட்டிலேயும் வெளியிலேயும் பேசுவது. அதுலபோய் ஒரு மார்க் குறைச்சு வாங்கி யிருக்கிறீயே! வேறெந்தப் பாடமாக இருந்தாலும் போனாப் போவுதுங்கலாம்..." என்று கேட்டார்.

நான், "எல்லாவற்றையும் சரியாகத்தான் எழுதி யிருந்தேன்" என்று சொல்லி ஆசிரியர் கூறியதையும் அவரிடம் கூறிவிட்டேன்.

அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லீம்களிடையே எந்தவிதமான மேல் ஜாதி, கீழ் ஜாதி என்ற பிரச்னை யும் கிடையாது. பெண்கள் பெரும்பாலும் கோஷாக் களாக இருந்ததால், மிகச் சிறு வயதினர், மிகப் பெரு வயதினர் ஆகியவர் தவிர மற்றையோர் வெளியே போக மாட்டார்கள். அப்படி வெளி வேலை செய்வதற்காகவும், வீட்டிலே பெண்களுக்கு வீட்டு வேலைகளுக்கு உதவுவதற் காகவும் ஹரிஜனப் பெண்கள் அமர்த்தப்படுவர்.

அக்காலத்தில் குடிநீர்க்காக வீட்டுக்குள்ளே குழாய் இணைப்பு வசதி இல்லை. ஒவ்வொரு தெருவின் இரு முனைகளிலும் குழாய்கள் இருக்கும். இந்த ஹரிஜனப் பெண்களே அந்தக் குழாயடிக்குக் குடம் கொண்டு சென்று குடிநீர் கொண்டு வருவார்கள்.

அவர்களே, வீட்டிலிருக்கும் பெண்கள் சமையல் செய்வதற்கும் உதவுவார்கள். கைக்குழந்தைகளை அவர் களே எடுத்து வைத்துக் கொள்வார். வெளியிலே பொழுதுபோக்குக்காகத் தூக்கிக்கொண்டு போவார்கள்.

வீட்டிலும்கூட சோற்றைப் பிசைந்து சிறு குழந்தை களுக்கு ஊட்டுவதும் அவர்களே.

இது மாதிரியே, ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் அவர்கள் வீட்டுத் தச்சன், கொத்தன், வண்ணான் (அன்றி) வண்ணாத்தி என்பவர் உண்டு. தீபாவளி முதலிய நாட்களில் அவர்கள் வீட்டில் செய்த பலகாரங்களை எடுத்துக் கொண்டு எங்களைப் போன்றவர் வீடுகட்கு வந்து கொடுப்பார்கள். வீட்டிலிருப்பவர்கள் அவர்களுக் குப் புது வேட்டி, புடைவை முதலியன வாங்கிக் கொடுப் பார்கள்.

அது போலவே முஸ்லீம்களுடைய ரம்ஜான் (நோன்புப் பெருநாள் என்று குறிப்பிடப் பெறுவது) பக்ரீத் (இது ஹஜ்ஜூப் பெருநாள் என்று குறிப்பிடப் பெறும்) என்ற நாட்களில் எங்கள் வீடுகளுக்கு வருவார் கள். அப்பொழுது எங்கள் வீடுகளில் செய்த பலகாரங் களை அவர்களுக்குக் கொடுத்து, வேறு சன்மானங்களும் கொடுப்பார்கள். இம்மாதிரியான சுமுக நிலையில் மத, ஜாதி வேற்றுமைகள் எவையும் நாங்கள் அறியாதவை.

இன்னும் இரண்டு செய்திகளை இந்த நாகூர்ப் பள்ளி வாழ்க்கையின் காலகட்டத்தில் நிகழ்ந்தவற்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும்.

ஒன்று பொதுவானது, மற்றது என்னைப் பற்றியது.

நாகூர்க்கு வடக்கே வெட்டாறு என்ற ஆறு மேற்கு கிழக்காக ஓடி வங்கக் கடலில் கலக்கிறது.

இந்த ஆற்றின் பாலம்தான் வடக்கே காரைக்கால் பிரதேசங்களையும் தெற்கே நாகைப்பட்டினம் பகுதி களையும் இணைக்கும் போக்குவரத்துக்கு வசதியாக அமைந்திருப்பது.

எனக்குத் தெரிந்து சென்ற அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தப் பாலம் மிக்க வலுவாக இருக்கிறது. நாகூருக்கு வடக்கே சுமார் ஒரு மைல் தூரத்திலேயே வாஞ்சூர் என்ற பகுதி இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலிருந்து வடக்கே காரைக்காலுக்கும் அப்பால், அந்தக் காலத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர் ஆட்சியாக இருந்தது.

பிரெஞ்சுப் பிரதேசத்தில் 'சுங்கவரி' இல்லை. ஆகையால் இந்தப் பிரெஞ்சுப் பிரதேசத்தில் வெளிநாட்டுப் பொருள்கள்' மிக மலிவான விலைக்குக் கிடைக்கும்.

இப்பொருள்கள் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்திலிருந்த நாகூருக்குள் வரும் பொழுது இடையில் உள்ள சுங்க இலாகாவினுடைய பரிசோதனைக்கு ஆளாகி ஏற்ற சுங்க வரி விதிக்கப் பெறும்.

ஆனால், சொந்த உபயோகத்திற்காக, சிறு அளவில் கொண்டு வரப்பெறும் பொருள்களுக்கு வரி இல்லை. இந்தச் சலுகையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நாகூர், நாகைப்பட்டினத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பஸ்ஸிலோ, குதிரை வண்டியிலோ, நடந்தோ இந்த வாஞ்சூருக்குச் சென்று பொருள்களைச் சொந்த உபயோகத்திற்காக என்று வாங்கிக் கொண்டு வந்து வீட்டிலே பயன் கொள்வதும் உண்டு; மற்றவர்க்கு விற்பதும் உண்டு.

இதற்குச் சௌகர்யமாகவே இந்தச் சுங்க இலாகா சோதனை நிலையத்திற்குச் சில கெஜ தூரத்திலேயே, பிரெஞ்சு இந்தியப் பிரதேசத்தில் கடைகளை வைத்திருப்பார்கள். சிறு வயதினரான என் போன்றவர்களை வீட்டில் உள்ள பெரியவர்கள் இந்த வாஞ்சூருக்குப் போய் ஒரு ராத்தல் (அதாவது ஒரு பவுண்டு) சீனி, பாக்கு போன்றவற்றை வாங்கி வரச் செய்வார்கள்.

ஒரே ஆள் ஒரே நாளில் பலமுறை இப்படிச் செய்வதும் உண்டு. இதுவும் அல்லாமல் பெருத்த அளவில் கள்ளக்கடத்தலும் நடந்து வருவது உண்டு.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு, பிரெஞ்சு இந்தியப் பகுதிகளும் இந்நாட்டின் ஒரு பகுதியாக ஆனபிறகு இந்த நிலைமை மாறியது.

அடுத்தது என்னைப் பற்றியது.

என்னுடைய சிறு வயதில் எங்கள் வீட்டில் வேலை ஆட்கள் இல்லை. நானும் என்னுடைய அண்ணன் முறையினரான என்னைவிட நான்கைந்து வயது பெரியவரான முகம்மது கௌஸ் என்பவரும்தான் (நாங்கள் இருவர்) வெளியில் போய்வர, மற்ற வேலைகளைச் செய்வதற்காக இருந்த ஆண் பிள்ளைகள்.

காலையில் எழுந்து, வீட்டு வாயில், திண்ணை கூட்டுவதிலிருந்து வீட்டில் வளர்த்து வந்த பசுமாட்டிற்கு ஆகவேண்டிய செயல்கள் அனைத்தையும் நாங்கள் இருவருமே செய்வோம்.

காலையில் மாட்டைக் கொட்டிலிலிருந்து அவிழ்த்து பிறிதொரு இடத்தில் கட்டி, கொட்டிலைச் சுத்தப் படுத்துவது; கிணற்றடியில் உள்ள தென்னை மரத்தில் கட்டப்பட்ட மாட்டை, கிணற்றிலிருந்து நீர் இறைத்து, தேய்த்துக் குளிப்பாட்டுவது, காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் ஊற வைத்த பருத்திக் கொட்டையை உரலில் இட்டு இடித்து அதனை ஊற வைத்த பிண்ணாக்குடன் நீர் விட்டுக் கரைத்து மாட்டிற்குத் தீனி வைப்பது ஆகிய அனைத்துக் காரியங்களையும் நாங்கள் இருவரும்தான் செய்து வருவோம்.

எந்த விதமான உடற்பயிற்சியும் இல்லாததன் காரணமாக, என்னுடைய உடல் எப்பொழுதும் வலுவாக இருந்தது இல்லை. இதற்கு ஏற்பவே நாங்கள் இருவரும், இந்த வேலைகளில் எங்கள் பணியைப் பங்கிட்டுக் கொள்வோம்.

ஐந்தாம் வகுப்பு படித்து முடித்த உடனேயே அவரை (முகம்மது கௌஸ்) பாங்காக் (தாய்லாந்தின் தலைநகர்) நகரில் அவர் தகப்பனாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வியாபார நிறுவனத்தில் பணிபுரிய அனுப்பிவிட்டார்கள். நான் மாத்திரம் படிப்பிற்காக ஊரிலேயே இருந்து விட்டேன்.

இத்தகைய வேலைகள் அந்தக் காலத்தில் எங்கள் இருவருக்குமே கசப்பாகவும், கஷ்டமாகவும் இருந்தன. நான் பெற்றோரை இழந்தவன். அவரது தகப்பனார் காலமாகிவிட்டார். தாயார் பாங்காக்கைச் சேர்ந்தவர். நான்கைந்து வயதுக்குள்ளாகவே அவர் அவரது தந்தையாரால் இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வரப் பெற்றவர்.

இந்த நிலையில் அநாதைகளாக இருப்பதனால் தானே இப்படிக் கஷ்டப்பட வேண்டி இருக்கிறது என்ற எண்ணம் அப்பொழுது இருந்தது. ஆனால், இந்த அனுபவமே பிற்கால வாழ்க்கையில் எங்கள் இருவர்க்குமே பெறற்கரிய பேறாக அமைந்துவிட்டது.

நமக்குத் தேவையான எந்தக் காரியத்தையும் நாமே செய்து கொள்வதே கௌரவம் என்று எண்ணியதால் பிறரைச் சார்ந்து நிற்கும் பழக்கம் எங்களுக்கு அறவே இல்லாமல் போய்விட்டது.

அவர் பாங்காக் சென்ற பிறகு எனக்கு நேர்ந்த சிறு அனுபவம் இன்றும் மனத்திலேயே இருக்கிறது.

அவர் சென்ற பிறகு, அவரும் நானும் சேர்ந்து செய்த வேலைகளை நான் ஒருவனே செய்யும் படியாக ஆயிற்று.

ஒருநாள் பசுமாட்டைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அது தன் கொம்புகளால் என்னை முட்டித் தள்ளி விட்டது. அதனால், எனக்குக் காயமும் உண்டாகி விட்டது. வலியோ தாங்க முடியவில்லை. அந்த ஆத்திரத்தில் ஒரு கம்பை எடுத்து அதனை நன்றாக அடித்து விட்டேன். சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு ஒரு ஞானோதயம் உண்டாயிற்று. 'அது ஒரு விலங்கு; அதற்குப் பகுத்தறிவு இல்லை; அது முட்டிவிட்டது என்பதற்காகக் கட்டி வைக்கப்பட்ட அம்மாட்டை நாம் அடித்து விட்டது தவறு அல்லவா,?' என்பதே அது.

உடனே அதே கம்பை எடுத்து என் தொடைகளில் நானே அடித்துக்கொண்டேன். என்னை நானே அடித்துக் கொள்ளும் அடி உரத்ததாக இல்லாமல், இருப்பது இயற்கையே. ஆனால், அதுவே எனக்கு அப்பொழுது திருப்தி அளிப்பதாக இருந்தது.

இந்த நிகழ்ச்சியிலிருந்துதானோ என்னவோ ஆயுள் முழுவதும் ஒரு பழக்கம் வந்துவிட்டது. தற்செயலாக, எதிர்பாராமல் உடலோ, மனமோ பாதிக்கப்பட்டால், அது தெரிந்தோ, தெரியாமலோ நாம் செய்துவிட்ட தவற்றுக்கு நமக்குக் கிடைத்த தண்டனை; கணக்கு நேராகிவிட்டது; எதிர்காலத்தில் தண்டனை கிடைக்கும் என்று பயந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை என்பது தான் அந்த மனப்போக்கு.

எனக்குப் பாட்டி முறையினரான ஓர் அம்மையார் அப்பொழுது இருந்தார்கள். முகம்மது கௌஸ் அவர்

களின், அத்தை ஆவார்கள். அவர்களே என் தமக்கை யாருக்கு மாமியாரும் ஆவார். மிகமிகத்திறமைசாலி. உறுதியும் தைர்யமும் குன்றாதவர்.

அவர் இறப்பதற்கு முன் ஓராண்டு காலம் நோய் வாய்ப்பட்டுப் படுக்கையில் கிடந்தார். அவருடைய மகன் (என் தமக்கை புருஷன்) முகம்மது யூசுப் மரைக்காயர் என்பவர். தாயினுடைய உறுதியும், தைர்யமும், அச்ச மின்மையும் அவரிடம் நிரம்ப இருந்தன.

அவருடைய வர்ணனைத் திறன் அசாத்தியமானது. வடுவூர் கே. துரைசாமி அய்யங்கார் அவர்களுடைய நாவல்களை விரும்பிப் படிப்பார். இரவில் அனைவரும் உணவு கொண்டு, படுக்கப் போகுமுன் வீட்டில் உள்ள பெண்கள், பிள்ளைகள் ஆகிய அனைவரும் அவரைச் சூழ்ந்திருப்போம். தான் படித்த கதையை எல்லோருக்கும் சொல்வார். அவர் கதை சொல்லும் விதம் அனைவரை யும் கவரும். அவருடைய வர்ணனை ஆசிரியருடைய வர்ணனையை மிஞ்சுவதாக இருக்குமே அன்றிக் குறையாது.

அவரும் வியாபாரத்திற்காகப் பாங்காக் சென்று விட்டபோது வீட்டில் கதை சொல்ல யாரும் இல்லை. நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்த அம் மூதாட்டியார்க்குப் பொழுது போகாது. ஆகையால் நான் பள்ளியில் இருந்த நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் வீட்டில் இருக்கும் பொழுது நாவல்களை ஒவ்வொன்றாக அந்த அம்மையாருக்குப் படித்துக் காட்டவேண்டும்.

இப்படியாக வடுவூர் கே. துரைசாமி அய்யங்கார், ஜே. ஆர். ரங்கராஜு, வை.மு. கோதை நாயகி அம்மாள் போன்றோர் நாவல்கள் அனைத்தையும் படிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

நாகையில் பள்ளிக்கூடத்தில் எட்டாம் வகுப்பில் (3வது படிவம்) சேர்ந்தது 1934ல். அன்றிலிருந்து 1938 வரை (எஸ். எஸ். எல். சி. படித்து முடிக்கும்வரை) எனக்கு மிக்க சுவையான அனுபவங்கள் கிடைத்தன.

நாகைப்பட்டின உயர்நிலைப் பள்ளியில் ஒரே வகுப்பில் பல மாணவர்கள் இருந்ததனால் அவ்வகுப்பு ஏ, பி, சி, டி என்ற பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

இப்பிரிவுகளுக்கு வகுப்பாசிரியர் வேறு வேறு. ஒரே. பாடத்தை ஒரே ஆசிரியர் எல்லாப் பிரிவுகட்கும் படித்துக் கொடுப்பதும் இல்லை. எட்டாம் வகுப்பில் எனக்குத் தமிழாசிரியராக இருந்தவர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரைச் சேர்ந்தவர். தெய்வசிகாமணி அய்யங்கார் என்ற பெயரினர். தலைப்பாகை, நெற்றியில் திருமண், நீண்ட கோட், பஞ்சக்கச்சம் கொண்ட அவர் தோற்றமே தனி. சற்றுக் கடுமையாக இருப்பார். மாணவர்களை அடித்துவிடவும் செய்வார்.

அந்தப் பள்ளியில் அதுதான் எனக்கு முதல் வகுப்பு. ஆகையால், என்னைப் பற்றி ஆசிரியர்கள் புரிந்து கொள்வதற்குக் கொஞ்ச காலமாயிற்று அதற்குப் பிறகு மீண்டும் ஆசிரியர்களுடைய அன்பு மழையில் நனைந்தேன்.

ஒன்பதாம் வகுப்பில் எனக்குத் தமிழாசிரியர் ஆக இருந்தவர் மகாவித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள். சில மாதங்கள்தான் அவர் அவ்வகுப்பில் ஆசிரியராக இருந்தார். பிறகு திருவாரூர் போர்டு ஹைஸ் கூலுக்குப் பணியாற்றப் போய்விட்டார்.

அங்கே, கலைஞர் கருணாநிதி, அவருடைய மாணவர். நாகைப்பட்டினத்திலிருக்கும் பொழுது

ஒன்பதாவது வகுப்பில் படித்த சில மாதங்களிலேயே எனக்கு அவரிடம் மிகுந்த மரியாதையும், பிணைப்பும் உண்டாயின.

அவரும் என்னிடம் மிகுந்த அன்புடனேயே இருந் தார். ஆனால், குறிப்பிட்ட எந்த மாணவரிடமும் தமக்குத் தனியான அன்பிருப்பினும் வெளிப்படை யாகக் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்.

அவருடைய கூர்த்த மதியை எல்லோரும் பாராட்டினோம். பரீட்சையில் ஆங்கிலமாக இருந்தாலும் சரி, தமிழாக இருந்தாலும் சரி ஒரு பாலைக் குறிக்கும் (Gender) சொல்லைக் கொடுத்துவிட்டு, மறுபால் சொல்லைத் தருமாறு மாணாக்கர்களிடம் கேட்கும் பழக்கம் அன்றும் உண்டு; இன்றும் இருக்கிறது.

ஒன்பதாம் வகுப்பில் கால் வருஷப் பரீட்சை. அவர் இத்தகைய கேள்வி ஒன்றைக் கேட்டிருந்தார். (ஏவலாளன்—இதன் மறு பால் எது?)

'அன்' விகுதியில் முடிவன ஆண்பால் என்றும், 'இ' விகுதியில் முடிவன பெண்பால் என்றும் பொது வாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கமாதலால் நாங்கள் யாவருமே 'ஏவலாளி என்று பதில் கொடுத்திருந்தோம்.

வினாத் தாள்களைத் திருத்திய பிறகு, நாங்கள் எழுதிய 'ஏவலாளி' எனும் சொல் தவறானது என்றும் 'ஏவலாட்டி' என்பதுதான் சரியானது என்றும் அவர் உணர்த்தினார்.

எங்களைச் சோதிக்க அவர் காட்டிய இத்திறமைக் காக நாங்கள் எல்லோரும் அவரைப் பாராட்டினோம்; வியந்தோம்.

அவர் நாகையை விட்டுத் திருவாரூர் செல்லும் பொழுது அவருக்கு ஒரு பிரிவு உபசார விழா நிகழ்த்தினோம். அப்பொழுது பேசிய நான் அழுதே விட்டேன்.

அவர் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்க பக்கத்தில் மொட்டைத் தலைமேல் தொப்பியுடனும், இடுப்பில் லுங்கியுடனும், சட்டையுடனும் நான் நிற்க எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம் இன்னமும் அவரிடம் இருக்கிறது.

அவர் திருவாரூருக்குச் சென்ற பிறகு வாரம் ஒரு முறையோ, இரு வாரங்களுக்கு ஒரு முறையோ நான் நாகூரிலிருந்து, திருவாரூருக்குச் சென்று அவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, மதிய உணவு அவருடன் கொண்டு, மாலையில் நாகூர் திரும்புவது வழக்கம்.

1935ல் உண்டான இத்தொடர்பு இன்றும் எனக்கும் அவருக்கும் இடையே நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒன்பதாவது வகுப்பில் இருக்கும்பொழுது நான் நன்றாகப் படிக்கக் கூடிய பையன் என்பது சக மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் தெரிந்து விட்டது. அது அன்றியும், ஏற்கெனவே உண்டாகிவிட்ட மேடைப் பேச்சுப் பழக்கம் வளரவும் செய்தது. எனவே எல்லோருக்கும் நான் தெரிந்தவன் ஆகிவிட்டேன்.

ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் ஒரு வகுப்பு மாணவர்கள் பல பிரிவினராகப் பிரிக்கப் பெறும் பொழுது, அப்பிரிவுகளின் ஆசிரியர்கள் தம் பிரிவில் (செக்ஷன்) முதல் மார்க் எடுக்கும் திறன் கொண்ட மாணவன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவர்.

என்னையும், என்போன்ற சிலரையும் தம் பிரிவுகட்குக் கொள்ள வேண்டும் என்று தலைமை ஆசிரியரிடம் வற்புறுத்தும் ஆசிரியர்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

சொத்தில் பாகப் பிரிவினையின் போது சமமாகப் பிரித்துக் கொள்வது போல, அவ்வாசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர் முன்வந்து அமர்ந்து அவ்வாண்டுத் தொடக்கத் தில் வந்திருக்கும் மாணவர்களைத் தரம் பார்த்து, எல்லாப் பிரிவுகளும் சமமான எண்ணிக்கையர் (தரத்தில்) இருக்குமாறு கோருவர்; பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்வர்.

தமிழ்நாட்டில் ரெவின்யூ போர்டில் முதல் அங்கத்தி னராக இருந்து ஓய்வு கொண்ட திரு கே.எஸ். சிவசுப்பிர மணியம் ஐ.ஏ.எஸ்., அப்போது என்னுடன் படித்தவர். அவர் ஒரு பிரிவில் இருக்க, நான் பிறிதொரு பிரிவில் இருப்பேன். இது போன்ற நிலையில் இரண்டு மூன்று மாணவர்களும் இருந்தனர்.

அப்பொழுது பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர் திரு டி. வெங்கடாச்சாரியார் என்பவர். அவர் மிக நல்லவர். அவர் மிகவும் ஆசாரத்துடன் வாழ்ந்தவர். ஆனால், அவருடைய ஆசாரம் எல்லா மாணவர்களுடனும் ஒரே மாதிரியான அன்புடன் பழகு வதற்குக் குறுக்கே நிற்கவில்லை.

அவர் என்னிடத்தில் அலாதி அன்பு வைத்திருந் தார். பள்ளியின் நிர்வாகம் சம்பந்தமான சில முக்கிய மான சமாச்சாரங்கள் பற்றிக்கூட என்னை அழைத்துக் கேட்பார்.

மிக மெல்லிய குரலில் பேசுவார். ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவர். எல்லோருடைய நன் மதிப்பையும் பெற்றவர்.

நான் பதினோராம் வகுப்பு (எஸ்.எஸ்.எல்.சி.) படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, வகுப்பில் என்

பிரிவிற்கு ஒரு புதிய ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் இளைஞர். திருமணம் ஆகாதவர். இதற்கு முன் ஆசிரியப் பயிற்சி இல்லாதவர். எம்.ஏ. படித்தவர்.

என். ஆராவமுதன் என்பது அவர் பெயர். ஆண்டு ஆரம்பத்திலேயே என்னைத் தனியாக அழைத்து, ''இஸ்மாயில்! நான் ஆசிரியப் பயிற்சி இல்லாதவன்; முதன்முறையாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த செக்ஷன் மாணவர்கள் நல்ல மார்க்குகள் வாங்கா விட்டால், 'தலைமை ஆசிரியர் ஓர் அய்யங்கார்; இவரும் ஓர் அய்யங்கார். ஆகையால் திறமையோ, ஆசிரியப் பயிற்சியோ இல்லாத இவரை நியமித்துவிட்டார்கள்' என்று பிறர் சொல்வார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்திலேயே முதல் மார்க் வாங்கி அத்தகைய பேச்சு எதற்கும் இடமில்லாமல் நீ தான் செய்ய வேண்டும்'' என்று சொன்னார்.

நானும், ''சரிதான் சார். என்னால் முடிந்தவரை யில் செய்கிறேன். சார்'' என்று சொல்லி வந்துவிட்டேன்.

ஆண்டு முழுவதும் மிக்க அக்கறையுடனும், இந்த மனோநிலையின் பின்னணியில் மிகப் பொறுப்புடனும் கஷ்டப்பட்டும் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஆண்டு முழுவதும் பல பரீட்சைகள் வைத்தும், ஆண்டு இறுதிப் பரீட்சைக்கு எங்களைத் தயார் செய்தார். 1938ல் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சையில் பள்ளிக்கூடத்திலேயே முதல் மார்க் வாங்கியவனாக நான் தேறினேன்.

முடிவுகள் வந்த சமயத்தில் அவர் கும்பகோணம் சாரங்கபாணி சந்நிதித் தெருவில் வசித்து வந்தார்.

நான் நாகூரிலிருந்து கும்பகோணம் சென்று அவர் வீட்டைத் தேடிக் கண்டு பிடித்து அவரைக் கண்டு 'நான்

சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றிவிட்டேன் சார்' என்று சொன்னேன். அவர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் என்னைத் தழுவிக் கொண்டார். அவர் பல ஆண்டுகள் சிறப்பாக ஆசிரியப் பணிபுரிந்து, தென்னக ரயில்வேயில் உயர் பதவிவகித்து ஓய்வு பெற்று வாழ்கிறார்.

அவர் குமாரர்களில் ஒருவர்தாம் பிரபல பின்னணிப் பாடகரான ஏ.வி. ரமணன் என்பவர்.

(ஐந்தாவது பாரமோ, ஆறாம் பாரமோ நினைவில் இல்லை) திரு சந்தானம் அய்யங்கார் என்பவர் வேறு எங்கேயோ பணிபுரிந்துவிட்டு ஓய்வு பெற்ற பிறகு, இங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

வயதானவராயினும் கணீரென்று பாடுவார். அவர் தமிழ் வகுப்பில் செய்யுள் பகுதிகளை எல்லாம் இசை யுடன் பாடுவார். தாம், மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களுடைய மாணவர் என்றும், அவர் பிரசங்கம் செய்யும்பொழுது, விளக்க வரும் பாடல்களைத் தான் இசையுடன் பாடுவது வழக்கம் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்.

இத்தகைய ஆசிரியர்கள் பலர்தாம் என்னிடத்து இலக்கிய ரசனையை ஊக்குவித்தவர்கள்.

அன்றைய ஆசிரியர்களுடைய நிலையே வேறு; தங்களிடம் படித்த மாணவர்களிடம் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட அக்கறை இவ்வளவு, அவ்வளவு என்று சொல் வதற்கு இல்லை. அந்த அக்கறைதான் மாணவர்களி டையே இருந்த திறமையை முழுமையாக மலரச் செய்தது.

நாகைப்பட்டினத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, நாகூரிலிருந்து என்னுடன் வந்து, பயின்ற இன்னொரு முஸ்லீம் மாணவருடைய உதவியினால்

புதியதோர் நண்பரைப் பெற்றேன். அவரால் நான் பெரும் பயன் அடைந்தேன்.

காசிநாதன் செட்டியார் என்ற ஒருவர் நாகூரில் நாட்டு மருந்துக் கடை ஒன்று வைத்திருந்தார். அவர் தாம் நாகூருக்கு தினமணி, முதலிய தினசரிப் பத்திரிகைகளுக்கும், ஆனந்த விகடன், பிரசண்ட விகடன், ஆனந்த போதினி போன்ற வார, மாத இதழ்களுக்கும் விற்பனை ஏஜெண்டு.

நாகைப்பட்டினம் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து மாலை நாகூருக்கு வீடு திரும்பிய உடன் சற்று நேரத்திற்கு எல்லாம் அவர் கடைக்குச் சென்றுவிடுவேன்.

அங்கே அமர்ந்து இந்தப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்பும் அவற்றில் வெளி வந்ததைப் பற்றி விவாதிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது. இந்த வாய்ப்பு என் தமிழறிவை வளர்க்கப் பெரிதும் உதவிற்று.

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் பொழுதே, ஆனந்த போதினிக்குக் கட்டுரை எழுதி அனுப்ப அதுவும் வெளி வந்திருக்கிறது.

கிட்டத்தட்ட 13 அல்லது 14 வயதிலேயே நான் காங்கிரஸ்வாதி ஆகிவிட்டேன். நாகூரில், நாகைப் பட்டினத்தில் (பெரும்பாலானவர்கள் முஸ்லீம்கள்) உள்ள முஸ்லீம்கள், முஸ்லீம் லீக்கைச் சேர்ந்தவர்கள். என்போன்ற ஒரு சிலரே காங்கிரஸ்வாதிகள்.

எனவே, அந்தப் பெரும்பாலான முஸ்லீம்களுடைய அலட்சியத்திற்கும், வெறுப்பிற்கும், ஏளனத்திற்கும் ஆளானோம். ஆனால், நாங்கள் அதற்கெல்லாம் அஞ்சவில்லை. அப்பொழுதே கதர் உடுக்கத் தொடங்கி விட்டேன். அது என்னுடைய பொருளாதார நிலையில்

அவ்வளவு இலகுவாக இல்லை. எனக்கென்று என் பெற்றோர் விட்டுச் சென்ற உடைமைகள் சிறிதும் இல்லை.

எல்லாம் தாய் மாமன் ஆகிய அப்துல் அஜீஜ் அவருடைய போஷணைதான். அப்துல் அஜீஜ் அவர்கள் வெளி நாட்டுத் துணி வியாபாரி. இங்கும் அப்படியே, பாங்காக்கிலும் அப்படியே.

எனவே, எங்கள் வீட்டில் எல்லோரும்—ஏன், ஊரில் உள்ளோரில் பெரும்பாலோரும்—வெளிநாட்டுத் துணி தான் அணிவார்கள். இந்த நிலையில் நான் மாத்திரம் தான் கதர் அணிபவன். இவ்வாறு கதர் அணிவது மிகக் கடினமாகத்தான் இருந்தது. நான் நன்றாகப் படிக்கி றேன் என்ற ஒரே காரணமே இதை எல்லாம் என் மாமா வைப் பொறுத்துக் கொள்ள வைத்தது. என் மாமா அதிகம் படித்தவர் அல்லர். ஆனால், மிக்க திறமைசாலி. பிறரோடு பேசுவதில் வெகு சமர்த்தர். கூர்த்த மதியினர். மிகச் சிறு வயதிலேயே இறைவன் ஒருவனே என்ற உண்மை அறிவினை எனக்கு உணர்த்தி ஆழமாகப் பதிய வைத்தவரும் அவரே.

அதிர்ஷ்டவசமாக எனக்குச் சில வாய்ப்புக்கள் தாமே வந்தன. எந்தக் காரணத்தினாலோ, சுவாமி விவேகானந்தரை எனக்கு வெகுவாகப் பிடித்துவிட்டது.

காவி நிறத் தலைப்பாகை கட்டி, அதன் முனை நெஞ்சில் தவழ, இரு கைகளையும் கட்டியவாறு நின்ற நிலையில் படத்தில் காணப் பெறும் அவர் தோற்றம் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்துவிட்டது.

பன்னிரண்டு, பதின்மூன்றாம் வயதினிலேயே அப் படத்தின் முன் நின்று நானும் அப்படியே கைகளைக்

கட்டிக் கொண்டு, இருக்க முயன்றது நினைவில் நின்று என்றும் அகலாத ஒன்று.

காசிநாதன் செட்டியார் மூலமாக இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், விவேகானந்தர் பற்றிய நூல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்தது.

அக்காலத்தில் எங்களூரில் முஸ்லீம் இளைஞர்கள், 'மீலாது நபி' எனப்படும் இஸ்லாத்தின் நபி ஆகிய முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் பிறந்ததின விழாவை விமரிசையாகக் கொண்டாடுவர். இவ்விழாவிலும் நான் முழுமையாக ஈடுபட்டிருந்தேன்.

'மீலாத்' கூட்டங்களுக்குச் சென்று பிரசங்கம் செய்யும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அப்படிப் பேசுவதற்காக, இஸ்லாத்தைப் பற்றியும், முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றியும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளும் அவசியமும் ஏற்பட்டது.

எனவே, இரண்டினையும் ஒரே சமயத்தில் படிக்கவும், ஒப்பு நோக்கவும், ஆராயவும் அற்புதமான வாய்ப்பு இறை அருளால் அப்பொழுதே கிட்டிவிட்டது.

இவை அனைத்திற்கும் ஊக்குவிப்பதுபோல் அமைந்திருந்த ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும்.

நாகூரில் பள்ளிக் கூடங்களுக்கோ, கல்லூரிகளுக்கோ சென்று படித்த முஸ்லீம்கள் அதிகமாக இல்லாவிட்டாலும், பத்திரிகைகளையும், இதழ்களையும், நூல்களையும் படித்து, தங்கள் அறிவை வளர்த்துக் கொண்ட இளைஞர்கள் பலர் இருந்தார்கள்.

அவர்கள், 'நாகூர் வித்தியாபி விருத்தி சங்கம்' என்ற ஓர் அமைப்பின் மூலம் பேச்சு, தர்க்கம், விவாதம் ஆகியவற்றின் பயிற்சிக்கு இடமளித்து, ஓர் அருமையான

வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த அமைப்பில் நானும் இணைந்து என் திறமையைப் பெருக்கிக் கொண்டேன்.

பின்னர் இந்த சங்கம், அதனுடைய முக்கியஸ்தர்கள் வெளிநாடுகள் சென்றுவிட, செயல்படாமல் போயிற்று. எனவே, ‘மாணவர் பிரசங்கப் பயிற்சிக் கழகம்’ என்ற அமைப்பு உருப் பெற்றது.

அப்பொழுது அரசாங்கப் பணியிலிருந்து தன் வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டுப் பொது வாழ்வில் ஈடுபட்ட முஸ்லீம் பெருமகனார் ஒருவர் இருந்தார்.

அவர்தாம் பா. பாவன்னா தாவூத்ஷா சாகிப் பி.ஏ. என்பவர்.

அவர் காங்கிரஸில் ஈடுபட்டு அதன் பணிகள் பல வற்றில் பங்கு கொண்டவர். ‘தாருல் இஸ்லாம்’ என்ற ஒரு பத்திரிகையை நடத்தி, அதில் பல முற்போக்குக் கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்.

அவர்தாம் ‘நாகூர் வித்யாபி விருத்தி சங்க’ த்திற்கு முன்மாதிரியாக இருந்தவர். அவரது முற்போக்குக் கருத்துக்களைப் பிடிக்காத முஸ்லீம்களில் சிலர் அவரை வெறுக்கவும் பழிக்கவும் செய்தனர். ஆனால் அவர் அவற்றை எல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை!

அழகிய, எளிய தமிழில் நீண்ட நேரம் பேசக் கூடியவர். தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களை நன்றாகப் படித்தவர். தன்னுடைய பிரசங்கத்தினூடே தமிழ் இலக்கியக் கருத்துக்களையும், இஸ்லாமியக் கருத்துக் களையும் சரளமாக வெளியிடுவார்.

மீலாத் கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்து அவரைப் பேசுமாறு நான் அழைத்திருக்கிறேன். அவருடன் பல ஊர்களுக்கும் சென்று நானும் பேசி இருக்கிறேன்.

இந்தத் துறையில் அவர் எனக்குப் பெருத்த ஊக்கம் கொடுத்திருக்கிறார். அவரை 'இராமாயணக் கார சாகிபு' என்றும் சொல்வார்கள். அந்த அளவிற்குக் கம்ப ராமாயணத்திலும் பிற தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அவர்க்குப் பயிற்சி இருந்தது. அவருடைய குமாரர் என்.பி. அப்துல் ஜப்பார் என்பவர். என்னுடன் மாநிலக் கல்லூரியில் படித்தவர்; பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர். தம் தந்தையாருடன் பல இடங்களுக்கும் பிரசங்கங் களுக்குச் செல்வார்; தானும் பேசுவார்.

சென்னை மாநகராட்சிக் கவுன்சிலராகவும் தான் சார்ந்த காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக சென்று பணி யாற்றிய தாவூத்ஷா சாகிப் அவர்கள் ஆல்டர்மென் ஆகவும் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள்.

சிறப்புக்குரிய செய்தி என்னவென்றால் அவரது சாதாரணப் பேச்சில் கூட இலக்கணப் பிழை இராது. பேச்சுத் தமிழுக்கும், எழுது தமிழுக்கும் வேறுபாடு இராது.

தம் மகன் அப்துல் ஜப்பார் அவர்கள் வீட்டினுள் இருக்க, யாரேனும் அவரைத் தேடி வந்தால், உடனே "தம்பீ! அப்துல் ஜப்பார்! உம்மைப் பார்க்க யாரோ வந்திருக்கிறார்கள். இங்கே வாரும்!" என்றுதான் குரல் கொடுப்பார். அத்தகைய பெருமகனாருடைய தாக்கமும் இளவயதில் என்னிடம் உண்டாகி இருந்தது.

இத்தகைய நன்மக்களின் உறவுகளினாலும், தொடர் புகளினாலும் பொதுவாக இலக்கிய ரசனையோடு கம்பனைப் பெரிதும் சுவைக்கும் வாய்ப்பும் கிடைத்து விட்டது.

காங்கிரஸில் சேர்ந்து இருந்ததனால் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களைப் படிக்கும் வாய்ப்பும் அவர் பற்றிப் பேசும் வாய்ப்பும் அப்பொழுது கிட்டியது.

நான் படித்த நாகைப்பட்டினம் நேஷனல் ஹைஸ்கூல் தனியார் பள்ளியாக இருந்தபோதிலும், அரசின் விதி முறைகளுக்கு உட்பட்டது. எனவே காங்கிரஸை நேர்முகமாகவோ, மறை முகமாகவோ ஆதரிக்கவோ, ஆதரிக்கும் எந்தப் பொது நிகழ்ச்சியையும் வெளிப்படையாக நடத்திவிடவோ முடியாது.

*1937—1938*க்கு இடையே மாகாண சுயாட்சி நாட்டில் அமுலுக்கு வந்தது. அதற்கான தேர்தலும் நடந்தது. காங்கிரஸ் கட்சியும் தேர்தலில் பங்கு கொண்டு மாபெரும் வெற்றியும் பெற்றது. அதில் நான் முழுமை யாக ஈடுபட்டிருந்தேன்.

அந்தச் சூழ்நிலையில்தான் எங்கள் பள்ளியில் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் திருஉருவப் படத்தைத் திறந்து வைக்க ஏற்பாடு செய்தேன்.

அரசுக்குப் பயந்த பலருடைய எதிர்ப்பும் இருந்தது. பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த அரசாங்க உத்யோகஸ்தரின் பிள்ளைகள் இதில் கலந்து கொள்ள விரும்பவில்லை.

ஆசிரியர்களோ, காங்கிரஸிடம் மனமார்ந்த அனு தாபம் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். அதன் காரண மாகவும் அவர்கள் என்னிடம் வைத்திருந்த அன்பின் காரணமாகவும் வெற்றிகரமாக நான் இதனைச் செய்ய முடிந்தது.*

□

* கோகுலம் ஆசிரியரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, எழுதி, அதன் 1986ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர், நவம்பர் மாத இதழ்களில் வெளிவந்தது.

9. தமிழின் சிறப்பு

பல்வளஞ் செறிந்த மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் எவ்வளமுஞ் சுரக்க என்றும் இயங்குந் தனிநிலை மொழி தமிழே யென்பது மொழிவள மலிந்த அறிவுடை ஆன்றோர் பலர் கண்ட ஒருமனத் துணிபு. மேல் நாட்டார் முதல் எந்நாட்டாராலும், எம்மதத்தாராலும் எம்மொழியாளராலும் மொழிகளிற் சிறந்தது தமிழே எனக்கூறப்படா நிற்கிறது நந் தாய்மொழி. அத்தகைய உயர்மொழி மனித வர்க்கத்தாரால் குறிப்பிட முடியாத, அன்னாரின் அறிவுக்கு மீறிய காலந்தொட்டு சொன்னயம், பொருணயம் முதலிய பன்னயங்களும் பொதிந்து என்றும் வளர்ச்சியுடையதாய் நிலைபெற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆதலின், இத்தகைய ஏற்றம் தம்மொழிக் குற்றதின் வரலாற்றினைச் சற்று ஆராய்வாம்.

பெயர்ச் சிறப்பு

நம் தாய்மொழியின் பெயர் தமிழ் என்பதாம். அச் சொல்லின் பொருள் "இனிமை" யெனப்படும். இதனைத் திருத்தக்கதேவர் சிந்தாமணியில் "தமிழ்தழீஇய சாயலவர்" எனக் கூறுவதினின்று பெறலாகும். ஆதலின் இனிமை என்னும் பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்ட தமிழெனுஞ்சொல்லைப் பெயராகக் கொண்ட மொழியின் இனிமையைக் குறித்து யாரும் ஐயுறக் கூடுமோ? மேலும் தமிழ் எனும் பெயர் அமைதியும் நோக்கற்குரிய பெற்றியுமுடைத்தாம். பேச்சொலிக் கூட்டமனைத்திற்கும் அடிப்படையாகிய தனி ஒலிகளே

தமிழ்நெடுங் கணக்கின் முப்பது முதலெழுத் தொலி களாகும்.

இம்முப்பது எழுத்துக்களுக்கும் ஆவியாய்த் திகழும் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களுள், அ. இ எனும் இரண்டுமே, இதர பத்தெழுத்துக்களுக்கும் முதலாம். அ,இ எனுமிரண்டெழுத்துக்களே யவைகளைக் கலந்து ஒலிக்கு முறையில் பிற உயிர் எழுத்துக்களைப் பிறப்பிக் கின்றன. ஆதலின் அ, இ யெனும் இரண்டு எழுத்துக்களே தமிழ் நெடுங்கணக்கின் உயிரெனப் பெறப்படும். எனவே மேற்கூறிய உயிரோடு நம் மொழிக்கேயன்றி வேறெம் மொழிற்கு மில்லாத ழகரவொற்றைச் சேர்த்து "தமிழ்" எனத் தமிழ் முன்னோர் பெயர் கண்டனர். அவ்வாறா யின் "அஇழ்" எனப் பெயர் கொள்ளாது அவற்றை மெய்யின் மீதேற்றி "தமிழ்" எனக்கொண்டதின் காரணம் என்ன? என வினவலாம்.

தமிழ்நெடுங் கணக்கின் மெய்யெழுத்துக்கள் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என முப்பாற்படும். இம் மூன்று பகுதிகளும் பெயரிலேயே பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் த், ம், என்ற வல்லினத்தின் மீதும் மெல்லினத் தின் மீதும் முற்கூறிய உயிரை யேற்றி இடையாகிய ழகரத்தை இறுதியிற் கொண்டு "தமிழ்" எனப் பெயர் கொண்டது. இச்சிறப்பு ஆன்றோரால் போற்றற்பாலது. மேலும், நம் மொழி மூன்றெழுத்துக்களையுடைய பெயரைப்பெற்று மூவுலகங்களையும், அம் மூவுலகங்களி லும் ஆட்சி செலுத்தும் இறைவனின் முத்தொழில்களை யும் குறிக்கு மென்பாருமுளர்.

தோன்றிய காலத் தொன்மை

நந் தண்டமிழ் நாடானது உலகத்தில், குறிப்பாக இந்தியாவில் ஏனைப் பகுதிகள் நீரினுள் இருந்து வெளி

வருவதற்கு முன்னமேயே நிலமாயிருந்ததெனத் தற்கால சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் பலரும் அறுதியிட்டு உறுதி கூறுகின்றனர். ஆதலின், மக்களின் உற்பத்திக்கும், அன்னாரின் நாகரிகத் தோற்றுவாய்க்கும் பிறப்பிடமா யிருந்தது தமிழ்நாடே யென்பது பெறப்படும். இதனையே கெக்கெல் என்னும் பண்டிதரும் கீன் என்னும் பண்டிதரும் தம் உடற்கூற்று நூலிலும் வற்புறுத்து கின்றனர்.

மக்களின் உள்ளத்தே தோன்றும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தற்குரிய கருவியே மொழியாகும். ஆதலின் தமிழ்நாட்டிற் றோன்றிய ஆதிமக்கள் தங்கள் உள்ள நெகிழ்ச்சிகளை யுணர்த்துதற்கு ஆதிமொழி யொன்றை உபயோகித் திருக்கவேண்டும். அம்மொழியே நந்தீந் தமிழாகும். ஆகையால் தமிழ் மொழியே உலகத் தில் சகல மொழிகளுக்கும் முந்தையது எனும் உண்மை நன்கு விளங்கும். இஃது காலங்காண முடியாத நிலையின் உண்மையாகும். மேலும், தமிழ்மொழியின் தொன்மை யைத் தமிழ்நூல்களின் காலத்திலிருந்தும் ஒருவாறு நிர்ணயிக்கலாம்.

1. பழமையான தமிழ் நூல்களில் முக்கியமான இறையனார் அகப்பொருள் உரையினால் தலைச்சங்கம் கிறிஸ்துநாதர் பிறப்பதற்குப் பதினாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிச் சுமார் ஐயாயிரம் வருடங்கள் செழித் தோங்கிற்று எனத் தெரிகிறது. எவ்வாறெனின், தலைச் சங்க மிருந்து தமிழாராய்ந்த காலம் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிற்றி யாண்டு; இடைச்சங்கம் மூவாயிரத் தெழுநூற்றி யாண்டு; கடைச்சங்கம் ஆயிரத் தெண்ணூற் றைம்பதிற்றி யாண்டு. ஆதலின், இற்றைக் குச் சற்றேறக் குறைய பன்னீராயிர மாண்டுகளுக்கு

முன்னே தலைமைத் தமிழ்ச்சங்கம் தோன்றியதெனக் கொள்ளலாம். தமிழ்ச் சங்கமே பன்னீராயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னே தோன்றியிருக்குமானால் தமிழ் மொழி அதற்கு முன்னதாகத் தோன்றி யிருக்கவேண்டும் அன்றோ!

2. இச்சமயம் உயிரொடுள்ள நூல்களில் மிகப் பழைமையானது தொல்காப்பியம். அதன் ஆசிரியர் இன்றைக்குச் சுமார் ஈராயிரத்து முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்தவர். ஆனால் அகத்தியமோ தொல்காப்பியத்துக்கும் முந்தையது. ஆகையால் அகத்தியம் மிகத்தொன்மையான நூல் என்பது விளங்கும்! ஆனால் அகத்தியமோ ஓர் இலக்கண நூல். "இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கண மியம்பலின்" என்றபடி அதற்கு முன்னேயே தமிழ் இலக்கியங்கள் செம்மையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இலக்கியஞ் செம்மைப்பட்ட காலமே அளப்பற் கரியதா யிருக்கும் போது மொழியின் பிறவிக்காலத்தை நிர்ணயிக்கவு மியலுமோ?

3. வடமொழியின் ஆதிகாவியமாகிய வால்மீகி ராமாயணமும் வியாஸ பாரதமும் சுமார் ஐயாயிர மாண்டுகளுக்கு முன் தோன்றியவை. அவை தமிழ் நாட்டின் சிறப்பைப்பற்றிப் பலபடப் புகழ்ந்துள்ளதால் தமிழ்மொழியின் பழமை அறியப்படும்.

"பொன் நிறைந்ததாயும் அழகுடையதாயும் முத்துமயமான, மணிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும் பாண்டியர்க்குத் தக்கதாயும் உள்ள கவாடத்தையும் பார்க்கக் கடவீர்" (வால்மீகி-கிஷ்கிந்தா காண்டம்.) "கபாடபுரம்"—(மகாபாரதம், துரோணபர்வம். சு.23, 69).

எனவே வால்மீகி ராமாயணமும், வியாசபாரதமும் இடைச்சங்க காலத்தவை. இதிலிருந்து தலைச்சங்க காலம் பெறப்படும்.

4. மேலும் பிறநாட்டாரின் நூல்களிலும் சரித்திரக் குறிப்புகளிலும் தமிழர் நாகரீகமும், அவர் தம் வாணிபமும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் மிகப் பழமையானது ஆறாயிர மாண்டுகட்கு முந்தைய தாகலின் தமிழர் நாகரிகம், மொழி இவற்றின் தொன்மை நிச்சயிக்கப்படும்.

மேற்கூறிய பல சான்றுகளால் தமிழ் மொழியின் ஆரம்பகாலத்தை நிர்ணயித்து வரையறுக்க முடியா விடினும் அம்மொழி மிக மிகப் பழமையான தென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. இவ் வுண்மையை மேனாட்டு ஆசிரியர் பலரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆதலினாற்றான், டாக்டர் கால்டுவெல் பாதிரியார், "தமிழ்மொழி பண்டையது. நலம் சிறந்தது. உயர் நிலையில் நிற்பது" எனக் கூறிப்போந்தார்.

அஃதேபோல் டாக்டர் வின்ஸ்லோ பாதிரியாரும், "எகிப்திய மன்னன் சாலமோன் காலத்தில் தட்சணத்தில் வந்துபோன கப்பல் வியாபார ஏற்றுமதிச் சாமான்களின் பெயர்களாகிய தந்தம், கபி, தோகை என்பவைகளை இங்கிருந்தவர்கள் கொண்டுபோய் இன்னும் வழங்கி வருவதே தமிழ்மொழியின் தொன்மைக்குப் போதிய சான்றாகும்" என்று கூறு கின்றார். இவைகளால் தமிழ் மொழியின் தொன்மை யைப்பற்றி ஒருவாறு உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ் பயின்ற நிலப்பரப்பு

பிற வெம்மொழியையும் விட அகன்ற நிலப்பரப்பில் உலவியது தமிழேயாகும். தமிழ் ஆசியா கண்டமாத்திர

மன்றி பார் முழுதுமே பரவி நின்ற தென்பதற்குப் பல சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் தமிழ்மொழி தற்காலத்தில் ஒரு குறுகிய நிலப்பரப்பில் மாத்திரமே பயிலப் படுகிறது. சென்னைமா நகருக்குத் தெற்கேயுள்ள செங்கற்பட்டு ஜில்லா முதல் திருநெல்வேலி ஜில்லாவரை தமிழ் வழங்கும் நாடாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் முற்காலத்திலோ சேர, சோழ, பாண்டிய, தொண்டை ஆகிய நான்கு நாடுகளிலும் நம்மொழி பயிலப்பட்டு வந்தது.

தற்போது சேரநாட்டில் வழங்குவது மலையாளம். தொண்டை நாட்டின் ஒரு பாகத்தில் தவழ்வது கன்னடம். ஆகவே மிகுந்த தொண்டை நாடு, சோழநாடு, பாண்டிய நாடு ஆகிய மூன்று நிலங்களிலுமே இன்று தமிழ் பயிலப்படுகின்றது. ஆகையால் இத்தகைய மாறுபாடுகளை யெல்லாம் பெறுவதற்கு முன்னே ஆதியில் தமிழ் பயின்ற நிலப்பரப்பைக் காண்பதே கருத்தாகும். ஈராயிர மாண்டுகட்கு முன் றோன்றிய சிலப்பதிகார வாசிரியர் இளங்கோவனார்,

''நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தன் புன னாட்டு''

எனக் கூறுகின்றார். எனவே, வடக்கே மாலவன் மலையும், தெற்கே திரை கடல் குமரியும் தமிழ்நாட்டு எல்லைகளாக அமைந்திருந்தன வென்பது பெறப்படும்.

இக்கூற்றை வலியுறுத்து முறையான், சிகண்டியார்,

''வேங்கடங் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்
றின்னான் கெல்லை தமிழது வழக்கே''

என்றும், நன்னூல் ஆசிரியர் பவணந்தியார்,

"குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
யெனு நான்கெல்லையி னிருந்ததமிழ்க் கடலுள்"

என்றும் கூறுகின்றனர். எனவே, சிலப்பதிகாரம் கால முதல் நன்னூல் காலம் வரையில் இதுவே தமிழ் நாட்டின் எல்லையாக இருந்ததென்பதை யுணருகின்றோம். ஆனால் சிலப்பதிகாரத்துக்கு முந்தையவெல்லை என்னவென்பது இதினின்றும் பெற்றோமில்லை.

எனவே, சிலப்பதிகார வாசிரியர் இளங்கோவடிகள் மேலும் என்ன பகர்கின்றார் என்பதைக் காண்போம். முன்னே காட்டியதைக் கூறியதோடு அமையாது, பன்முறை யோதிய மன்னன் மகன்,

"வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள"

(காதை *11*, வரி *18—20*)

எனக் கூறுகின்றார். எனவே, தற்போதிருக்கும் குமரி முனைக்குத் தெற்கே நெடுந்தூரம் நிலமிருந்த தென்றும் அம் மண்மேல் மலைகளும் நதிகளும் வளமுற மலிந்திருந்தன வென்றும் பின்னர் அந்நிலம் கடல் கொள்ளப்பட்டு குமரிக்கடல் தமிழ்நாட்டின் தெற்கெல்லையாக அமைந்ததென்று மறிகின்றோம்.

மேலும் சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார், "அக் காலத்து அவ. (இளங்கோவடிகள்) நாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாறாகிய பஃறுளி யென்னும் ஆற்றிற்கும் குமரி என்னும் ஆற்றிற்கும் இடையே எழுநூறு காவதவாறும், இவற்றின் நீர் மலி வானென மலிந்த ஏழ்தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரை நாடும், ஏழ் முன்பாலை

நாடும், ஏழ் பின்பாலை நாடும், ஏழ் குன்ற நாடும், ஏழ் குணகாரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடும் என்னும் இந்த நாற்பத்தொன்பது நாடும், குமரிகொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், நாடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலாற் குமரிப் பௌவமென்றார்''.

(காதை 8, உரை)

என உரை கூறுகின்றமையான், ஆதியில் குமரி முனை இல்லை யென்றும், பஃறுளியாறே தென்பால் அமைந்திருந்ததென்றும், நாடு கடல் கொள்ளப்பட்ட பின்னரே குமரிக்கடலும், பின்னர் குமரிமுனையும் உண்டாயின என்பதும் தெளிவுபடும். இஃதன்றியும் புறநானூற்றில் நெட்டிமையாரென்னுங் கவிஞர் பாண்டியன் பல் யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெரு வழுதி யைப் புகழுமுகத்தான் காணப்படும்,

''எங்கோ வாழிய! குடுமிதங்கோச்
செந்நீர்ப்பசும் பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முன்னீர்விழவி னெடியோ
னன்னீர் பஃறுளி மணலினும் பலவே''

எனும் அடிகள் பஃறுளி யாற்றின் உண்மையைப் புலப் படுத்தும். இஃதே போல்,

''வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந்
தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்''

எனும் புறப்பாட்டடிகளுக்கு,

''தெற்கின் கண்ணது உட்குப் பொருந்திய கன்னி யாற்றின் தெற்கும்'' எனும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரையாலும்,

"வட வேங்கடந் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து" எனும் பனம்பாரனாரின் தொல்காப்பியப் பாயிரவடிக்கு குமரி யென்பதை குமரியாறெனக் கொண்டு இளம் பூரண ரெழுதியுள்ள உரையாலும் குமரியாற்றின் உண்மை பெறப்படும். ஆகவே குமரி யாற்றுக்குத் தெற்கேயிருந்த நிலம் கடல் கொள்ளப்பட்ட தென்றும், அங்கு பனைநாடு முதலிய நாடுகளும், குமரிக்கோடு, மணிமலை முதலிய மலைகளும், முத்தார், கபாடபுரம் முதலிய நகரங்களும் இருந்தனவென்றும் குறிக்கப் பெறும், இதனை செங்கோன்றரைச் செலவு போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களும் வலியுறுத்துகின்றன. அன்றியும், இளங்கோவடிகளுணர்த்துங் கடல்கோளோடு இறையனார் அகப்பொருளில் காணப்படும்,

"தலைச் சங்கத்தார் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது, கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரை யென்ப.........இடைச் சங்கத்தார் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத் தென்ப. அக் காலத்துப் போலும் பாண்டி நாட்டைக் கடல் கொண்டது" எனும் வாக்கியங்களையும் ஒப்பு நோக்குக.

முடிவாகக் கூறுமிடத்து, கடல் கொள்ளப்பட்ட தமிழ்நாடு ஏழாயிரம் மைல் நீளப் பிரதேசமாகும் என்பது அடியார்க்கு நல்லாருரையாற் கொள்ளப்படும். இன்னனவும் குமரிக்குத் தெற்கே கிடந்த நிலப்பரப்பின் அளவையும் இந்துமகா சமுத்திரத் தீவுகளின் தூரத்தை யும் வைத்து. தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சியாளர் வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் "பழைய காலத்தில் குமரி நாடு, நீளத்தில், இக் காலத்திலுள்ள குமரிமுனையிலிருந்து கெர்கியூலன் தீவின் தெற்கு வரையிலும், உலகத்தில் மடகாசிகர் தீவு முதல் சுமாத்ரா, ஜாவா முதலியவற்றை

யுள்ளடக்கிய சந்தாத் தீவுகள் அளவும் விரிந்து இருந்தது'' என்று தீர்மானித்திருக்கிறார். சாஸ்திரி யாரின் முடிபை, "இந்துமகா சமுத்திரம் இன்னொரு காலத்தில் ஒரு பெருங் கண்டமாக இருந்தது. அது சந்தாத் தீவுகளில் துவக்கி ஆசியாவின் கரைவழியாகச் சென்று ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்க்கரை வரையில் எட்டி யிருந்தது. இப் பெரிய கண்டம் மிகவும் முக்கியமானது. ஏனெனில் மனித ஜாதியின் உற்பத்தி ஸ்தானம் அதுவே போல் இருந்திருக்கலாம்'' எனும் கெக்கல் பண்டிதரின் வாக்கியங்கள் மெய்ப்பியா நிற்கும். எனவே தற்காலத் தென்னிந்திய நிலப்பரப்பிற்குத் தெற்கே தமிழ் பயின்ற நிலத்தின் அளவு ஒருவாறு உணரப்படும்.

வட இந்தியா

இனி வேங்கடத்துக்கு வடக்கே தமிழ் பயின்ற தெங்ஙனமென்பதைக் காண்போம். கடல் கொள்ளப் பட்ட தமிழ் நாட்டில் இருந்த மக்களே திராவிடர் எனப் பட்டனரென்றும், அம் மக்களே உலகில் முதன் முதலிற் றோன்றிய மனிதர்களாதலால் தங்கள் நாடு கடல் கொள்ளப்பட்டபின் வடக்கே யோடி வதியத் தொடங் கினரென்றும் சில சரித்திராசிரியர் கூறுவர். வேறு சிலர் இக் கூற்றை மறுத்து திராவிடர் தெற்கிலிருந்து வந்தவர் கள் அல்லவென்றும் இந்தியாவுக்கு வடக்கே யிருந்து வந்து இந்திய நாடு முழுதும் குடியேறினரென்றும் கூறா நிற்பர்.

எவர் கூற்று மெய்ப்படினும் இமய முதல் குமரிவரை திராவிட மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது மாத்திரம் ஒரு தலை. எனவே அம் மக்களின் பாஷை யாகிய தமிழும் இப்பரத கண்ட முழுதும் பரவி நின்றது.

இக் கூற்றினை வலியுறுத்துஞ் சான்றுகள் பல. ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்து வடக்கிலிருந்த திராவிடர்களைத் தென்னாடு துரத்திவிட்டு வடநாட்டில் வசித்தனர். அக்காலை அவர்கள் பாஷையாகிய சம்ஸ்கிருதத்தோடு தமிழ்ப்பதங்கள் பலவற்றைச் சேர்த்துக் கொண்டனர் என சரித்திர வாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இன்றும் பஞ்சாபில் வடமேற்குச் சிந்து நதிச் சமவெளியில் ஒரு ஜாதியாரும், விந்தியமலையின் கிழக்கு முனையிலுள்ள "சோட்டா நாக்பூர்" என்னும் பிரதேசத்தில் ஒரு ஜாதியாரும் வசித்து வருகின்றனர். அவர்கள் பேசும் பாஷை தமிழ்மொழியின் சிதைவே யென கூறுகின்றனர்.

பிராக்ருத மொழிகளிலும் இன்றுள்ள வடஇந்திய மொழிகளிலும் திராவிடக் கலப்பு வெளிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் திராவிடர்கள் ஆரியர்க்கு முன் வட இந்தியாவில் மிக்க சிறப்போடு வாழ்ந்திருந்தனரென்பதை ஹரப்பா, மொஹஞ்சொதாரோ வெனுமிடங்களில் செய்த ஆராய்ச்சியால் ஹீராஸ் பாதிரியாரும் சான்றுகளோடு மெய்ப்பிக்கின்றார். எனவே, ஒரு காலத்தில் தமிழ்மொழி இமய முதல் குமரிவரையில் தவழ்ந்துலவியதென்பது தேற்றம்.

புறநானூறு, பட்டினப்பாலை ஆகிய நூல்களில் தமிழர் வங்கமேறி வேறு நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிபஞ் செய்துவந்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வாறு சென்ற அவர்கள் சிங்களம், புட்பகம், சாவகம், தென்னாப்பிரிக்கா, எகிப்து முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று குடியேறி அங்கே தங்கள் மொழியைப் பரப்பினர். லட்சத் தீவுகளிலுள்ள மக்கள் பேசும் பாஷையும், நியூஜிலண்டிலுள்ள "மயோனியர்" எனும் ஜாதியார் பேசும் பாஷையும் உற்று நோக்கின் தமிழின் சிதைவாகவே

காணப்படுகின்றனவென்று ஆசிரியர் பலர் நிச்சயிக்கிற படியாலும், ஆஸ்திரேலியா தீவின் மேற்கு பாகத்திலும் தெற்குப் பாகத்திலும் உள்ள தேச ஜாதியார் பேசும்பாஷையில் "நான், நீ, அவன், நாம்." முதலியவற்றிற்குக் கூறப்படும் பதங்கள் அநேகமாகச் சென்னை இராஜதானியில் மீன் பிடிக்கும் ஜாதியார் உபயோகிக்கும் தமிழ்ப் பதங்களையே ஒத்திருக்கின்றன வென்று கால்டுவெல் பாதிரியார் கூறுகின்றபடியாலும் இந்தியாவுக் கருகிலுள்ள லட்சத் தீவுகள், சுமத்ரா, ஜாவா, போர்னியோ முதலிய தீவுகளில் போலவே தெற்குக் கடலில் வெகு தூரத்திலுள்ள நியூஜிலண்டு, ஆஸ்திரேலியா முதலிய பெரிய தீவுகளிலும் தமிழ்மொழி பயின்று வந்ததெனத் துணியலாம். இனி ஆசியாக் கண்டம் முழுவதிலும், மேல் நாடுகளிலும் தமிழ் மொழியே பயின்று வந்த தெனவும் தமிழன்பர்கள் கூறுகின்றனர். அன்னார் சீனபாஷை தமிழ் மொழி யின் தொடர்புடைய தெனப் பகர்கின்றனர். "காமஸ கட்கா" என்னும் பிரதேசத்தில் இக் காலத்தில் பேசப் படும் பாஷை தமிழின் சிதைவே என்று ஹண்டர்துரை யெழுதுகிறார்.

இஃதன்றி பலுச்சிஸ்தானத்திலும் தமிழே பயின்று வந்ததெனக் கூறுகின்றனர். பாலஸ்தீனத்தில் ஆதி பாஷையாகிய ஹீப்ருவில் தமிழ்ப் பதங்கள் கலந்திருக் கின்றன வென்று ரைஸ் டேவிட்ஸ் பண்டிதர் உரைக்கின்றார். மேலும், பாலஸ்தீன நாட்டில் "ஊர்" எனும் விகுதியோடு முடியும் நகரங்களின் பெயர்களும் அம்மக்களின் நடையுடை பாவனைகளும் தமிழர் களுடையவற்றை யொத்திருப்பதால் அந் நாடு தமிழ் பயின்ற தேசமேயென முடிவு கட்டுகின்றனர்.

தமிழ்நாடு மடகாஸ்கர் வரையில் பரவியிருந்த தென்பதற்குரிய சான்றுகள் முன்னமேயே கூறப்பட்டன. ஆகையால் அடுத்துள்ள நாடுகளிலும் தமிழ் பரவி யிருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் எகிப்து நாட்டோடு தமிழர்கள் வர்த்தக உறவுங் கொண்டிருந்தன ரென்பது முன்னமேயே கூறப்பட்டது. ஆகையால் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் ஆதிகாலத்தில் தமிழ் பரவி யிருந்திருத்தல் வேண்டும். இஃதை அம் மக்களின் வழக்காறுகளும் வலியுறுத்தும்.

இனி ஐரோப்பாவிலும் தமிழ் பரவி யிருந்ததெனக் கூறுகின்றனர். கிரீஸ் தேசத்துப் பாஷையில் தமிழ்ப் பதங்கள் பல காணப்படுகின்றனவென்பது ரைஸ் டேவிட்ஸ் பண்டிதரின் முடிவு. அந்நாட்டு ஆதிகால வழக்கங்கள், புராணக் கதைகள் முதலியனவும் இக்கூற்றை வலியுறுத் தும் முறையிலேயே இருக்கின்றன. இதாலியிலுள்ள "டஸ்கனி" பிரதேசத்தில் வழங்கும் பாஷை தமிழின் சிதைவேயென ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர் ஆங்கிலநாடு ஆதியில் சைவநாடு என்றும் வாதிக் கின்றனர். எனவே இக்கூற்றுக்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து அநேகமாக உலக முழுவதிலுமே தமிழ் வழங்கி வந்ததென முடிவு காண்கின்றன.

மேற்கூறிய சான்றுகளிற் பல நம்பத் தகுந்தவை; சில நம்பத் தகாதவை. அவை யெவ்வாறாயினும் ஆதிகாலத்தில் தமிழ், இந்தியா முழுவதும் மாத்திரமன்றி வேறு பல நாடுகளிலும் பரவியிருந்த தெனினும் உண்மையை யாரும் மறுக்க முடியாது. எனவே, தமிழின் சிறப்புக்கு அதன் தொன்மையும், ஒரு மொழி எவ்வளவு தொன்மையதாயினும் அது ஒரு குறுகிய நிலத்தில் மாத்திரமே பயின்றுவந்தால் பீடுபடாதெனு முறையில், அது பயின்ற நிலத்தின் பரப்பும் காரணங்களாம்.

இலக்கிய இலக்கண வமைதி

தமிழிலக்கியமானது அகத்தியம், தொல்காப்பியம் ஆய இலக்கண நூல்களுண்டாவதற்கு முன்பே சீர்பெறும் நிலையை யடைந்திருந்த தென்பது வெள்ளிடை விலங்கல். பாணினீயம் தோன்றுவதற்கு முன்னமேயே தொல்காப்பியம் இயற்றப்பெற்ற தென்பது, அதன் பாயிர முணர்த்து முண்மை. அகத்தியம் அதற்கு முன்பே யுளதாகலின் உலகத்தில் மிக்க பழமையான இலக்கண மும் இலக்கியமும் தமிழ்மொழிக்கே யிருந்தனவென்பது முடியும்.

தமிழிலக்கியங்கள் பண்டைக் காலத்திலேயே முக்கூறுடையனவாயினபற்றி போற்றற்பாலது. இயற் பகுதியே இலக்கியமென ஏனைய மொழியாளர் கொண்ட வஞ்ஞான்று இசைக்கொரு பெரும்பகுதியுங் கூத்திற்குப் பிறிதொரு பிரிவுஞ்சேர்த்து மூன்றாக நம்மொழி வழங்கிய பான்மை உள்ளம், மொழி, உடல் எனு மூன்றையும் நன்கு காட்டும் மூக்குக் கண்ணாடி போலமுத்தமிழ் நிலவிய தென்பதை வற்புறுத்துகின்றது. எவ்வாறெனின் உள்ளக் கருத்தின் நயங்களை யுணர்த்து வதியல்; மொழிக்கு இனிமை பயப்பது இசை; உடற் செயற்கையாற் கருத்தை விளக்குவது நாடகம். இதனை வகுத்த தமிழரின் திட்பமும் நுட்பமும் நோக்கற்பாலன.

இலக்கிய மென்பதனை ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னார் செய்யுளெனுங் கிளவியால் குறிக்கின்றார். இச் சொல் பாட்டை மட்டும் குறிப்பதன்று; பிற விலக்கணங் களையுஞ் சுட்டும். தமிழ்ச் செய்யுள் நூல், உரை, பாட்டு, அங்கதம், பிசி, முதுமொழி, மறையெனும் எழுவகையாக விரிந்து வழங்கிற்று. இவை ஒவ்வொரு பிரிவின் அமைதியுமே அருமையும் பெருமையுஞ்

செறிந்து இலங்கக் காணலாம். தமிழிலக்கிய நூல்களின் பெருமை இயம்புதற்கரிது. சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இவற்றினைப் பெற்று மங்காப்புகழ் பெற்றது நம் தண்டமிழே யாகும். இவை யொவ்வொன்றுமே தனியாக நின்று பிறமொழி யிலக்கியங்களை யறைகூவி யழைக்கும் பான்மையும் திண்மையும் பெற்றுளது. இஃதன்றியும் கம்பன் தன் அளப்பருங் கற்பனையாலும், மனித உணர்ச்சியை மதித்துச் சித்திரிக்கும் மகிமையாலும், அறிவுரைகளை யாற்றும் ஆற்றலினாலும் என்றும் இறவாதொளிரும் "கம்பராமாயண"த்தைத் தந்து விளங்குகிறான்.

தருமத்தின் மூலமெனத்தகும் அறத்தின் அடிப்படையாய் நின்றிலங்கி, ஒழுக்கத்தின் விழுப்பத்தினை யோதும் பொது மறைகளையளித்துப் பொன்றாப் புகழ் கொண்டார் பொய்யிற் புலவர். சிவநெறிப் பயனை யோதி பவக்கடல் நீந்துமாறியம்பும் சாவா வரம்பெற்ற தேவாரமும், திருவாகமும், மாலை யடையும் சாலை யுணர்த்தும் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களும், இறுதித் தூதராம் நபி பெருமானர் இறையுரை கழறிய பான்மைபகரும் மாறா உமரின் சீறாப் புராணமும், கூர்மதியாள ரேத்துங் குலாம்காதிருவின் நாகூர்ப் புராணமும், பிற நூல்களும் இன்று தமிழ் மொழிக்கு அழகு செய்கின்றன. சமயங் கருதாது சமநிலை நின்று புலவர் பாமாலை தொடுத்தபெற்றி தமிழுக்கே தனியென்க.

நல்லொழுக்கத்துக்குச் சிறந்த வாய்ப்புகளாயுள்ள வாய்மை, அருள், ஒப்புரவு முதலிய பண்புக்களை யெடுத்தியம்புமாறு ஒழுக்க நூல்வளம் தமிழிலே காணப்படுகின்ற அளவு ஏனைய மொழிகளிலே

இல்லாமையும் திருக்குறளும், திருவாசகமும் உலகமொழிகள் பலவற்றிலும் பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதையும் நோக்கி நேர்க. எனவே, இலக்கியத் துறையிலும் பிற மொழிகளுக்குத் தலைமை வகிப்பது தமிழே யென்பது பெறப்படும்.

குறுமுனி கழறிய சகத்தினை யடக்குமகத்தியம், எப்பொருளு மியம்பும் தொல்காப்பியம், திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுள் இயற்றிய இறையனாரகப்பொருள் ஆய இலக்கண நூல்கள் தமிழ் மொழியின் தன்மையை தெற்றென விளக்கும். தமிழிலக்கணம் நயம்பட அமைந்திருப்பது போல பாரிலுள்ள பிற வெம்மொழிக்குமிலக்கணமமையவில்லை யென்பது பெரியார் கண்ட முடிவு.

எழுத்தியலிலே இயற்கையாக இன்ன எழுத்தின் பின் இன்ன எழுத்து எளிதாக ஒலிக்குமென்றுணர்ந்து வேற்றுநிலை மயக்கம், உடனிலை மயக்கம் என்பவற்றிற்குரிய முறைகளை வகுத்த திட்பம் எம்மொழியிலும் காண்பதரிது. மேலும், திணை, பால் முதலியன சொல் பற்றி யமையாது பொருள் பற்றி யமைந்திருத்தல் மொழி கற்பதை மிக எளிதாக்கலோடு அறிவிற்கும் நன்கு பொருந்துந் தன்மையது. பொருளதிகாரம் தமிழுக்கே சிறப்பாக உள்ளது. பாலிலக்கணம் தமிழில் வளம்பெற அமைந்திருத்தல் வியப்பையே பயக்கும். சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளை விளக்கும் சூத்திரவமைதியும் சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் ஆய ஐயிரு வழக்குகளும் தமிழின் இலக்கண ச்சிறப்பை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றன. ஆகவே, தமிழிலக்கணப் பெருமை பகர்தற் கரிதாம்

தன்னரசு கண்ட தனிப்பெருந் தலைவர்களாம் சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களால் ஓம்பி வளர்க்கப்பட்டது தமிழ். கண்ணுதற் பெருமான் தானே புலவனாய் கருத்திடைக் கொண்டு மொழி யாய்ந்தது தமிழ். முச்சங்கங்களின் மேடையினின்று ஆனந்த நடனம் புரிந்தது தமிழ். புலவரொடு புலவராய் மன்னருமிருந்து மொழி வளம்படுத்தியது தமிழ். அதனாற்றான் தமிழ் உயர்தர மொழிகள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்து தன்னை யொழிந்த ஏனைய இறந்த காலத்தும் தான் இன்றும் என்றும் வழங்கும் பெரு மொழியாயிற்றென்க. தமிழ் மொழி வாழ்க! தமிழ் மக்கள் ஓங்குக!*

* 'ஆனந்த போதினி', 1939-ஆம் ஆண்டு, ஜூலை மாத இதழில் வெளிவந்தது.